DUVAR

Ünlü ve başarılı bir şarkıcı olan Sara Charmichael mesleğinin getirdiği gerginlik ve aşırı yorgunluk sonucu tam anlamıyla tükenmek üzereydi. O hızlı yaşamdan bir süre uzaklaşmaya, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kimsenin kendisini tanımayacağı Michigan Gölü sahilindeki ıssız bir yere gitti. Ve burada esrarengiz komşusu Greg Pierson'la tanıştı. Greg çevresine ördüğü duvarın içine kapanmış, insanlara küsmüş bir adamdı. Ona gitgide daha çok bağlanan Sara, günün birinde genç adamın yanında duyduğu huzurla yaşamının ayrılmaz bir parçası olan müzik dünyası arasında bir seçme yapma durumunda kalacağını bilmiyordu henüz. O sırada tek bir şey düşünüyordu; Greg'in çevresine ördüğü o duvarı yıkmak...

200 TL.

Amanda Carpenter

DUVAR

193

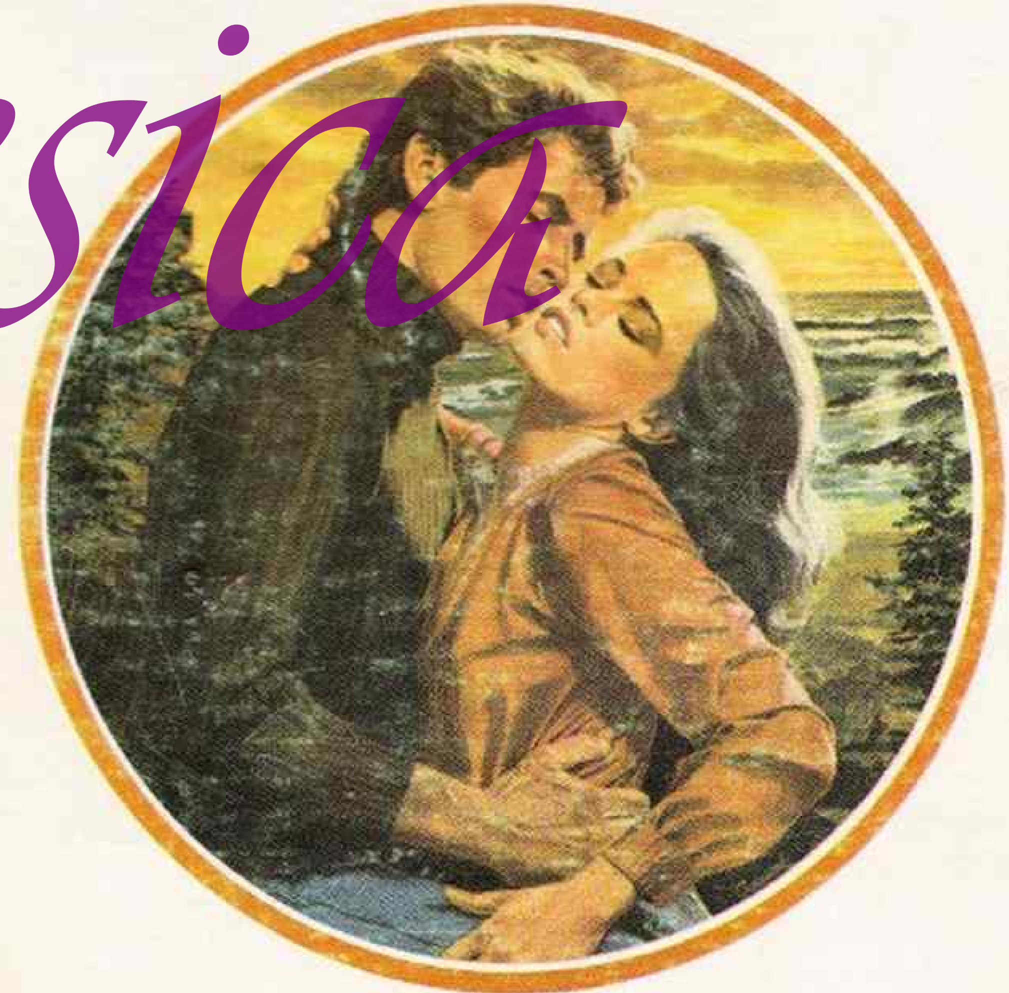

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ
193

DUVAR

Amanda Carpenter

DUVAR

Sara kanepede tek başına oturuyor ve elindeki kâğıda bakıyordu. Bu, televizyonda vereceği özel konserin sözleşme metniydi. Bunu imzaladığı anda büyük bir yükümlülük altına gireceğini biliyordu genç kız. Bunu gerçekten istiyor muydu acaba?

Greg'i aklından çıkardığını sanıyordu ama demek ki başaramamıştı. İki bin mil ötedeki o sakin ve ıssız kumsalda, o hayata küsmüş yalnız adamla elele dolaşmayı özlüyordu. Belki de tüm istediği onun yanındayken duyduğu o güven duygusuydu, şu anda ve yaşamının geri kalan bölümünde...

Ama sahneye çıkmayı, milyonlarca kişinin önünde şarkı söylemeyi ve insanların şarkılarını dinlemesini de istiyordu. Yaşamının bu yönünden vazgeçemezdi. Yavaşça dolmakaleme uzandı, elindeki kâğıda adını yazdı ve imzaladı

DUVAR

Amanda Carpenter

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ

GELİŞİM YAYINLARI

Bu
BEYAZ DİZİ

....

özel kitaplığına aittir.

İngilizce adı: THE WALL

Tel: 169 24 20

Kıbrıs Satış Fiyatı: 300 TL.

Dizgi: Ağaoğlu Tesisleri
Baskı: Apa Ofset Basımevi
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik

BİRİNCİ BÖLÜM

Sara öylesine uzun süredir evle, mobilyaları ve diğer eşyaları kendi zevkine göre düzenlemekle uğraşıyordu ki artık sıkılmıştı, dışarıdaki güneşli ekim sabahına baktı ve yürüyüşe çıkmaya karar verdi.

Çıkmadan önce bir süre aynadaki görüntüsünü seyretti ve gördükleri hiç hoşuna gitmedi. Baktığı, ne omuzlarına dökülen parlak siyah saçları, ne de beyaz teniydi. Üzerindekilere göre renk değiştiren iri elâ gözlerine bakıyordu. Uzun, kahverengi, kıvırcık kirpiklerle çevrili gözleri şu anda üzerindeki süveterin mavi rengini yansıtıyorlardı.

Gözlerinin ucundan şakaklarına doğru giden incecik çizgileri büyük bir dikkatle inceledi. Ağzının iki yanındaki kırışıklıklara da dikkatle baktı. Doğruyu söylemek gerekirse kendisine oldukça yakından bakmayan hiç kimse bu çizgileri göremezdi, ama Sara onların orada olduğunu biliyordu ya. Ve bunu bilmesi yirmi sekiz yaşında olduğunu hissetmesine neden oluyor, bu da hoşuna gitmiyordu. Artık kendisini eskisi kadar enerjik de hissetmiyordu, bu da, yaşlanmakta olduğunun bir başka kanıtıydı.

Dilediği zaman yürüyüşe çıkabilme özgürlüğü aylardır düşlediği bir şeydi. Sırf böyle bir özgürlüğü elde edebilmek için aylardır baş döndürücü bir tempo ile çalışmış, son albümü tamamlayabilmek için tüm gücünü kullanmıştı. Belki de kendisini aşırı zorlamıştı ve zararları-

nı şimdi görüyordu. Çok zayıflamıştı, elleri hafifçe titriyor ve çok fazla, neredeyse günde iki pakete yakın sigara içiyordu. Kendisini çok yorgun hissediyordu, albüm tamamlanıp anlaşma yerine getirildiğinde büyük bir rahatlama duymuştu. Şimdi önünde bomboş sonbahar günleri uzanıyordu.

Nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordu, belki de her şey onun için bu denli güzel görünüyordu gözüne. Tüm itirazlarına ve dostça ricalarına rağmen menajeri Barry'den bile gizli tutmuştu nereye gideceğini. Kiraladığı küçük evden neşe içinde çıkarken, kahve termosunu ve sırt çantasını da aldı yanına. Ülkenin en ünlü şarkıcılarından biri olan Sara Bertelli'nin, Michigan Gölü sahillerinde serserilik ettiği ve Three Oaks adlı küçücük bir kasabada yaşadığı kimin aklına gelirdi ki? Buraya gelme fikri nedeniyle kendisini kutladı. Kendi kasabasına da yalnızca yirmi dokuz kilometre uzaklıktaydı. Asıl adı Sara Carmichael'dı ve nedenini bilmeksizin, yalnızca bir içgüdü ile asıl adını ve doğum yerini Barry ve karısı Elise dışında herkesten gizli tutmuştu bugüne kadar.

Michigan'dan ayrılalı yıllar olmuştu ve herkes başka başka kentlere dağıldığından eski arkadaşlarıyla da tüm temasını yitirmişti.

Küçük evi kendi adına kiralamış ve mümkün olduğu kadar az kişi ile karşılaşmaya çalışmıştı. Gerçi kendisini tanıyacaklarını pek sanmıyordu. Albüm kapakları, fotoğraflar ve konserler için yaptığı çarpıcı makyajı olmadığında sıradan bir insan gibi görünüyordu. Değişmeyen tek yanı, parlak, gür, siyah saçlarıydı. Birkaç nesil önce çok güzel bir İtalyan kadın Carmichael ailesine katılmıştı, tamamıyle doğal olan simsiyah saçlarını ve bu çarpıcı güzelliğini bel-

ki de buna borçluydu.

Arka kapıdan çıkıp patikaya saptı. Yönünü tayin etmeye çalışarak bu patikanın onu doğrudan doğruya göle götürmesi gerektiğine karar verdi.

Birkaç dakika sonra serin ve taptaze bir rüzgâr yüzüne çarptı, çevresine bakındı, patika kıvrılarak devam ediyordu. Bir köşeyi döndüğünde küçük bir mavilik ve bir sonraki köşeyi döndüğünde ise kumsalı ve göz alabildiğine uzanan masmavi gölü gördü.

Sahile vuran dalgaların sesi, tepesinde uçuşan kuşların çığlıkları, hafif hafif esen rüzgâr ve inanılmaz derecedeki temiz hava öylesine etkileyiciydi ki, bir an büyük bir mutluluk içinde gözlerini kapatıp derin derin soluk aldı. Sonra ağaçların altından geçip suya doğru yürüdü. Buradan hem kuzeye ve hem de güneye doğru tüm sahil şeridini görebiliyordu. Sırt çantasını ve fotoğraf makinesini yere bırakıp elini gözlerine siper ederek çevresine bakındı. Solunda, uzakta Cook'un nükleer enerji tesisleri vardı ve gördüğü parlak renkli lekeler, yüzücülerin mevsim sonundaki bu güzel havanın tadını çıkardığını gösteriyordu. Sağda on on iki metre ötede, kıyı suya doğru bir çıkıntı yapmıştı ve daha ötesinin görülmesini önlüyordu. Merak edip o yöne doğru yürümeye başladı.

Fotoğrafçılık yıllardır ilgisini çeken bir konu olmuştu ve şimdi tüm vaktini bu hobisine ayıracaktı. Belki de akşam üzeri tekrar gelir, Michigan Gölü'nde güneşin batışının fotoğrafını çekerdi. Bir burun oluşturan küçük kayalığın tepesine çıktı ve öbür tarafa baktı, düş kırıklığına uğramıştı. Kayalığın tam altına, 'Girmek yasaktır' levhası konmuştu. Bir süre levhaya baktıktan ve kumsalın diğer tarafında yüzen

insanları düşündükten sonra kararını verdi. Kayalığın öte tarafından aşağı indi ve geldiği yönde yoluna devam etmeye başladı. Neşe içinde bir süre yürüdükten sonra aklına çok çekici bir fikir geldi. Elindekileri yere bıraktı, blucininin paçalarını kıvırdı, dizlerinin üzerine kuma çöküp kumdan bir kale yapmaya başladı, çocukluğunu anımsamıştı. Uzun bir süre bu işle uğraştı, bu arada güneşin altın ışıkları, temiz hava, dalgaların sesi ve kuşların çığlıkları dinlenmesine ve gevşemesine neden oluyordu. Boyun ve omuz adalelerindeki gerilim yok olmuştu sanki. Tam kale duvarlarını yapıyordu ki kalesinin üzerine bir gölge düştü.

Ona bakmakta olan adam için, Sara'nın küçük bir çocuktan farkı yoktu. Narin bacakları öğleden sonra güneşi altında bembeyazdı ve küçük ayaklarında mavi damarlar görünüyordu. Siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Sara önündeki gölgeye baktı ve muzip bir ses tonuyla konuştu. «Siz buranın sahibi olmalısınız, öyle misiniz, yoksa her türlü yetki ve sorumluluğa sahip çok önemli birisi misiniz? Ama oyunumu bozdunuz. Planlarıma göre ben buradan gittikten sonra siz benim esrarengiz ayak izlerimi ve kumdan yapılmış muhteşem şatoyu görecektiniz ve...» Tam o anda kalenin bir duvarı çökecek gibi oldu. «Tanrım, bunu dik tutabilmek için ne kadar uğraşmıştım, bir resmini bile çekemeden... oh, çok teşekkürler...» Bu son sözleri iki iri ve güneş yanığı elin sallanmakta olan duvarı sağlam bir şekilde yerine yerleştirmesi üzerine söylemişti.

Yanındaki adama bakmaktan kaçınarak bir süre daha bozuk duvarla uğraştı. Nasıl bir yüzü vardı acaba? Tahmin etmeye çalıştı. Bu arada büyük bir dikkat ve özenle kaleyi yapmaya

devam ediyordu. «Küçükken annem hep mühendis olmam gerektiğini söylerdi. Çünkü bebeklerimle oynamak yerine komşunun oğlunun inşaat takımı ile evler yapardım.» Biraz geri çekilip düşünceli bir yüzle eserini inceledi. Sonra gülümseyerek yabancıya döndü. «Ama eminim ki çocukluk anılarımı dinlemek istemiyorsunuzdur şu anda.»

Genç adamın bakışları Sara'nın üzerindeydi. Yüzünde çok sert bir ifade vardı. Mutsuz gibiydi. Dikkatle kendisine bakan gözleri koyu kahverengiydi ve bugüne dek gördüğü en sert bakışlara sahipti. Oldukça iri yarı görünüyordu ama üzerindeki bol süveterin de bunda rolü olabilirdi. O sırada rüzgâr siyah saçlarını gözlerine düşürdü ve genç adam sabırsızca onları geri itti.

Birbirlerini incelemeleri birkaç dakika sürdü, ikisi de konuşmuyorlardı. Yabancı adam hâlâ kendisine bakıyordu, Sara gülümsedi. «Bir kâğıt mendiliniz var mı?» diye sordu pantolonunun ceplerini karıştırarak. «Ah, tamam, teşekkürler, bir kâğıt mendil buldum işte.» Kumları kazdığı çubuğu alıp mendille sildi, sonra da duvarın tepesine dikti. «Bir resim çekmenin cezası nedir?»

Sara ona baktı. Son derece gergin görünen genç adamın gözlerinde alaylı bir ifade vardı. Sara onu avını seyreden yırtıcı bir kuşa benzetti. «Bu neyin resmini çekeceğinize bağlı,» dedi genç adam alçak sesle. Sara ona şaşkınlıkla baktı.

«Sizin resminizi çekeceğimi düşünmüyorsunuz ya? Tanrım, hiç de fotojenik görünmüyorsunuz. Bir iki adım geri çekilirseniz kalemin resmini çekebilirim.» Çantasına uzanıp Minolta'sını çıkardı. «Bakın beni toprağınızdan atmak için her

türlü hakka sahipsiniz. Ama bu kalenin bir resmini çekmek istiyorum. Onu yapmak için çok uğraştım, siz yerinizden kımıldasanız da kımıldamasanız da resmini çekeceğim. Ama bu asık suratınızla resmi bozacaksınız tabii.»

Genç adam gülmeye başladı, bir iki adım geri çekilip ellerini kalçalarına dayadı, Sara ona onaylayan bir bakışla baktı. «Suratınızı asmadığınız zaman hiç de o kadar kötü görünmüyorsunuz.» Sonra kumdan kalesinin fotoğrafını çekip yere oturdu ve çantasına uzandı. Bir yandan da adamı inceliyordu. Niçin bu kadar sinirliydi acaba? Sigara paketini çıkarıp ona da uzattı, ama o yalnızca başını sallamakla yetindi. Sara omuz silkti, kendisi bir sigara çıkarıp alışkın bir hareketle yaktı.

«Bu kumsala nasıl geldiniz?» diye sordu genç adam. O da yanına kumlara oturmuştu ve rahatsız edici bakışını Sara'nın yüzünden ayırmıyordu. 'Sanki bir düşman gibi bakıyor,' diye düşündü Sara, ama sonra bu düşünceyi kafasında uzaklaştırmaya çalıştı. Bütün yabancılara böyle davranıyor olmalıydı, bu çok açıktı. Kendisi de yabancıların yanındayken dikkatli olmayı öğrenmişti. Sigarasından derin bir nefes çekti ve güney sahilini işaret etti. Genç adam gösterdiği yöne bir göz atıp sert bakışlarını yine ona döndürdü. «Orası da özel bir toprak.»

Sara gülümseyerek başını salladı. «Ben komşularınızdan biriyim, geçici bir süre için tabii. Sizin güney sınırınızın yanındaki evi altı aylığına kiraladım. Küçük bir ev, tek arabalık bir garajı var, iki tane şöminesi var ama yakacak odun yok, biliyor musunuz?»

Genç adam cevap olarak başını salladı. «Orada birisinin yaşadığını bilmiyordum ama,» dedi.

«Geleli yalnızca bir hafta oldu. Burada ol-

dukça yeniyim,» dedi Sara. Sigarasını kuma sokup söndürdü, sonra sönmüş izmariti bir kâğıda sardı ve çantasına attı. Onun bakışlarından huzursuz olmaya başlamıştı. Sinirli bir şekilde bir sigara daha çıkarıp yaktı ve derin bir nefes çekti.

«Özel arazilere girmek adetiniz midir?»

«Ne korkutucu!» dedi Sara onun yüz ifadesine bakıp ve güldü. Yumuşacık kumlara arka üstü uzandı. «Evet, soruşturma başladı, lütfen benim gibi bir zavallıya acıyın. Bana kötü bir şey yapmayacaksınız, değil mi? Aslında bir 'Girilmez' levhası öyle çekici geliyor ki insana. Buraya belki esrarengiz bir şeylere rastlarım, belki de korkunç bir canavarla karşılaşırım umuduyla girdim. Yoksa siz bir canavar mısınız?» Bu son gözleri gülerek söylemişti. Ama genç adamın yüzünde hiç de eğleniyormuş gibi bir ifade yoktu, gözleri birer taş parçası gibiydi. 'Belki de bu yüzün en güzel tarafı biçimli ağzı,' diye düşündü Sara. Büyük bir ilgiyle ona bakıyordu. Genç adamın cevabı kısa oldu. «Bazıları öyle düşünüyorlar.»

Sara kıkırdadı. «Peki haklılar mı yoksa haksızlar mı?» Genç adam cevap vermeksizin ifadesiz bakışlarını Sara'nın yüzüne dikti. Sara, hiç âdeti olmadığı halde ilk tanıştığı birisi ile bu denli samimi konuştuğunu fark etti. Sigarasını söndürdü. «Rüşvet olarak bir fincan kahve teklif edebilir miyim?»

Genç adam bir an tereddüt etti, Sara onun reddedeceğini düşünürken, «Bu, kahve termosunun içine ne koyduğuna bağlı,» dedi.

Sara elinde olmadan gülümsedi, saçlarını arkaya attı. Plastik bir fincana kahve koyup ona uzattı, kendi kahvesini de termosun kapağına koydu.

Kahvesini içerken hayran bakışlarla uzakları, grimsi mavi ufku seyrediyordu. Tamamiyle yabancı birine bu türlü davrandığı için kendine şaşıyordu. Bu, yapısına hiç uymayan bir şeydı. Niçin böyle davrandığını da bilmiyordu. Belki de bir haftadır evde kapalı kalmasının ve kimseyi görmemesinin bir sonucuydu. Belki de yıllardır içinde yaşadığı kalıbı kırmak istiyordu. Bir yabancıyı selamlarken hep uzak durmuş, gazetecilere ve meraklılara karşı dikkatli olmayı öğrenmişti. Şu anda karşısında oturan yabancı gibi, o da bir duvar örmüştü kendi etrafına. 'Bir bakıma şu veya bu nedenle herkes çevresine bir duvar örüyor,' diye düşündü. Başaramama korkusu, başkaları tarafından incitilme korkusu, tüm bunlar bir insanın kendisini diğer kişilerden uzak tutmasına yeterli olacak nedenlerdi. Bir dereceye kadar, herkes bir duvarın arkasına gizlenmekteydi. Önemli olan duvarın ne kadar yüksek olduğu ve ne kadar kuvvetli bir şekilde inşa edildiğiydi.

Belki de sert ve itici bakışlarına rağmen, bu yabancının mutsuz görünüşü ona yaklaşmasına neden olmuştu. Ona baktı, kahvesini içiyor ve gölü seyrediyordu.

Böyle, garip bir sessizlik içinde dakikalarca oturdular. Kahveleri bittiğinde Sara fincanları yeniden doldurdu. Çantasını karıştırıp bulduğu bir elmayı genç adama uzattı, bir tane de kendisi alıp ısırarak yemeye başladı.

«Biliyor musun,» dedi sonunda. «Başlangıçta göründüğün kadar da kötü değilsin. Beni tutuklayacağından emindim. Ama hiç de fena görünmüyorsun, belki de fotoğrafın çok güzel çıkardı. Onun için başlangıçta söylediklerim için özür dilerim. İnsanların resmini çekmekten hoşlanmıyorum, hepsi bu kadar.»

«Ben de resmimin çekilmesinden hoşlanmıyorum, onun için, için rahat etsin.»

«Sandviç ister misin?»

«Senin yemeğini almış olmayacak mıyım?»

«Oh, hayır, iki tane var.» Sandviçi uzattı, bu kez genç adam bir teşekkür mırıldandı. Sandviçlerini de sessizlik içinde yediler. Sara ona uzun uzun baktı. «Niçin beni hâlâ arazinden atmadığını merak ediyorum,» dedi.

Genç adam başını çevirdi ve Sara yine o sert bakışlarla karşılaştı. «Kim olduğunu ve buraya niçin geldiğini düşünüyordum, bir sonuca varamadım, niçin bana kim olduğunu söylemiyorsun?»

'Güzel, ince bir soru,' diye düşündü Sara. «Kim olduğum önemli değil,» dedi sakin bir sesle, ama sakin görünmesine rağmen aslında huzursuz olmuştu. Tanımış olabilir miydi acaba? Plajda da hiç ama hiç kimse yoktu, bunu da şimdi fark ediyordu. «Ama eğer öğrenmek istediğin bir isimse, adım Sara Carmichael. Hastaydım, nekahet dönemini geçirmek üzere buraya geldim. Annem babam öldüler, bekârım, yakın akrabam yok. Şu anda yapılacak hiçbir işim yok, ama böyle olması hoşuma gidiyor, değişikliği severim. Yirmi sekiz yaşındayım. Otuzuna yaklaşıyor olduğumu hissetmek birdenbire paniğe kapılmama neden oldu. İşte hepsi bu kadar.»

«Kısa yaşam öyküsü,» diye mırıldandı genç adam.

«Ama bir bakıma üzücü değil mi? Bir insanın tüm yaşamı bu kadar basit bir şekilde anlatılabiliyor.» Bir sigara daha çıkarıp yaktı, şimdi ellerinin daha az titrediğini fark ediyordu. Yakında normale dönecekti, ama normal neydi acaba? «Şimdi şu suyun içinde yürüme-

ye başlayıp bir daha geri dönmeyebilirim. Ve hiç kimse beni aramaz ve özlemez.» Onun gözlerindeki şaşkın bakış gülmesine neden oldu. «Merak etme, intihar etmeye niyetim yok, yalnızca bir hayatın nasıl tümüyle boşa harcanabileceğini anlatmaya çalışıyorum. Yirmi sekiz yılımı boşa harcadım ve onları hiçbir zaman geri getiremem. Gerçekten yaşamış olduğumdan bile kuşku duymaya başlıyorum şu anda.»

Bir yabancıyla bunları nasıl bu kadar rahatlıkla konuşabiliyordu? Şu anda, bir Katoliğin rahibe günah çıkardıktan sonra duyduğu rahatlamayı duyması garipti. Bu adam onu tanımıyordu, belki de hiçbir zaman tanımayacaktı. Söylemek istediği en gerçek ve en garip şeyleri söyleyebilirdi ve o kim olduğunu ve nelerden söz ettiğini hiçbir zaman bilemezdi.

Genç adamın aniden söyledikleri şaşırmasına neden oldu. «Bir hasta için çok fazla sigara içiyorsun. Aslında içtiğin sigara miktarı sağlıklı bir insan için de çok fazla.»

Sara şaşkın bir şekilde ona baktı. Bu gözlerin derinliklerinde bir ilgi okunuyor muydu? Ya da bir endişe? Hayır, kendisi bir yabancıydı ve bu adam için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hafifçe gülümsedi, elindeki sigaraya sanki onu daha önce hiç görmemişçesine baktı ve ezip söndürdü.

«Görüyor musun?» dedi. «İşte tüm bir yaşam da böylesine ziyan edilebiliyor. Tamamiyle haklısın. Ve şu anda bunu sana söylüyorum, sigarayı bırakacağım. Nasıl bu fikrim? Umarım bırakabilirim. Daha önce bunu hiç denemedim ve çok da fazla içiyorum. Ama insan bir şey yapmaya karar verirse, gerisi fasa fisodur.»

«Çok etkileyici bir konuşma,» dedi genç adam kelimeleri uzatarak. Sara ona bakıp gülümsedi.

Her tarafı kum içindeydi, rüzgârın karmakarışık ettiği saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Suyu seyrediyor ve kendisini huzur içinde hissediyordu.

«Özür dilemem gerekiyor mu?» diye sordu gözlerini sudan ayırmaksızın.

«Ne için?»

«Arazine izinsiz girdiğim için. Nazik bir şekilde özür dilersem darağacından kurtulur muyum?» Ona döndü, ciddi ve üzgün bir ifade takındı. «Gerçekten çok üzgünüm.»

Genç adam ona baktı, dudaklarının kenarında mutsuz görünümünü azaltan bir gülümseme belirdi. «Hayır,» dedi. «Özür dilemen gerekmiyor.»

«Ama,» dedi Sara. «Özür dilemem çok etkileyiciydi, öyle değil mi?»

Genç adam bu kez açıkça gülmeye başladı, onun güldüğünü duymak Sara'nın kendisini son derece mutlu hissetmesine neden oldu, onu ilk gördüğünde hayatı boyunca bir kerecik olsun gülüp gülmediğini merak etmişti. Neşeyle ona bakıp eşyalarını toplamaya başladı.

«Tüm suçların bağışlandı,» dedi genç adam.

«Ne güzel.» Ayakkabılarını giydi, çantasını omzuna astı. Ancak iri bir el çantasını ve fotoğraf makinesi çantasını elinden aldı. Sara genç adama şaşırarak baktı.

«Ben taşırım,» dedi genç adam çantaları geniş omzuna asarken.

«Seçeneğim var mı?» diye sordu Sara. «Gerçekten de, beni arazinin dışına kadar götürmek zorunda hissetme kendini, söz veriyorum, giderim.»

«Bu benim için bir zevk olacak,» diye mırıldandı genç adam. Yalnızca bir saatlik bir beraberlikten sonra bu söylediği gerçek olamayaca-

ğına göre alay mı ediyordu acaba?

«Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor,» dedi Sara biraz gergin bir şekilde.

«Hiç de değil.» Yokuşu tırmandılar ve sonra öbür taraftan aşağı indiler. Genç adam çok hızlı yürüyor ve Sara ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Sonunda yavaşlamasını rica etmek zorunda kaldı.

Evine giden patikaya geldiklerinde genç adam çantalarını uzattı. Sara nazik ve ilgisiz görünmeye kararlıydı ama genç adamın söylediklerini duyunca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. «Ne zaman istersen plajıma gelebilirsin,» demişti sakin bir sesle.

Sara ona baktı ve sonunda cevap vermeyi başarabildi. «Gerçekten mi? Ama rahatsız etmek istemem.»

«Gerçekten. Merak etme rahatsız etmezsin.»

Sara bir an durakladı. «Peki bu akşam gelip güneşin batışının resmini çekebilir miyim? Benim, plajında serserilik etmemden gerçekten rahatsız olmaz mısın?»

«Gerçekten rahatsız olmam ve dediğim gibi, ne zaman istersen gelebilirsin. Ev plajın çok gerisinde. Onun için beni rahatsız etmezsin.»

'Güzel bir ima,' diye düşündü Sara. «Pekâlâ, madem eminsin.» Sonra aklına bir şey geldi ve güldü. «Sahi, sana nasıl hitabedebilirim?»

«Adım Greg.»

«Tanıştığımıza sevindim öyleyse Greg. Beni getirdiğin için teşekkür ederim.»

«Bir şey değil Sara.»

Sara hiç arkasına bakmadan patikayı yürüdü, uzun boylu adamın orada durup, gözden kayboluncaya kadar anlaşılmayan gözlerle kendisini seyrettiğinin farkında değildi.

Eve geldiğinde çantasını boşalttı, termosu yı-

kadı. Bu arada da Greg'i düşünüyordu. Görünüşe göre arkadaş olmuşlardı, yoksa olmamışlar mıydı? Genç adamı anlamak çok güçtü, hem nazik, hem düşmanca, hem alaycı, hem samimi, hem kuşkulu, hem dostça bir hali vardı. Peki kendi davranışlarının nedeni neydi acaba?

Bu çok garip bir durumdu, rastgele arkadaşlıklar kurmak bugüne kadar yaptığı şey değildi. Ama adamın gözlerindeki ifade ve mutsuz görünümü ona yakınlık duymasına neden olmuş, içinde onu anlama isteği uyanmıştı. Mutsuzluğun nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu, çok kısa bir süre önceye kadar o da kendisini çok mutsuz hissediyordu. Belki de bunun için Greg'e o kadar dostça davranmıştı. Belki de ona, mutsuzluğun yenilebileceğini, çok büyük düş kırıklıklarından sonra bile insanların kendilerini yine mutlu hissedebileceklerini göstermek istemişti.

Omuz silkti ve bu konuyu kafasından çıkarmaya çalıştı. Adamın mutsuzluğunun nedenini bile bilmiyordu ve muhtemelen de hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Adamın bir yabancıya açılması için hiçbir neden yoktu. Ayrıca bunu istemezdi de Sara.

Küçük salona geçip yeni akort ettiği eski piyanonun başına oturdu. Zarif parmaklarını siyah beyaz tuşlar üzerinde dolaştırarak kafasındaki düşünceleri uzaklaştırdı ve kendini tümüyle müziğe verdi. Gariptir ama, hiç düşünmeksizin, hüzünlü bir aşk şarkısı çalmaya başlamıştı, aniden gözleri yaşlarla doldu. Şarkıyı defalarca çaldı, sonra alçak sesle söylemeye başladı.

Anlayamıyordu, yaşamı boyunca kendisini hiç bu denli yalnız hissetmemişti. Tek bir gerçek dostu olmadığını düşündü. Yanında, ünlü

şarkıcı Sara Bertelli değil de, yalnızca Sara olabileceği hiç kimse yoktu. Başını piyanoya dayadı, kirpiklerinin arasından süzülen bir damla yaş tuşların üzerine düştü, ardından da bir başkası...

Ciddi bir ilişkisi bile olmadan yirmi sekiz yaşına kadar nasıl yaşayabilmişti? Kendisini tüm insanlardan nasıl soyutlayabilmişti? Niçin tüm yaşamı heyecanlı ama doyumsuz geçmişti? Niçin ihtiraslarının yaşamını yönetmesine izin vermişti?

Geçmiş yıllara bir göz atınca olayların gelişimini görmek çok kolaydı. Gündüzleri müzik ve şan dersleri alıp geceleri çalışarak kendini müzik dünyasına kabul ettirmek için yıllarca uğraşmıştı. Çok yetenekliydi ve kısa süre sonra tanınmıştı. Ama bu kez de yeni bir şeyler yaratabilmek için yıllarca çabalamıştı. İhtiras bir uyuşturucu madde gibiydi ve Sara tamamiyle onun tutkunu olmuştu. İster kayıt stüdyosunda ister sahnede olsun kendini tümüyle işine veriyordu. Olaylar birbirini izler, her şey yolunda görünürken, Los Angeles'tan ayrılıp uzun bir tatil yapmaya karar vermesine tek bir olay neden olmuştu.

Saatlerdir kayıt stüdyosundaydılar, müzisyenler yorulmuştu ve Sara'nın boğazı ağrıyordu. Başı da ağrıyordu. Bitmiş, tükenmişti. Son haftalar hep yoğun bir çalışma ve gerilim içinde geçmişti, bir gece önce de bir partiye katılmak zorunda kalmış, orada boğucu saatler geçirmişti. Gergin sinirleri daha fazla dayanamamış, kontrolünü kaybetmiş ve sonunda menajeri Barry ile tartışarak öfke içinde çıkmıştı stüdyodan. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Barry hemen arkasından gelmiş, onu yatıştırmaya çalışmıştı.

«Çok yorgun olduğunu biliyorum canım,» demişti Barry yumuşak bir sesle. «On dakika kadar ara verelim, bir fincan kahve kendine gelmene yardımcı olur, sonra devam ederiz.»

«Bugünlük bırakamaz mıyız Barry?» diye sormuştu Sara. «Beni gitmeye zorladığın o aptalca parti yüzünden dün gece üç saat uyudum. Son haftalarda zaten ortalama günde dört beş saat uyku uyuyorum. Bu tempo öldürecek beni. Biraz yavaşlayamaz mıyız?»

«Bak canım, biliyorsun, bunu bugün yapamayız,» demişti Barry. «Programın çok gerisindeyiz ve bu yeni albümün bir an önce tamamlanması konusunda beni çok sıkıştırıyorlar. Biliyorum çok yorucu bir tempo, ama yalnızca bir ay daha sürecek. Daha sonra istersen bir tatil yapabilirsin? Bu fikir nasıl?»

«Benim tatile şimdi ihtiyacım var, bir ay sonra değil,» demişti Sara yorgun bir şekilde arkasındaki duvara dayanarak. «Barry, devam edebileceğimi sanmıyorum.»

«Devam edeceksin canım,» demişti Barry ona cesaret vermek istercesine. Sara'nın üzgün bir yüzle başını salladığını görünce de endişeli bir şekilde devam etmişti. «Devam etmek zorundasın Sara. Anlaşma yaptın, bu albümden en az bir milyon kazanacaksın. Ama anlaşma koşullarını bozar ve kayıda devam etmezsen stüdyo dava açabilir. Mali açıdan seni perişan edebilirler...»

«Ya beni zaten perişan ettilerse? Ya ben kendi kendimi çoktan perişan ettiysem?» demişti Sara.

Barry ona dikkatle bakmış, sonra cebinden küçük bir ilaç kutusu çıkarmıştı. Kutudan çıkarttığı hapı Sara'ya uzatmıştı. «Al canım, kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak, yok-

sa bu gece çökebilirsin, al lütfen, hiçbir zararı olmaz.»

Yorgunluk sözcüğü Sara'nın içinde bulunduğu durumu anlatmakta yetersiz kalıyordu. Bitmiş, tükenmiş, tüm cesareti kırılmıştı. Barry'nin elindeki kutuya bakıyor, verdiği ilacı almak istiyordu. Barry'nin o bitmek tükenmek bilmeyen enerjisini ilaçlarla sağladığını biliyordu. Kendisi ise bugüne dek hiç ilaç almamış, hep dayanıklılığına ve gücüne güvenmişti.

Bu onu çok korkutmuştu, öylesine korkutmuştu ki binlerce kilometreyi aşıp Michigan'a kadar gelmesine neden olmuştu. O anda kendisini nasıl hırpaladığını fark etmişti. İlaçlardan uzak durmaya, hiçbir zaman hiçbir ilaca bağımlı olmamaya kesinlikle kararlıydı. Başarısını kendi gücüyle sağlamak istiyordu.

Ve o anda kendisini nasıl harcadığını fark etmişti. Yılda dört albüm yapabilmek ve hep mesleğinin doruğunda olabilmek için, tüm zamanını, tüm enerjisini ve hatta kendisini harcamaktaydı. Kendi sevdiği türde sakin, dinlendirici müzik yapma isteğini her zaman bastırmış, zirvede kalabilmek için çalışmalarını halkın beğenisine göre yönlendirmişti. İlginç bir şekilde giyiniyor, partilere gidiyor, kısacası bu sahte dünyanın kendisinden istediği her şeyi yapıyordu. Bu çılgınca gidişe kendisini öylesine kaptırmıştı ki kendi gerçek kişiliğinden ne zaman uzaklaştığının bile farkında değildi.

O anda o küçük, beyaz hapa bakarken, sekiz yıl sonra ilk kez aklı başına gelmiş, gerçekleri görmeye başlamıştı. Sara Bertelli son derece başarılıydı, ama Sara Carmichael yorulmuştu ve çok yalnızdı.

Daha fazla gecikmeden kendisine bir dost bulmalıydı.

Bunu düşünmek, bu sabah plajda karşılaştığı yabancıya verdiği sözü hatırlamasına neden oldu. Salonun sağında solunda duran bir sürü sigara paketiyle birlikte bir karton sigarayı topladığı gibi boş şöminenin içine attı. Bir kibrit çaktı ve bir iki adım geri çekilip sigaraların yanışını seyretmeye başladı. Yayılan dumanı büyük bir zevkle içine çekti. Verdiği karardan en küçük bir pişmanlık bile duymuyordu.

Sigaralar şöminede yanıp kül oldular.

İKİNCİ BÖLÜM

Sara akşamüzeri yine yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Fotoğraf makinesi çantasını hazırladı ve üstüne bir süveter aldı. Kendi kendine, kumdan şatosunun güneş batarken bir resmini çekmek istediğini söylüyordu, ama bunun doğru olmadığını da çok iyi biliyordu. Yürüyüşe çıkmak istemesinin asıl başka bir nedeni vardı, ama bunu fazla kurcalamak istemiyordu. Belki de bu nedeni öğrenmek istemiyordu. Ev birdenbire çok küçük ve çok boş görünmüştü gözüne, hepsi o kadar.

Çantasını sırtına astı, arka kapıyı kilitleyip anahtarı blucinin cebine attı ve patikada yürümeye başladı. Sola döndüğünde gölün yine o küçük, masmavi parçasını gördü, batmakta olan güneş çevreyi altın rengine boyamıştı. Durup bir resim çekti.

Tepeyi tırmanırken Greg adlı o adamı tekrar görmeyi umduğunu kendi kendine kabul etmek zorunda kaldı. Nedenini bilmiyordu ama, ona sigaralarını yaktığını söylemek ve onun asık yüzünü gülümserken görmek istiyordu. Bunları kendi kendine itiraf etmek huzurunu kaçırmıştı. Bunları düşündükten sonra ona rastlayacak olursa, karşısında normal davranamayacağını biliyordu.

Yamacın diğer tarafından aşağı indi ve kumsalı boş bulunca neredeyse düş kırıklığına uğradı. Kumdan kale yarı yarıya yıkılmıştı. Ama buna o denli üzülmedi. Yıkıntılara bakıp batmak-

ta olan güneş ışığında çok güzel bir fotoğraf çekebileceğine karar verdi. Kuma uzandı ve yarı yıkık kalenin bir resmini çekti.

Kulağına önce bir soluk sesi, ardından koşan bir hayvanın ayak sesleri geldi. Sırtüstü dönüp ayağa kalkmaya çalıştı, bu durumda yakalanmak istemiyordu. Ama ayağa kalkmasına fırsat kalmadan çok iri bir Doberman köpeğinin parlak siyah gözleri, uzun pembe dili ve iri, bembeyaz dişleriyle karşılaştı, olduğu yerde kalmaya karar verdi.

Yumuşak bir sesle, «Sen ne iri bir delikanlıymışsın öyle,» diye mırıldandı. «Her zaman böyle arkadaşça mı davranırsın? Böyle davranmasan seni hiç sevmezdim zaten. Kulaklarını kaşıyabilir miyim? Hımm?» Son derece iri hayvan durup çevreyi koklamaya başladı. Sara, keskin dişlerini düşünmemeye çalışarak yavaşça elini uzatıp kulaklarının arkasını kaşımaya başladı. Köpek buna karşılık olarak kuyruğunu sallamıştı. Bundan biraz cesaretlenen Sara, tatlı sözler mırıldanarak hayvanı sevmeye devam etti. Sonra oturdu ve üstündeki başındaki kumları silkeledi. Arkasından duyduğu boğuk bir ses köpeğin aniden fırlayıp o yöne doğru koşmasına neden oldu.

«Görüyorum ki Beowulf'ı idare etmeyi başarmışsın,» dedi Greg.

Sara üzerindeki kumları silkelemeye devam ederek yavaşça ayağa kalktı. «Beowulf oldukça değişik bir isim ve bu hayvana da çok uyuyor. Hep böyle fırtına gibi midir?»

«Her zaman. Bir ara artık büyüdüğü ve uslandığı umuduna kapılmıştım ama çok geçmeden düş kırıklığına uğradım. Sakinleşmedi, yalnızca irileşti.» Sara ona baktı, Greg de ayaklarının dibinde yatan hayvan kadar iri ve yırtı-

cı görünüyordu. Kendisine doğru bir iki adım atınca elinde olmadan yerinden sıçradı. «İzin ver de arkanı silkeleyeyim. Canını yaktı mı?»

«Hayır,» dedi Sara alaylı bir ifadeyle. «Yalnızca biraz korkuttu. O kadar dost canlısı bir köpek olduğunu bilseydim aptal gibi korkmazdım. Burnumun dibine gelip de o kocaman dişlerini gösterince...»

«Seni uyarmalıydım, Beowulf her zaman arkadaş canlısı değildir,» diye sözünü kesti Greg alçak bir sesle. Sara'yı kolundan tutmuş, blucinindeki kumları silkiyordu. Sara kendisini babası tarafından yönetilen küçük bir kız çocuğu gibi hissetti. «Beowulf bugün öğleden sonra buralarda oynadı ve ben de kumdan kalenin çevresinde dolaşıp senin kokunu tanımasına özellikle dikkat ettim. Eğer kokunu tanımıyor olsaydı saldırabilirdi.»

Sara güçlükle yutkundu. «Oh!» Greg bacaklarının arkasındaki kumları silkeliyordu. «Sanırım bu kadarı yeterli, teşekkür ederim. Sence Beowulf şu anda da beni ısırabilir mi?» Bu soruyu bir buçuk metre ötede yatmakta olan iri, siyah hayvana bakarak, endişeli bir ses tonu ile sormuştu.

Greg köpeğe bir göz attı. «Sanmıyorum,» dedi. «Daha önce ısırmadı seni.»

«Sanmıyor musun?» diye tekrarladı Sara alaylı bir ses tonuyla. «Sahi, böyle bir köpeğin olduğundan hiç haberim olmaksızın, dilediğim zaman kumsalına gelebileceğim konusunda yaptığın nazik teklif için sana teşekkür etmiş miydim?»

Greg alçak sesle güldü ve parmaklarını şaklatarak Beowulf'ı yanına çağırdı, köpek hemen kalktı ve koşarak geldi.

Sara elinde olmadan bir iki adım geri çekildi. Greg kolunu onun eline doladı. Köpek biraz daha yaklaşınca Sara önce Greg'e sokuldu, sonra kaçmaya çalıştı. «Tanrı aşkına yapma!» dedi Greg sabırsız bir sesle. Sonra yumuşadı. «Anlamıyor musun? Benim dostum olduğunu görürse sana zarar vermez. Lütfen korkma ve daha fazla yaklaşmasına izin ver.»

Sara sakin olmaya çalıştı, ama Greg köpeğin başını okşayarak alçak sesle konuşup onu Sara'ya yaklaştırırken Greg'e iyice sokulmaktan da kendini alamadı. Köpek kocaman kafasını bacaklarına sürtüp koklarken kaskatı kesildi ve soluğunu tuttu. Bunun üzerine Greg muzip bir ifadeyle, «Sev onu, ısırmaz,» dedi. «Ve soluğunu da bırakabilirsin.»

Sara elini uzatıp yavaşça hayvanın simsiyah kafasını okşadı. Buna karşılık olarak köpek de kadifemsi gözlerini süzerek kafasını onun bacaklarına sürttü ve başparmağını yaladı. «Sanırım benden hoşlandı,» dedi Sara.

«Tabii hoşlandı,» dedi Greg sakin bir sesle. «Hoşlanacağını söylemiştim ona.»

«Yani bu, sahibinin tanımadığı herkese saldıran bir bekçi köpeği mi demek istiyorsun?»

«Onun gibi bir şey,» diye yanıtladı Greg kısaca. Fotoğraf makinesi çantasına baktı. «Beowulf gelmeden önce yıkılmış kalenin bir resmini çekebildin mi?»

«Evet, onun için kumda uzanmıştım,» dedi Sara yerden eşyalarını toplayıp kumlarını silkerek.

«Ben de seni yere onun devirdiğini sanmıştım.»

«Zaten yerde olmasaydım herhalde devirirdi,» diye mırıldandı Sara. Greg güldü. Sara dikkatle ona baktı. Kıyafetini değiştirmişti, sabahki blucinlerin yerine ince bir keten pantolon, açık

renk bir gömlek ve üzerine koyu renk bir süveter giymişti. Oldukça yakışıklıydı. Koyu renk gözleri Sara'ya döndüğünde, Sara telaşla bakışlarını kaçırdı. 'Acaba benim hakkımda neler düşünüyor,' diye geçirdi içinden. O siyah gözlerde bir an için dostça bir ifade görmüştü. Hatta az önce gülmüştü de. Ve Sara, onun gülmesinden hoşlandığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Gülümseyerek ona baktı. Greg hâlâ kendisine bakıyordu. Ama bu kez ince yüz hatlarında düşünceli bir ifade vardı. «Benimle kumsalda bir yürüyüş yapacak vaktin var mı?» diye sordu Sara.

«Böylelikle seni büyük, siyah köpeklerden korumuş olurum, öyle değil mi?»

Sara gülerek cevap verdi. «Bu o kadar kötü bir fikir mi? Ama, hayır, ben yalnızca birlikte bir yürüyüş yapmanın güzel olacağını düşünmüştüm.»

Greg cevap vermedi. Ona şöyle bir göz attı, sonra döndü ve suya doğru yürümeye başladı.

Sara elinde fotoğraf makinesi çantasıyla olduğu yerde durup ona baktı. Greg geri döndü, onun kararsız bir şekilde orada durduğunu görünce Sara'yı şaşırtacak bir şekilde gülümsedi. «Yürüyüş yaptığımız sırada fotoğraf makinen orada kalabilir,» dedi. «Hiçbir şey olmaz.»

Sara'nın gözleri ışıldadı, geriye koşup ağaçların altına çantasını bıraktı. Greg'in yanına geldiğinde hiç durmaksızın, suyun kenarına kadar koştu. Eğilip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, blucininin paçalarını dizlerine kadar kıvırdı.

Kendisini seyretmekte olan Greg'e bakıp, «Bir haftadır buradayım ve henüz suyun içinde yürümedim,» dedi. «İstersen sen de suda yürüyebilirsin, pantolonunun paçalarını kıvırırsan ıslanmazlar.»

Onun ne yapacağını beklemedi, hiç düşünmeksizin serin suya girdi. Sert, ıslak kum ayaklarının altında kayıyor, Sara büyük bir mutluluk içinde parmaklarıyla kumu eşeliyordu. Dalgalar peşpeşe gelip bacaklarına çarpıyorlardı. Sevinçle güldü ve su dizlerine gelinceye kadar ilerledi. Sonra geri döndü, sığ sulara gelince eğildi ve iki eliyle kumları kazdı. Açtığı çukur hemen suyla dolmuştu. Greg de paçalarını sıvamış, onunla birlikte suya girmişti.

Sara'nın gür saçları dağılmış, gözünün önüne gelmişti. Bir eliyle saçlarını geri atmaya çalıştı, diğer elinde hâlâ bir avuç dolusu ıslak kum vardı. Greg uzanıp, saçlarını yüzünden geriye itti. Sara ona teşekkür edercesine gülümsedi ve elini yıkadı. «Bak,» dedi yumuşak bir sesle. «Suyun altında her şey çok güzel ve çok büyüleyici. Suyun altındaki taşların şu rengine bak! Evde kuruduklarında hiçbir zaman bu denli güzel olmuyorlar. Onları kumsaldan aldığın anda tüm büyüleri yok oluyor. Suyun içinde ipek gibi görünen şu kumlar sudan çıktıklarında yalnızca bir avuç çamur oluyorlar.» İki elini açıp kumları suya bıraktı. Başını çevirip Greg'e baktı, o da eline bir avuç kum almıştı. Acı dolu yüz ifadesi sanki biraz yumuşamış gibiydi.

Sara çamurla oynayan küçük bir çocuk gibi ellerini suda yıkadı sonra üzerine sildi. Pantolonunun tek paçası düşmüştü, suya değmeden onu tekrar kıvırdı. Beowulf biraz ötede köpüklü sularla oynuyordu. Sara gülerek onu işaret etti. «Bak o da benim kadar eğleniyor. Suda oynamanın bu denli eğlenceli olduğunu neredeyse unutmuştum. Pek çok şeyi unutmuştum aslında. Neyse ki ömür boyu simsiyah bir karanlığa

gömülmeden önce aklım başıma geldi. Ya da, karanlık bir şatodan kaçıp yıllardır ilk kez gün ışığına çıktım desem belki daha doğru olacak. Ne aptalmışım. Keşke çocukluğumu yaşarken değerini bilebilseydim! Çocuklar ne kadar akıllılar, en basit şeylerden bile zevk alabiliyorlar.»

Greg hiçbir şey söylemedi, yalnızca onun ışıl ışıl parlayan gözlerini, gülümseyen dudaklarını ve yanaklarına yayılan pembeliği seyrediyordu. Sara'nın gözlerinde huzur dolu bir ifade vardı.

Greg onun koluna girdi ve birlikte sahil boyunca yürümeye başladılar. «Peki ya ayakkabılarımız?» dedi Sara.

Greg geriye bir göz attı. «Bir şey olmaz, epey gerideler, ıslanmazlar.»

«Biliyor musun, benim için tamamiyle bir yabancısın. Soyadını bile bilmiyorum ve bu sabaha kadar varlığından bile haberim yoktu. Garip değil mi, şimdi büyük bir samimiyetle konuşuyorum seninle.»

Güneş neredeyse batmak üzereydi. Hava kararıyordu, ağaçlık kısım simsiyah görünüyordu. Sara yanında yürüyen adamın profiline baktı. Aynı anda Greg de başını çevirdi ve bakışları karşılaştı. «Soyadım Pierson,» diye mırıldandı genç adam. «Ama bu gerçekten önemli mi?»

'Bu gözler, başkasına hiçbir şey anlatmayan yalnız gözler,' diye düşündü Sara, 'Eğer sezgilerim doğruysa, ben bu adamı doğduğumdan beri tanıyorum ve onun dışındaki her şey önemsizdi.'

«Neyi merak ediyorum biliyor musun?» dedi Greg düşünceli bir şekilde. «Bana niçin bu kadar tanıdık geldiğini.»

Sara, «Bunun hiçbir nedeni yok,» diye atıldı.

Bir fısıltı halinde çıkmıştı bu sözler. 'Ben onu tanımıyorum, o da beni tanımıyor. Beni gerçekten tanımıyor. Ne olur, kim olduğumu öğrenmesin,' diye yalvardı içinden. Geri dönüp ters istikamette bir iki adım attı. «Ben gitsem iyi olacak,» dedi.

«Hayır, henüz değil,» diye söze başladı Greg. «Ben düşünmüştüm ki...» Ama cümlesini tamamlayamadı.

O anda, az ilerde oynamakta olan köpeğin birdenbire kaskatı kesildiğini gördüler ve hemen ardından da öfkeli bir havlama sesi duydular. Greg birden koşmaya başladı. Korkutucu hırıltılarla ileri atılan hayvana seslendi ve ağaçlığı işaret etti. Köpek yön değiştirdi ve Sara çok geçmeden birinin korku dolu bir çığlık attığını duydu. Greg de ağaçların altında gözden kaybolmuştu.

Merak ve korku içinde Sara da o tarafa doğru yöneldi. Kısa boylu bir insan silüeti gördü. Beowulf araziye izinsiz giren birisine saldırmış olmalıydı. «Isırmasına izin verme,» diye bağırdı Sara.

Greg'in verdiği bir emirle Beowulf geri çekildi ve yabancı adam güçlükle ayağa kalktı. Sara yaklaşıp Greg'in hemen arkasında durmuştu. Genç adamın bu son derece gergin hali Sara'nın şaşırmasına ve aynı zamanda da korkmasına neden oldu. Sanki hem Greg'den, hem de köpeğinden tehlike dalgaları yayılıyor gibiydi.

«Burada ne işin var?» Greg bu sözleri öylesine sert bir şekilde söylemişti ki Sara elinde olmadan ürperdi.

«Yalnızca yürüyüş yapıyordum,» diyebildi adam. Greg'den daha kısa boyluydu.

«Nereden geldin?» diye bağırdı Greg.

«Kuzeyden,» dedi adam eliyle belirsiz bir işa-

ret yaparak.
«Orası da özel bir arazi. Orada işin neydi?» Sara, Greg'in böyle bir ses tonuyla konuştuğuna ilk kez tanık oluyordu ve nedenini bilmeksizin duyduğu korku gitgide büyüyordu. Bu sözleri duyması, Sara'ya onun kendisi için gerçekten bir yabancı olduğunu hatırlatmıştı.
«Yalnızca dolaşıyordum, kimseye kötülük etmeye niyetim yoktu,» dedi adam özür dilercesine.
Greg yumuşayacak gibi görünmüyordu. «On dakika içinde arazimden çıkmanızı istiyorum,» dedi. Niçin bu kadar öfkelenmişti acaba? Çok gergin görünüyordu. Sara bunu bulunduğu yerden bile hissedebiliyordu. Bir an kaskatı kesilmiş olan o omuza dokunmak ve onu yumuşatmak isteği duydu içinde ve elinde olmadan yaptı bunu. Greg sabırsız bir hareketle itti elini. Sara çok incinmişti. 'Yanlış,' diye düşündü genç kız. 'Böyle düşünmem yanlış. O benim için yalnızca bir yabancı.. Üzerinde durmamalıyım.'
«Eğer on dakika içinde arazimden çıkmazsanız köpeğimi arkanızdan göndereceğim. Sizi nasıl bulacağını çok iyi bilir. Anlıyorsunuz, degil mi?»
«Bakın bayım, benim hiçbir kötü niyetim...» diye söze başladı adam, aynı anda da bir iki adım gerilemişti.
«Gidin!» Bu tek kelime adamın adımlarını hızlandırmasına neden oldu, çok geçmeden de gözden kayboldu.
Greg o gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı, Sara'nın daha fazla bekleyecek hali kalmamıştı. Arkasını dönüp geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine bu kadar üzülmemesi gerektiğini, onun bir yabancı olduğunu söylüyordu.

Greg bir anlık bir gecikmeyle döndü ve karanlığın içinde Sara'nın uzaklaşmakta olan ince silüetini gördü. «Sara?» diye seslendi. «Sara!.. Bir dakika bekle, lütfen bekler misin? Sara!»
Sara adımlarını sıklaştırıp koşabildiği kadar hızla koşmaya devam etti, soluk soluğa kalmıştı. Sanki bir kâbus gibiydi her şey.
«O kadar hızlı koşma!» Bu sözleri ve arkasındaki ayak seslerini hayal meyal duydu. Az sonra kendisine yetişeceğini biliyordu. Göğsü inip kalkıyordu. «Kendini hasta edeceksin!»
Ne demek istiyor acaba diye düşünürken iki iri el omuzlarından tutup onu durdurdu. Sara başını kaldırıp onun yüzüne bakmadı.
«Niçin koştun?» O andaki ses tonu tıpkı o yabancı adamla konuşurkenki ses tonuna benziyordu.
«A... ayaklarım üşüdü,» diye kekeledi Sara. Başı ağrımaya başlamıştı.
«Bana yalan söylüyorsun,» diye söze başladı Greg. Sonra onun çok korkmuş olduğunu hissetmiş gibi durdu. «Sara, benden korkuyor musun?» dedi alçak bir sesle.
Sara'nın tüm vücudu titriyordu ve bunu önlemek elinde değildi. Bir an duraksadı ve dürüst davranmanın en iyisi olacağına karar verdi. «Evet.»
Önce bir sessizlik oldu, sonra Greg çok daha yumuşak bir ses tonuyla, «Niçin?» diye sordu.
«Sen... o adam... anlayamıyorum...» Derin bir soluk aldı, devam etmek için büyük bir çaba göstermesi gerekiyordu. «O adama öyle kötü davrandın ki... yani... ben de senin arazine izinsiz girmiştim, ama beni tekrar davet ettin... o da yalnızca kumsalda bir yürüyüş yapıyordu, köpeğini üzerine salacağını söyledin ve... ve...»

«Sen bir sineği bile incitmezsin ve bunu ikimiz de biliyoruz,» dedi Greg. Sonra genç kızı kendisine daha çok yaklaştırdı. Sara direnmeye çalıştı, ama başaramadı. «Ayrıca kuzeydeki komşularımı tanıyorum, bu adam onlardan biri değildi. Bir yabancıydı ve özel bir araziye izinsiz girmişti. Kumsalda değil, evime giden patika üzerindeydi ve orada hiçbir işi yoktu. Eğer onu kumsalda dolaşırken görseydim farklı davranabilirdim. Senin zararsız olduğunu biliyorum, oysa onu hiç tanımıyorum...»

«Benim zararsız olduğumu nereden biliyorsun?» dedi Sara, karanlıkta onun olması gereken yere doğru bakarak.

«Bugün öğleden sonra araştırdım. Sen gerçekten de küçük evi altı aylığına kiralayan bir komşusun. Ev sahibinle konuştum.»

«Bugün öğleden sonra sigaralarımı yaktım,» diye mırıldandı Sara, oysa bunun konu ile hiç ilgisi yoktu. Greg onun omuzlarını tutan ellerini gevşetti, bir kolunu omzuna dolayarak onu kendisine çekti.

«Sen iyi bir kızsın!»

Sara aniden sinirlendi. «Benimle ilgili araştırma yapma hakkını sana kim veriyor? Asıl sen, Tanrının cezası bir dedektif gibi davranıyorsun. Benim tüm yaptığım yasak bir araziye birkaç yüz metre girmekti, oysa sen o korkunç köpeğini adamın arkasından bıraksaydın bir cinayetin sorumlusu olacaktın nerdeyse...»

Ağzına kapanan sıcak dudaklar onu susturdu. Uzun öpücük Sara'nın tüm soluğunu kesmişti. Greg başını kaldırdığında Sara'nın tüm yapabildiği şey ona öylece bakmak oldu.

«Avuçlarına kumları aldığında bunu yapmak istemiştim,» dedi Greg hava durumunu tartışır gibi bir ses tonuyla.

Sara mırıldandı. «Güzeldi.» Greg onu daha çok kendine çekti ve sıktı. Yavaş yavaş yürümeye başladılar. Sara itiraz etmedi, edebilirdi, ama etmedi. Genç adama daha çok sokuldu.

«Bir şeyin yok ya?» diye sordu Greg.

«Nasıl?»

«Bana hasta olduğunu ve nekahet döneminde olduğunu söylemiştin. Öyle soluk soluğa koşmakla kendine bir zarar vermenden korktum.»

«Oh hayır, kemiğim filan kırılmamıştı ya da benzeri bir rahatsızlığım yoktu, bir virüs almıştım, anlıyorsun, değil mi?»

«İşine ne zaman döneceksin?» diye sordu Greg sakin bir sesle.

«Emin değilim,» dedi Sara tereddüt içinde. «Bu iyileşmeme bağlı, ama sıkılırsam belki de bir iki ay içinde dönerim.»

«Peki buz gibi suya girmen akıllıca bir şey miydi? Aynı virüsü tekrar alman mümkün değil mi?»

Sara bu kez gerçeği söyledi. «Bunu hiç düşünmemiştim.» Greg kolunun çemberini biraz daha daralttı.

«Eğer bu kadar sorumsuzsan sana bakacak birisi gerek,» dedi.

Ay ışığında ayakkabılarını kolaylıkla buldular ve giymek üzere kumların üstüne oturdular. Sara ona pantolonunun kirleneceğini söylediğinde Greg önemli olmadığını söyledi ve orada kumlarda oturup zaman zaman solgun ay ışığı altında parlayan karanlık suyu seyrettiler. Hava gitgide soğumaktaydı, gündüzler, bu mevsim için hayli sıcak olmakla birlikte geceler oldukça serindi.

Sara yumuşak kuma sırtüstü uzanıp gökyüzüne baktı. Yanındaki adam sessiz bir şekilde oturuyordu. Sara onun yanında kendisini niçin

hem çok rahat hem de alabildiğine rahatsız hissettiğini merak etti. Yabancılara niçin o denli düşmanca davranıyordu acaba, ya da kendisi konusunda araştırma yapmak zorunluluğunu niçin duymuştu? Ya çok zengin biriydi, ya da yasa dışı işler yapıyor olmalıydı, belki de ikisi birden.

«Canım öyle sigara istiyor ki. Bir nefes çeksem yeter, o korkuyu, o gevşemeyi duysam...»

«Sigara ciğerlerine dokunur, kalp hastalıklarına neden olur...» dedi Greg muzipçe bir ses tonuyla.

Sara güldü. «Sigaralarımı yakmam iyi oldu, şimdi evde hiç sigara yok, bu harika bir şey. Arabamın torpido gözüne bakmayı unuttum, orada hep bir paket bulundururdum. Gidip onu oradan almalıyım.» Ama yerinden kıpırdamadı.

«Ona ihtiyacın yok onu da at.» dedi Greg tek dirseğine dayanıp ona bakarak. Sara'nın yüzüne vuran ay ışığı ona bir mermer görünümünü vermişti, gözleri mücevherler gibi ışıldıyordu. «Niçin sahte şeylerle kendini uyarmaya ya da yatıştırmaya çalışıyorsun? Kendi mutluluğunu kendin sağlayabilirsin. Kendi gücünle bunu başar, hiçbir ilaca güvenme.»

Sara'nın gözlerinden yanaklarına iki damla yaş yuvarlandı, gözlerini kapadı ve yüzüstü dönüp yüzünü kollarına gömdü.

Greg şaşkınlıkla ona yaklaştı. «Tanrım, ne söyledim ben?» dedi alçak bir sesle. Sonra elini onun titreyen omuzlarına koydu. «Ne yaptım?»

Kısa bir süre sonra Sara, «Ağlamamın nedeni sen değilsin, benim,» diye fısıldadı.

«Peki sen ne yaptın?» diye sordu Greg nazik bir sesle. Eli genç kızın omzunu yatıştırmak istercesine okşuyordu.

Sara tekrar sırtüstü döndü ve bakışlarını

gökyüzüne çevirdi. İlk anda duyduğu o dehşetli hüzün geçmiş, oldukça sakinleşmişti. «Ben bir aptaldım, hepsi o kadar,» dedi gülümsemeye çalışarak. «İnsanın aptal olduğunu kabul etmesi zor ve o zaman kendinle hiç de gurur duymuyorsun. Henüz hasta olduğumu fark etmeden önce, kendimi çok yorgun hissediyordum, gerçekten çökmüştüm ve günü birlik yaşamın temposuna kapılmış gidiyordum. İşimi güçlükle yapabiliyordum. İşte o sırada birisi bana bir ilaç uzattı, o anda onu almayı o kadar çok istedim ki, oysa o güne kadar bu konuda çok titizdim. Kendi kendime tek bir tane hapın o kadar önemli olmadığını söyledim. Önemli olan ilaç değildi, onun ardındaki nedenler ve düşüncelerdi.»

Greg sessizce dinliyordu, Sara durakladığında, «Ve ilacı aldın mı?» diye sordu.

«Hayır,» dedi Sara içini çekerek, «Aynı anda yaşamımda korkunç hatalar yapmakta olduğumu anladım ve şimdi bunu değiştirmeye çalışıyorum. Bir süre kendi kişiliğimi kaybetmiş olmaktan korktum.»

«Peki şimdi kendini tekrar bulduğunu sanıyor musun?» Sara başını çevirip Greg'e baktı.

«Sanırım, ama henüz emin değilim. Huzur ve sükûnetini yeniden bulmak kendini bulmak demekse sanırım kendimi bulmaya başladım. Ama hâlâ kendime duyduğum saygıyı yeniden kazanmak için çaba gösteriyorum.» Bir süre sessizlik oldu, Sara yerinden kıpırdamak istemiyordu. Sözünü ettiği huzuru şu anda tam anlamıyla duymaktaydı.

Greg'le birlikteyken, diğer bütün tanıdıklarının yanında olduğundan çok daha rahat hissediyordu kendisini. Greg orada, gecenin içinde, simsiyah bir abide gibiydi ve Sara onun

hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ancak onun soruları ve nazik ilgisi son altı yılda sahip olduğu her şeyden daha güzeldi. Bunun nedeni de birbirlerine oldukları gibi davranmalarıydı. Aralarında, Sara'nın onu etkilemeye çalışması için hiçbir neden yoktu, yoksa var mıydı?

Sara kumda sessizce otururken beyni aralıksız çalışıyor ve bazı rahatsız edici kuşkular duyuyordu. Kendisi bu sabah kumdan kaleyi yaparken Greg keskin ve delici bakışlarla onu seyretmişti. Yüzünün çok iyi tanındığını biliyordu. Kemik yapısı çok farklıydı. Ve Greg, 'araştırma' yaptığını kendisi söylemişti. Acaba bu araştırmada neler öğrenmişti. Geçmişte ne iş yaptığını ve nerede oturduğunu sorduysa eğer, hiçbir cevap alamamış olması gerekirdi. Sara Carmichael gerçekte mevcut değidi, Sara Bertelli ise California'da altı yıl yaşamıştı. Eğer Greg geçimini nasıl sağladığını öğrenmek istemişse buna da cevap alamamış olmalıydı, çünkü ev sahibi bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Eğer bu kadarını araştıracak kadar kuşkuluysa Sara Carmichael'in mevcut olmadığını öğrendiğinde daha ötesini de araştırırdı. Hele hele yabancılar konusunda bu denli dikkatli biriyken... Öyleyse o da bir şey saklıyor olmalıydı. Sara bunun ne olduğunu bilmiyordu ama onun da bir şey sakladığından kesinlikle emindi, yoksa hafızasını zorlar, gerçeği bulurdu.

Sahne makyajı olmaksızın çoğu kişiyi kandırabilir, 'kimliğini saklayabilirdi, ama zeki ve uyanık bir kişiyi kandırması çok güçtü.

Greg'de en çok dikkatini çeken şey son derece zeki ve dikkatli bakışlarıydı. O delici gözleri çevresindeki hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu.

Tabii bunlar yalnızca birer kuşkuydu, ama oldukça güçlü bir kuşku. Yine de Sara, birbirlerine son derece uyduklarını, herhangi bir baskı altında olmaksızın oldukları gibi davranabildiklerini düşünerek mutlulukla gözlerini kapadı. Hoş olmayan tek şey, onun gerçeği bilip bilmediği düşüncesinin, kendisini rahatsız hissetmesine neden oluşuydu. Eğer gerçeği bildiğinden kuşkulanırsa ona karşı normal davranamazdı.

«Eve gidiyorum,» diye mırıldanarak ayağa kalktı, fotoğraf makinesinin çantası neredeydi acaba?.. Öylesine karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu.

«Çok ani kalktın,» dedi Greg ve o da ayağa kalktı. «Bir şey mi oldu?»

Sara yüzünü ondan saklamaya çalışarak çevresine bakındı. «Fotoğraf makinemin nerede olduğunu biliyor musun?» Bir iki adım ilerledi. Greg hareketsiz duruyor ve ona bakıyordu.

«Hayır, bilmiyorum.»

«Öyle karanlık ki nereye bıraktığımı göremiyorum,» dedi Sara birkaç adım daha ilerleyerek. Greg de ona doğru bir iki adım attı.

«Sabah bulur sana getiririm,» dedi sakin bir sesle.

«Oh, hayır, hiç gerek yok,» dedi Sara. Sonra bu ani tepkisini biraz yumuşatmak istercesine devam etti. «Sanırım şimdi bulabilirim, benim için zahmete girmeni istemiyorum.» Greg kendisini niçin bu kadar ürkütüyordu acaba?

«Zahmet olmaz.» Greg hâlâ çok sakindi.

Sara onu orada bırakıp ağaçlıklara doğru yürüdü, kenarda bir yerlere bıraktığını anımsıyordu, elleriyle yoklayarak bulmaya çalıştı. Arkasında ayak sesleri duydu ama başını kaldırıp bakmadı.

«Ne oldu?» diye sordu aynı sakin ses. Sara bir an aramaya ara verdi, sonra yine devam et-

ti, ağzı kurumuştu ve elleri titriyordu. Ondan kuşkulanmaya başladığından beri normal davranamıyordu. Ya bir gazeteciyse? Ya kendisine göz kulak olması için onu Barry gönderdiyse? Bu, Barry'den beklenebilecek bir şeydi doğrusu.

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu zaman kazanmaya çalışarak, bu arada çantayı bulmuştu, büyük bir rahatlama duyarak omzuna astı. Bir an önce buradan uzaklaşmalıydı.

«Az önce ne oldu? Ne olduğunu bilmiyorum ama olduğu anı sana söyleyebilirim. Bir şey düşündün ve şimdi de ürkmüş bir tavşan gibi kaçıyorsun.» O sakin ses ancak bu kadar korkunç olabilirdi diye düşündü Sara ürpererek. «Ne düşündün Sara? Bir şey seni rahatsız etmeye mi başladı? Bana kendin hakkında söylemeyi unuttuğun bir şey mi var, örneğin bir gazeteci olduğun gibi?»

«Ne?» diye kekeledi Sara büyük bir şaşkınlık içinde. Kendi de aynı şeyi düşünmekteydi oysa. Sonra kendisinin de pek normal bir şekilde davranmadığını anımsadı. Eğer Greg yasadışı işlerle uğraşıyorsa çevresinde gazeteci istemezdi ve tabii ki kendisinden kuşkulanmıştı. «Hayır, gazeteci değilim. Yalnızca şu anda eve gitmek istiyorum.»

«Öyleyse seni ben götüreceğim.» Genç kızın itirazlarına aldırmadan yanında yürümeye başladı. Kumsalla evi arasındaki beş dakikalık yol hiç bu kadar uzun görünmemişti Sara'nın gözüne. Greg devamlı soru soruyor, Sara kaçamak cevaplarla durumu idare etmeye çalışıyordu. Sonunda iyiden iyiye öfkelendi ve ona kendisini rahat bırakmasını söyleyerek eve kadar soluk almadan koştu. İçeri girdi ve titreyen elleriyle kapıyı kilitledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İçeri girdiğinde Sara, bitkin bir şekilde duvara dayanıp dışarıdan gelecek seslere kulak verdi. Hiçbir şey duyamadı. Perdeyi çekip karanlık geceye baktı. Hiç kimse yoktu dışarıda. Ve bu nedenle de yatmadan önce ön taraftaki camdan dışarı bir göz atıp, orada ağaçların altında, uzun boylu bir siluetin durup eve bakmakta olduğunu görünce tam bir şok geçirdi. Onun kendisini göremeyeceğini bildiği halde panik içinde geri çekildi.

Telaşla önce arka kapıları kilitledi ve sürgüledi. Bir kez daha tüm pencerelerin kapalı olup olmadığına baktı.

Daha sonra salondaki kanepeye oturup titreyerek boşluğa bakmaya başladı.

Nihayet, oldukça geç bir saatte yatmaya gitti ve sabaha kadar derin bir uyku uyudu. Gözlerini açtığında saat on bir olmuştu. Bu saate kadar uyumuş olduğunu görünce önce üzüldü, sonra acı acı düşünmeye başladı. Daha erken kalkıp ne yapacaktı ki? Nereye gidecekti? Kimi görecekti? Giyinmek zahmetine bile katlanmadı, bugün evden çıkmayacak ve kimseyle görüşmeyecekti.

Uzun bir süre kendisini o denli iyi hissettikten sonra, bu sabah tam bir moral çöküntüsü içindeydi. İsteksiz bir şekilde kendisine bir fincan çay yaptı ve salona getirdi. Fincanı küçük sehpanın üzerine bırakıp sabahlığının kuşağını biraz daha sıktı. Ayaklarını altına alıp ka-

nepeye oturduğunda, ön kapının kararlı bir şekilde vurulduğunu duyması yerinden sıçramasına neden oldu. Korku içinde kapıya baktı, sanki birisinin kapıyı kırıp içeri zorla girmesini bekliyor gibiydi. Kim kendisini görmek istemiş olabilirdi? Belki de yakındaki karayolundan yanlış yöne sapan ve yol sormak isteyen birisiydi. Bir an bu ihtimal üzerinde durdu ama sonra başını iki yana salladı. Yolu şaşırınca yapılacak tek şey geri dönmek olurdu. Bu sırada kapının tekrar vurulduğunu duydu.

Yavaşça kapıya doğru yürüdü, gözetleme deliğinden baktı ve irkilerek geri çekildi. Kapıda son derece asık bir yüzle Greg duruyordu. Onun o görünüşü hoşuna gitmemişti. Korkutuyordu kendisini. Yavaşça geri dönüp tekrar kanepeye oturdu. Gözlerini bir türlü pencerelerden ayıramıyordu. Sanki Greg birini kırıp içeri girecekmiş gibi geliyordu, ama böyle bir şey olmadı. Yalnızca kapının vuruluşu birkaç dakika daha devam etti, ardından da genç adamın boğuk sesi duyuldu.

«Sara? Sara! İçerde olduğunu biliyorum, çünkü araban garajda. Lütfen, izin ver de içeri gireyim! Seninle konuşmak istiyorum Sara. İyi misin?»

Sara sessizce çayından bir yudum aldı. Kendisine asırlar kadar uzun gelen bir zaman sonra kapının vurulması durdu ve ahşap verandada ayak sesleri duyuldu. Sara içini çekti ve rahatladığını hissetti. Kendisini nasıl sıkmış olduğunu o anda fark etmişti. Arka kapının vurulduğunu duyduğunda ise ürkmüş bir tay gibi yerinden sıçradı. Sessizce mutfağa geçti. Greg'in sesinde sabırsız bir ifade vardı. Sonunda vazgeçti. Sara kendisine bir fincan çay daha koydu. Uzun bir süre kanepede oturup fincanlar

dolusu çay içtikten sonra ancak duş yapmak üzere kalkabildi. Duş yaptıktan sonra yeniden sabahlığını giydi ve ıslak saçlarla salona geçip eski piyanonun başına oturdu, üzgün gözlerle tuşlara baktı.

Çalmak istiyordu. Şu andaki ruh halini anlatacak yepyeni bir şarkı yapmak, yaratmak istiyordu, ama elleri birer taş parçası gibi ağırlaşmıştı sanki. Şarkı söylemek, içini dökmek tüm odayı sesiyle doldurmak, duyduğu üzüntülerden kurtulmak istiyordu, ama yapamıyordu. Sara belki de tüm yaşamı boyunca ilk kez, çalamıyordu.

Ellerine bakarak orada oturdu kaldı, yanaklarından aşağı yaşlar yuvarlanıyordu. Kendini ne hale getirmişti. Artık müzik yapamayacak mıydı yoksa? Bunu kabul edemezdi, müzik her zaman içindeydi onun. Ancak öldüğü zaman müzik yapma yeteneğini kaybedebilirdi.

Büyük bir seviyle tuşları okşadı. Kendi isteklerinden fedakârlık yapmayacak, başkalarının istediği şeyleri çalmayacaktı artık. Kendini doyuracak müzik yapacak ve insanlara da bunu sunacaktı. Şimdi yalnızca kendisi için çalacaktı. Parmaklarını, tuşların üzerinde dolaştırdı ve çok geçmeden yıllar önce bestelemiş olduğu ve yarı yarıya unuttuğu bir melodinin notaları salonu doldurdu. Birdenbire içinde büyük bir mutluluk duydu Sara. Bu, kendi şarkısıydı işte, bir başkasının değil. Para için satmamıştı şarkısını, yalnızca kendisine aitti. Bazı yerlerde duraklayarak ve unuttuğu kısımları yeniden hatırlamaya çalışarak bir çok kez tekrarladı melodiyi. Onu yirmi yaşlarındayken, çok üzgün olduğu bir sırada yazmıştı. Annesi yeni ölmüştü ve Sara tüm kederini, acısını, ıstırabını bu şarkıya dökmüştü.

Bir süre sonra acıktığını hissetti, mutfağa geçip hafif bir şeyler atıştırdı. Akşam olmak üzereydi, salondaki masa lambasını açtı ve kitap okumaya hazırlandı.

Kapının tekrar vurulduğunu duyduğunda okumaya henüz başlamıştı. Cevap vermeli miydi? Hayır, hiç kimseyi görmek istemiyordu. Greg bu kez endişeli bir ses tonuyla sesleniyordu ona. «Sara? Bugün seni kumsalda göreceğimi umuyordum. Kendini iyi hissetmiyor musun? Yapabileceğim bir şey var mı? Doktor ister misin?»

Onun bu yakın ilgisi Sara'yı çok duygulandırdı. Ama gerçekleri görmeliydi. Niçin bu kadar yakından ilgileniyordu onunla? Yoksa bu, kapıyı açtırmak için kurnazca bir hile miydi?

Ön verandada ayak sesleri duyuldu, sonra Sara bazı başka sesler de duymaya başladı. Merakla mutfak penceresine gitti, ama hiçbir şey göremedi. Ayak sesleri düzenli aralıklarla gidip geliyorlardı.

Sara yavaşça sürgüyü çekti ve kilidi çevirdi. Kapı sessizce açılmıştı. Yarı ıslak saçları karmakarışık, iri gözleri kararsız ve tedirgindi. Greg'in bir kamyonetten düzgün bir şekilde kesilmiş odunları taşıdığını gördü. Duvarın dibine bir miktar istiflemişti. Tam o sırada Greg de onu görmüştü. Genç kızın gözlerindeki şaşkın bakışa, solgun cildine, iri gözlerinin altında oluşmuş siyah halkalara baktı. Şaşkın bir çocuğa benziyordu.

Dikkatli bir şekilde kucağındaki odunları bıraktı. «Merhaba.» dedi sakin bir sesle, sanki onu yatıştırmak istiyor gibi bir hali vardı. «Yanılmıyorsam şöminen olduğunu, ama odunun olmadığını söylemiştin, benim de çoktandır kurtulmak istediğim birkaç ağaç vardı. Burası iyi mi? Yoksa bir başka yere mi istiflememi ister-

din?»

«Nasıl?» diye sordu Sara, onun bu gereksiz iyi niyet gösterisi karşısında şaşırmıştı. Greg elinde olmadan ona doğru bir adım attı. «Hasta mıydın? Şimdi iyi misin?» dedi endişeli bir sesle.

Sara bir iki adım geri çekildi. «Hayır, iyiyim,» diye mırıldandı. «Gerçekten iyiyim.»

Greg'e aynı şaşkın ifadeyle bakıyordu hâlâ. Genç adamın üzerinde bir blucin ve buruşmuş bir flanel gömlek vardı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı.

«Bana öyle bakma,» dedi Greg bir adım daha öne gelerek. Ama bu kez Sara geri çekilmemişti.

«Nasıl?» Ne aptalca sorular soruyordu bugün. Gözlerini de onun yüzünden ayıramıyordu.

«Sanki her an seni tokatlamamı bekliyormuş gibisin. Kapıyı açmayınca seni merak ettim.»

«Niçin?» diye sordu Sara. Onun söylediklerinin doğru olmasını ne kadar da isterdi.

«Çünkü burada yapayalnızsın ve ben...» Durdu, derin bir soluk aldı. «Hastaydın ve hastalığının tekrarlamış olmasından korktum.»

«Seni görmek istemiyordum!» dedi Sara ve aynı anda da bunu söylediğine pişman oldu.

«Bunu biliyorum,» dedi Greg alçak bir sesle. Sara kendisini çok kötü hissediyordu. Hava kararmaktaydı, sert bir rüzgâr çıkmıştı ve üşüyordu. Greg onun çıplak ayaklarına, ıslak saçlarına ve titreyen vücuduna baktı. «Hemen içeri gir, ben odunları istiflediğimde kapıyı vurur işimi bitirdiğimi haber veririm ve eğer istersen, içeri de biraz odun getirir, şömineninin yanına dizerim.»

«Niçin?» diye sordu Sara titreyerek. «Niçin benimle bu kadar yakından ilgileniyorsun? Bu-

nu niçin yapıyorsun?»

Greg başını sallamakla yetindi. «Hastalanacaksın, o kapıyı hemen kapat, bunu sonra konuşuruz.»

Sara söyleneni yaptı. 'Komik,' diye düşündü kapıyı kapatırken, birdenbire gece olmuştu sanki, hemen giyinmek ve saçlarını kurutmak isteğini duydu. Siyah bir pantolon, yakası ve kol ağızlarında dantel olan bir bluz ve açık pembe bir süveter giydi. Saç kurutma makinesini fişe takarak bir iki dakika süreyle saçlarını fırçaladı, ama sonra bıkkınlıkla makineyi bıraktı bir kenara. Bu işe devam edecek sabrı yoktu. Yanaklarını biraz renklendirdi, göz kapaklarına koyu mavi bir far sürdü. Aynaya biraz daha yakından bakınca farın bir azını sildi. İçinden güzel görünmek geliyor, ama Greg'in onun için makyaj yaptığını düşünmesini de istemiyordu, öyle olsa bile... Kirpiklerini kahverengi rimelle boyadı, böyle daha uzun ama aynı zamanda da doğal görünüyorlardı. Sonra aceleyle dışarı çıktı.

Greg kamyonetin arkasındaki odun yığınını taşımayı bitirmek üzereydi. Arka kapının açıldığını duyunca dönüp Sara'ya gülümsedi. Kamyonetin arkasında ayakta duruyordu, saçları alnına düşmüştü ve elleri toz içindeydi. Sara ona baktı, gülümsediğinde o sert, tehdit edici yüz ifadesi tümüyle kayboluyordu.

«Kaç yaşındasın?» diye ilgisiz bir soru sordu Sara.

«Otuz üç,» dedi Greg gülümseyerek.

«Daha fazla gösteriyorsun. Fiziksel olarak değil. Daha... daha olgun görünüyorsun. Sanki çok daha uzun yıllar yaşamışsın gibi.» Birdenbire bu söylediklerinin ne denli özel konular olduğunu fark edip kızardı. «Tabii beni ilgilen-

dirmez, böyle bir şey söylememeliydim.»

Ters bir cevap almaktan korkarak gözlerini yere indirdi, aslında böyle bir cevabı hak etmişti de. Greg iri eliyle onun küçük çenesini tutup başını yukarı kaldırdı. «Sen de yirmi sekizi bir yana bırak yirmi bir bile görünmüyorsun. Yoksa beni kandırıyor musun?»

Sara yine kızardı ve alçak sesle güldü. «Hayır, ne yazık ki kandırmıyorum, yirmi sekiz yaşındayım. Eskiden büyük görünmek için çok makyaj yapardım, çünkü hep kendi yaşımdakilerden daha küçük görünüyordum ve bundan da utanıyordum. Ama artık aldırmıyorum.»

Greg bir bulmaca çözmek istercesine büyük bir dikkatle Sara'nın yüzüne baktı. «Bana niçin tanıdık geldiğini bir türlü çıkaramıyorum,» dedi kendi kendine konuşur gibi. «Bu konu sürekli aklımı kurcalıyor. Seni nereden tanıyorum Sara Carmichael?»

Sara bakışlarını yere indirdi, eğer Greg şu anda gerçeği söylüyorsa, dün geceki kuşkuları yersizdi. Gerçeği söylüyor olmasını öyle çok istiyordu ki. «Peki sen kimsin Greg Pierson?» dedi alçak bir sesle.

Greg yavaşça çenesini okşadı. «Dün gece niçin kaçtın?» diye sordu nazik bir sesle. Sara'nın sorusuna cevap vermemişti.

Genç kız bir an onunla göz göze geldi, sonra bakışlarını kaçırdı. Omuz silkti. «Beni korkuttun. Bilemiyorum, belki de ben kendi kendimi korkuttum. Birdenbire gözüme çok ürkütücü göründün ve kaçtım. Seni tanıyalı henüz birkaç saat olmuştu!»

«Bunu biliyorum,» diye mırıldandı Greg, şimdi genç kızın boynunu okşuyordu. Sara onun bu dokunuşundan öylesine hoşlanmıştı ki, adeta yerinden kımıldamaya korkuyordu. «Dün ge-

ce sana çirkin davrandığım için özür dilerim. İnsanlar hakkındaki duygu ve düşüncelerim acımasızdır, bir an onlara kapıldım. Ellerim öyle pis ki boynunu kirlettim.»

O küçük özür dileme ve itirafla Greg kendisi hakkında pek çok şey anlatmıştı ve Sara ona yaklaşmanın hiç de kolay olmayacağını anladı. Kendi çevresine aşılmaz bir duvar örmüş, tüm dünyayı dışarıda bırakmıştı. Bir zamanlar çok acı çekmiş olmalıydı. Ve savunma mekanizması olarak insanlara düşmanca davranmayı, tekrar acı çekmemek için onlardan uzak durmayı seçmişti. Tüm bunlar Sara'nın kendi varsayımlarıydı tabii. Yumuşak bir sesle cevap verdi. «Yıkarım, merak etme, sana yardım edebilir miyim?»

«O güzel bluzunla değil. Eğer bana salonun kapısını açarsan içeri biraz odun taşırım. Odun sandığın var mı?»

«Evet,» dedi Sara. «Ve tamamiyle boş. Gidip kapıyı açayım.»

İçeri girdi, ön kapıya gidip kilidi çevirdi. Bu sırada çevresine de çabucak bir göz atmıştı. Salon küçüktü ama çok sevimli görünüyordu ve her şey yerli yerindeydi. Greg'e seslendi. Sonra şöminenin yanında duran sandığın içinde bir şey olup olmadığına bakmaya gitti. Sandığın kapağını kaldırdığı sırada Greg bir kucak dolusu odunla içeri girmişti.

«Sandık uygun mu?» diye sordu muzipçe bir ses tonuyla.

Sara gülerek ona baktı. 'Bu sesin sert ve soğuk olduğunu nasıl düşünebildim,' dedi içinden. «İçinde kuş yuvası filan olmadığına göre sanırım uygundur.»

Greg kucağındakileri boşaltıp biraz daha odun almak üzere dışarı çıkarken, Sara arkasından,

«İşini bitirdikten sonra sıcak bir şey içmek ister miydin?» diye seslendi.

Greg geriye bir göz attı. «Çok iyi olurdu, teşekkür ederim. İki kucak dolusu daha getirirsem sandık dolacak. Yani beş dakikamı alır.»

«Güzel, öyleyse sen devam et, ben de kahve koyayım. Yoksa çayı mı tercih ederdin?»

«Kahve iyi olur.»

Greg çıkmıştı. Sara kahve aletini fişe taktı. Buzdolabının içinde bir şeyler ararken, Greg'in kapıdan seslendiğini duydu. «Nerede temizlenebilirim?»

Dolaptan çıkardığı paketleri bir kenara bırakıp kapıya gitti ve Greg'e banyoyu gösterdi. Arkasını döndüğünde onun saçlarını tuttuğunu hissedip durdu ve soran bakışlarını yüzüne çevirdi. «Bir şey mi oldu?» Greg çok yakınındaydı ve her zaman olduğundan çok daha iri ve çok daha güçlü görünüyordu, Sara uzanıp ona dokunma isteği duydu.

«Saçlarının kuruyup kurumadığına baktım,» dedi Greg elini yavaşça Sara'nın saçlarında dolaştırarak. Kaşlarını çattı. «Saç kurutma makinesi ile kurutmalısın. Ya tekrar hastalanırsan? Yakınlarda komşu da yok ve burada son derece yalnızsın.»

«Öyleyse acil durumlarda telefon edebileceğim yerlerin bir listesini yaparım. O kadar çok endişelenme. Ben yıllarca yalnız yaşadım ve bugüne dek hiçbir şey olmadı.» Bakışları telefonun yanında duran küçük telefon rehberine takıldı. Düşünceli bir şekilde gidip rehberi aldı ve yavaş yavaş sayfalarını karıştırmaya başladı.

Greg merakla ona bakıyordu. «Kimi arayacaksın?»

«Hımm, şimdilik hiç kimseyi,» diye mırıldan

dı Sara, aklı başka bir şeyde gibiydi. Rehberin kapağının içine baktı. «Bak, burada bir liste var zaten.»

Greg düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak numaralara baktı. «Bu insanların buraya gelmeleri çok zaman alır, bak hastanenin numarası bir başka bölgede, buraya en azından yarım saat uzaklıkta. Bir şeye ihtiyacın olduğunda araman için benim numaramı verebilir miyim sana? On dakikaya kalmadan burada olurum.»

Sara bu yakınlıktan çok etkilendiğini hissetti. «Greg çok iyisin. Eğer gerçekten rahatsız olmazsan...»

Greg gülümsedi. «Rahatsız olmam canım. Lütfen numarayı yaz, gidip temizleneceğim...» Sara onun söylediği numarayı not etti. Greg banyoya gittiğinde o da sandviç yapmak üzere mutfağa geçti, sıcacık duygular duyuyordu içinde. Az sonra Greg saçları taranmış, elleri yıkanmış olarak mutfağa geldi ve kapıda durdu. Sandviç tepsisine ve buharları tüten kahveye bakıp, «Açlıktan ölmek üzere olan bir adam için tam bir ziyafet bu,» diye mırıldandı.

«Rahatına bak,» dedi Sara ona bir sandalye çekip, Greg oturduğunda hafifçe güldü. Genç adam tek kaşını havaya kaldırıp soran bakışlarla ona baktı.

«Gülmenin nedeni ben miyim?»

«Bir bakıma. Sen içeri girince mutfak o kadar küçüldü ki. Ve oturduğunda sandalye adeta inledi.»

Greg gülümsedi. Sara gözlerini onun güçlü yüz hatlarından ayıramıyordu. Greg sandviçini yerken o da kahvesini içti, havadan sudan konuştular, Sara yine birlikteyken rahatladıkları duygusuna kapıldı. Sanki çok daha ciddi

çok daha önemli konular konuşuyor gibiydiler. Sara bir ara başını kahvesinden kaldırdığında onun kendisine bakmakta olduğunu gördü. O bakışlar altında bir an eridiğini hissetti. 'Tanrım, bana neler oluyor?' diye düşündü. Söyleyecek bir şeyler aradı.

«Se... seni dün gece dışarıda gördüm,» diyebildi. Greg şaşkınlıkla ona baktı.

«Ne demek istediğini anlamadım sanırım.»

Bu kez şaşırmak sırası Sara'daydı. «Orada, ön bahçede, ben eve girdikten yaklaşık yarım saat sonra, dolaşıyor muydun?»

Greg kaşlarını çattı. «Hayır ben doğru eve gittim. Birisini gördüğünden emin misin?»

Sara bir an sessiz kalıp bir önceki geceyi düşündü, sonra tüm vücudunu bir ürperti kapladı. Orada, ön bahçede birisinin silüetini görmüştü, bundan emindi. Ve şimdi onun Greg olmadığını öğrenmek her şeyi değiştiriyordu. Aniden ayağa fırlayıp salona gitti ve ön pencereden baktı. Uzun boylu silüeti gördüğü yerde ne bir ağaç, ne bir çalı, göz yanıltabilecek hiçbir şey yoktu. Dün gece orada bir adam duruyordu, bundan emindi. Omzuna dokunan bir el havaya sıçramasına neden oldu. Bakmasına gerek yoktu, Greg'in çok yakınında olduğunu biliyordu. Onun vücudunun sıcaklığını hissediyor ve göğsüne yaslanma isteği duyuyordu. Greg ona sarıldı, bu öyle güzel, öyle sıcacık bir duyguydu ki, Sara içini çekip gözlerini kapattı. Hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar güçsüz, bu kadar narin ve bu kadar güven içinde hissetmemişti. Uzun süre öylece kaldılar.

«Orada dün gece birisi vardı Greg. Yemin ederim.»

Greg kollarını biraz daha sıktı ve başını kaldırıp camdan dışarı baktı. «Nerede?»

Sara eliyle dışarıyı işaret etti, her nedense az önce duyduğu korkuyu duymuyordu artık. Greg camdan dışarı baktı. Sara onun yüz ifadesini görebilmek için başını kaldırdığında gülümsedi ve burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. «Korkarım ki gitmem gerekiyor. Yapılacak pek çok işim var. Beowulf kulübesinde, ona yemek vermem ve gezdirmem gerekiyor. Bu akşam daha geç saatte uğramamı ve çevreye bir göz atmamı ister misin?»

Sara minnettarlıkla baktı ona. «Eğer bunu yaparsan çok sevinirim. Kendimi çok daha emniyette hissederim.»

«Ön kapıya vururum ve şaşkınlıktan düşüp bayılmaman için de ben olduğumu söylerim. Tamam mı?»

Sara başını salladı. Genç adamın yüzüne yine, garip, düşünceli bir ifade yerleşmişti. Sanki yüzüne bir perde iniyor, düşüncelerini dış dünyadan gizliyor gibiydi. Sara onu daha iyi tanımaya ve önsezileri ile anlamaya başlamıştı artık. O maskenin arkasından koyu renk gözlerin büyük bir dikkatle kendisine baktıklarını biliyordu. Gülümseyerek elini genç adamın koluna koydu.

«Ben gerçekten iyiyim.» diye mırıldandı. «Beni merak etme.»

Greg'in vücudu gevşedi, ama yüz ifadesi değişmemişti. «Bugün kapıyı açmayınca merak ettim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana telefon et.»

«Ederim.»

Sara onunla ön kapıya kadar yürüdü, odunlar için tekrar teşekkür etti. Greg ona cevap vermek üzere döndü, gözlerinde yine o gizli gülümseme vardı, o sırada piyanoyu gördü. «Oh, evdeki mobilyalar arasında bu da mı vardı?»

Sara birdenbire kaskatı kesildi. Davranışındaki tuhaflığı Greg'in fark ettiğini ve şaşkın bir şekilde kendisine bakmakta olduğunu bildiği halde elinde olmadan bu tepkiyi göstermişti.

«Hayır,» dedi Greg'den biraz uzaklaşarak. «O benim. Buraya gelirken getirdim.» Aslında üç piyanosu vardı ve hepsi de bundan daha güzel ve kaliteliydi. Ancak kendi piyanolarını buraya kadar taşımamak için, geçici olarak kullanmak üzere bu piyanoyu satın almıştı.

Greg büyük bir ilgi ile ona bakıyordu. «Öyleyse piyano çalmayı biliyorsun. Peki iyi çalar mısın?» Düşünceli görünüyordu ve Sara onun, kim olduğunu henüz öğrenmesini istemiyordu. Bu, aralarının açılmasına neden olurdu. O kadar tanınmış bir kişi olduğunu öğrenirse Greg'in kendisinden hemen kaçacağına hiç kuşkusu yoktu, ya da belki kendisi kaçardı.

«Şöyle, böyle,» diye mırıldandı, sonra telaşla ekledi. «Belki bir gün biraz çalışır, sana bir şeyler çalarım. Ama şu anda tüm pratiğimi kaybetmiş durumdayım.» Kendi kendine de, 'İşte bu doğru,' diye tekrarladı. 'Gerçekten de pratiğimi kaybettim.' Ama yine de böyle düşünmesi, suçluluk duygusu duymasını engelleyemedi, çünkü ona kendisini utangaç bir amatör olarak göstermeye çalıştığını biliyordu. İstediği anda piyanoya oturabilir ve büyük bir tutkuyla çalabilirdi. Yapabileceği küçük hataları normal bir dinleyicinin fark etmesi mümkün bile değildi.

«Belki bir gün çalarsın, bu çok hoşuma gidecek, çünkü müziği çok severim.»

«Oh, hayır,» dedi Sara elinde olmaksızın. Sara, Greg'in her iki kaşını da havaya kaldırıp şaşkınlıkla kendisine baktığını görünce hemen ekledi. «Bu demektir ki bu konuda bilgin var

ve hep usta sanatçıları dinlemişsin. Bu durumda kesinlikle sana piyano çalamam.» Bu iyi bir özürdü, kendi kendini kutladı. Apayrı bir yorumlama tarzı olduğunu biliyordu, kötü çalmaya ya da bir başka tarzda çalmaya çalışarak onu aldatmak istemiyordu.

«Ama senin tecrübesizliğini göz önünde bulundurur ve haksız yere eleştirmem seni,» dedi Greg.

«Tamam, bu konu kapanmıştır,» dedi Sara gülerek. «Benim yapılacak işlerim var, senin köpeğin de açlıktan ölmek üzere, o nedenle bu konuşmayı daha fazla uzatmayalım. Görüşmek üzere.»

O gittikten sonra Sara kapıyı kapatıp yorgun bir şekilde arkasına yaslandı. «Aptal!» dedi kendi kendine. Greg piyanonun kimin olduğunu sorduğunda niye doğruyu söylemişti sanki. Piyanonun kendisine ait olduğunu söylerse onun gerçeği anlayacağını mı ummuştu! Kim olduğu konusunda küçük bir ipucu verirse, onun er veya geç kendisini tanıyacağını mı ummuştu? Gerçeği açıkça söylemek yerine bu şekilde ortaya koymaya mı çalışmıştı? Nedeni her ne ise, olanları değiştirmek için artık çok geçti. Bekleyecek ve görecekti. Greg'in kendisini tanıyıp tanımadığını zaman gösterecekti.

Öylesine heyecanlıydı ki salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Farkında olmadan adımlarını saymaya başlamıştı. Küçük salonun bir ucundan bir ucuna yedi adımda gidip, yedi adımda dönüyordu. Bir yandan da kendi kendine küçücük bir ayrıntıya çok fazla önem verdiğini, düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler olduğunu söylüyordu. Ama adımlarını saymayı engelleyemiyor, beyninde bir teyp bandı gibi tekrarlıyordu, yedi gidiş, yedi dönüş,

beş ön kapıya, yedi gidiş, yedi dönüş... Kendisini durmaya ve oturup sakin bir şekilde düşünmeye zorladı. Greg Pierson, o bakışları gölgeli, geçmişi gölgeli, hareketleri gölgeli bir adam. Onun hakkında ne biliyordu? Hiçbir şey.

İçinden gelen bir ses Greg'in bakışlarının sıcacık olduğunu fısıldadı. Sara bunu inkâr edercesine başını salladı. Sonra camdan dışarı bir göz attı, gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Yağmur mu yağacaktı acaba?

'O çok güçlü,' diye fısıldadı yine içinden gelen o ses. Neşesiz bir şekilde güldü. Eğer böyle düşünmeye devam ederse yakında bir deli gömleği giydirirlerdi herhalde. Yakında kendi kendine konuşmaya da başlayacaktı herhalde. Kendine gelmesi gerekiyordu. Mutfağa geçip bir iki parça bulaşığı yıkamaya karar verdi. Birkaç yıl önce Mexico'dan aldığı kahve fincanlarını yıkamakla uzun uzun oyalandı. Fincanlar el yapısıydılar ve çok güzeldiler.

'Sana karşı çok nazik ve ilgili,' dedi yine o ses. Sara elinde bulaşık kurulama beziyle bir sandalyeye çöktü.

Düşüncelerinden kaçmak yerine onu rahatça düşünmeliydi. Greg'in gözlerine baktığında ve onun gülümsediğini gördüğünde bir an kalbi duracak gibi olmuştu. Ne kadar da aptaldı? Hiç tanımadığı bir yabancıya âşık mı oluyordu yoksa?

Yirmi sekiz yaşındaydı ve yapayalnızdı. Eeee, ne olmuş yani? Pek çok kimse yalnızdı. Yaşamının büyük bir bölümünü yalnız geçirmişti. Şimdi değişen neydi öyleyse? Yıllardır kurduğu bomboş dostluklar yerine, anlamlı bir beraberlik istiyordu. Vermenin ve almanın, öğrenmenin ve sevmenin zevkini ve ıstırabını tatmak istiyordu. Kim olduğunu bilmeden önüne çıkan

ilk erkeğe âşık mı olmuştu? Kim olduğunu öğrendiğinde ne düşünecekti acaba Greg? Acı acı gülümsedi. Neler söyleyebileceğini tahmin edebiliyordu. Birden aklına başka bir şey geldi, peki ya Barry ne düşünecekti acaba?

Barry'nin halini düşünmek yüksek sesle gülmesine neden oldu. Hemen nasihat etmeye başlardı herhalde. «Tanrım, Sara! Bir tatil aşkını ciddiye almaman gerektiğini bilmiyor musun?»

Tam o sırada ön kapının vurulduğunu duydu. Sara hemen yerinden fırladı, bu, Greg olmalıydı. Gülümseyerek kapıyı açtı, açar açmaz da şaşkınlıktan donakaldı.

«Merhaba canım,» dedi Barry gülümseyerek. «Ben... şey... içeri girebilir miyim?»

«Oh, bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum,» diye inledi Sara. Kapının tokmağı elinden kaydı, kapı ardına kadar açıldı ve duvara çarptı. «Burada ne işin var?»

«Beni sevinçle karşılayacağını biliyordum,» dedi Barry gülerek. «Burası çok rüzgârlı, içeri girsem de karşılıklı konuşsak.» Sara büyük bir öfkeyle Barry'ye bakarak bir iki adım geri çekildi. Genellikle ılımlı bir insandı, ama öfkelendiğinde de fırtına gibi olurdu. Barry ona bir göz atıp, şu anda pek iyi bir durumda olmadığına karar verdi.

«Soruma cevap vermedin Barry!» dedi Sara öfkeyle. «Burada ne yaptığını sanıyorsun? Sana ancak beş dakikamı ayırabilirim ki bunu da hak etmiş değilsin. Daha sonra defolup gideceksin. Onun için ne söyleyeceksen bir an önce söylesen iyi olur!»

«Beni gerçekten kovacak mısın?» dedi Barry. Sara cevap vermek gereğini duymadı, gidip kanepeye oturdu ve kararlı gözlerini ona dikti. Barry onun yüz ifadesini görünce, 'Evet, kovacak,' diye düşündü. Kanepenin öbür ucuna oturdu ve dikkatle Sara'ya baktı.

Barry çok uzun boylu ve çok zayıftı. Çok ani hareket eder ve çok süratli konuşurdu. Sarı saçları devamlı alnına düşer, sinirli bir hareketle onları arkaya atardı. Şu anda da mavi gözlerini Sara'ya dikmiş bakarken aynı hareketi yapmıştı.

«Elise ne yaptığını merak ediyordu,» diye söze başladı. Sara başını geriye attı ve güldü.

«Ve sen de kıtanın yarısını aşıp bana bunu söylemeye mi geldin? Çok duygulandım doğrusu. Hadi Barry, zaman kaybediyorsun, ne söyleyeceksen söyle,» dedi Sara ters bir sesle. «Seni ya da California'dan tanıdığım hiç kimseyi görmek, düşünmek ya da hatırlamak istemediğimi açıkça söylemişken niçin buraya geldin? Aptal, buraya gelmekle gösterdiğin ilgiye hiç ihtiyacım olmadığını anlamıyor musun? Ya basın burada kaldığımı öğrenirse. Biliyorsun bir kez seni izlemişlerdi. Bu güzelim tatili berbat etmiş olabilirsin ve eğer bunu yaptıysan seni asla bağışlamayacağım. Tanrım, yıllar sonra ilk tatilimdi bu.»

Barry onu hayranlıkla seyrediyordu. Sara gerçekten de çok güzeldi ve öfkelendiği zaman iri ela gözleri birer mücevher gibi ışıldıyorlardı. «Seni bulmak için epey uğraştım,» dedi Barry. «Sonra Elise hafızasını zorladı ve Three Oaks adını hatırladı, ondan sonrası kolay oldu. Telefon ettim ve Sara Carmichael adlı birinin burada kaldığını öğrendim. Sonra da ilk uçakla geldim. Ne kadar ücra bir yer burası!»

«Evet, beni nasıl bulduğunu öğrendim, ama niçin bulduğunu henüz söylemedin.»

«Pekâlâ,» dedi Barry. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. «Söylediklerim hoşuna gidecek ca-

nım. Sara, tüm ülkede yayınlanacak özel bir televizyon programı yapmanı önerdiler, teklif ettikleri parayı duysan inanamazsın, düşünebileceğinin çok daha üzerinde...»

Sara elinde olmadan heyecanlandı, özel bir televizyon programının ilgisini çekmemesi mümkün değildi. «Şaka ediyor olmalısın!»

«Bebeğim, şu anda tam doruktasın, herkes seni seviyor ve herkes seni istiyor. İnanabiliyor musun? Gerçekten inanabiliyor musun? Bunu Tanrı gönderdi, bir gecede sağlayacağımız reklamı düşünsene!»

Sara ona baktı, bu, yalnızca kendi meslek hayatının bir doruk noktası değil, aynı zamanda Barry için de zirveye ulaşmak demekti. Lanse ettiği ilk büyük yıldız Sara'ydı ve onun başarısıyla Barry de tanınmış, menajerlik mesleğinde hızla yükselmişti. Sara aniden ayağa kalkıp geniş adımlarla odada dolaşmaya başladı. 'Yedi gidiş, yedi dönüş, beş ön kapıya...' Sabırsız bir hareketle başını salladı, sonra tekrar Barry'ye döndü. «Programı ne zaman yapmamı istiyorlar?» diye sordu.

«Hemen başlamanı istiyorlar. Eğer bugün hazırlanabilirsen benimle birlikte dönersin.»

«Hiçbir şekilde!» Son derece emin ve tereddütsüz bir ses tonuyla konuşmuştu.

«Ne?»

«Hiçbir şekilde dedim. Ben tatildeyim. Hem de çok uzun süredir beklediğim, düşlediğim, çok ihtiyaç duyduğum bir tatil. Hayır, teklif ettikleri para ve sağlayacakları reklam ne olursa olsun seninle gelmiyorum.»

Barry tam bir saat boyunca onu ikna etmeye çalıştı, konuştu, yalvardı, öfkelendi, neredeyse ağlamak üzereydi. Ama Sara'nın kararı kesindi. Sonunda Barry yenilmiş bir vaziyette kane-

peye çöktü.

Sara piyanonun taburesine oturdu. Onun bu perişan haline gülmemek elinde değildi. «Bak Barry,» dedi gülerek. «Madem zirvedeyim, bana önerilenler arasında seçim yapma hakkım var, öyle değil mi?»

«Ama bu özel bir televizyon programı,» diye inledi Barry. «Dünya kadar da zaman ayıracaklardı üstelik!» Bu hali Sara'yı daha çok güldürdü.

«Ben tatilden dönünceye kadar bekletemez misin onları? Programı yapmayı istiyorum, gerçekten...»

«Sen benimle alay mı ediyorsun?» diye mırıldandı Barry.

Sara onu duymamış gibi devam etti. «...ama benim şartlarımla. Söyleyeceğim şarkıları ben seçeceğim ve tamamiyle yeni şarkılar olacak, belki en tanınış bir iki şarkımı almamda ısrar ederler, buna itiraz etmem. Ve kiminle çalışacağım konusunda son sözü ben söyleyeceğim. Para hiç önemli değil...» Barry yine inledi, «...ve geri döndüğümde çalışmaya başlayacağım. Bunları kabul ettirmek çok zor olmasa gerek, öyle değil mi?»

«Bilemiyorum,» dedi Barry. «Bir anlaşma sağlamak aylar alabilir.»

«İyi öyleyse,» dedi Sara, aniden ayağa kalkıp onun yanına gitti ve tam karşısında durdu. «Ve burada iken eğer beni bir kez daha ararsan programı hiç yapmayacağım, tekrar ediyorum Barry, yapmayacağım. Duydun mu? Çok ciddiyim Barry, telefon etmeni dahi istemiyorum!»

«Oh, evet, duydum. Başka seçeneğim yok, değil mi? Eğer senin koşullarını kabul ederlerse bunu haber vermek için bile arayamaz mıyım?»

Sara bir an düşündü, sonra omuz silkti. «Pe-

kâlâ, ama yalnızca bir kez.»

Bir süre daha konuştular. Sonra Barry'nin tüm itirazlarına rağmen, Sara onu kararlı bir şekilde uğurladı.

Kapıyı kapattı, kapının arkasına yaslanıp bir süre durdu, sonra mutluluk içinde salonun ortasında dans etmeye başladı. Canlı konserler çok heyecanlı oluyor ve büyük gelir getiriyordu, ama aylarca dolaşmak yerine tek bir televizyon programı ile çok daha fazla kişiye sesini duyurabilirdi. Bu, insanın yaşamı boyunca bir kez karşılaşabileceği bir şanstı, en büyük sanatçıların bile elde edebilmek için uğruna neler neler verebileceği bir fırsat... Ve kendi ayağına gelmişti işte!..

Programın iyi olacağından hiç kuşkusu yoktu. Eğer Barry öne sürdüğü koşulları kabul ettirebilirse, tüm yaratıcılığını kullanacak, dünyanın en güzel şarkılarını yapacaktı. Bugüne dek çalıştığı tarzın dışında bile olsa, başaracağından emindi. Bu arada tatil de yapmış olacaktı.

Bunu düşününce Greg'i hatırladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Greg geldiğinde hava kararmıştı.

Sara kapıyı vurulduğu anda açmış ve Greg'in çatık kaşlı yüzüyle karşılaşmıştı. «İçeri gel,» dedi.

«Kapıyı açmadan önce dışarda kimin olduğunu öğrenmen gerekirdi,» dedi Greg ters bir şekilde. «Şu ana kadar kapıdakinin ben olduğumu bilmiyordun, değil mi?»

Sara şaşırmıştı, cevap veremedi. «Evet, haklısın,» diye mırıldandı sonunda. «Umarım öğleden sonran iyi geçmiştir.» Kendisini son derece sinirli hissediyordu, bütün gün evde kapalı kalmıştı ve kısa bir süre içinde her şey çok hızlı gelişmişti.

Greg dikkatle ona bakıyordu.

«Kahve ister misin?» diye sordu Sara. Mutfağa doğru bir iki adım atıp omzunun üzerinden soran bakışlarla ona baktı.

Greg başını sallayarak teklifi reddetti. «Yalnızca dışarda olduğumu söylemek üzere uğradım, gidip çevreyi bir dolaşacağım.» Konuşma şekli, gergin yüz hatları ve bakışları, Sara'nın canını sıkmıştı.

«Lütfen benim için zahmete girme,» dedi alaylı bir ses tonuyla. Onun bu garip davranışı kırılmasına neden olmuştu.

«Yeter!» dedi Greg soğuk bir şekilde. Gözlerinde yine o itici ifade vardı, çevresine yine bir duvar örmüş, kendisini içine hapsetmişti.

«Niçin?» dedi Sara ondan uzaklaşarak. «Öf-

ke içinde buraya gelen sensin! Kapıyı istediğin şekilde açmadığım için bağırıp çağırıyorsun. Ben senden bu tür bir yardım istemedim ve açıkçası, eğer yalnızca çevreyi bir kontrol etmek için bunları yapacaksan, kontrol etmememi tercih ederdim!»

Greg ona arkasını döndü ve yorgun bir şekilde ensesini oğuşturdu. «Pekâlâ, özür dilerim. Bak, bu halimin nedeni sen değilsin, benim. Öğleden sonrayı çok kötü geçirdim, hepsi o kadar.» Sara gidip kollarını onun beline dolamamak için kendini güç tutuyordu. 'Yakında kendimi tutamayacağım galiba,' diye düşündü. Greg döndü ve onun yüz ifadesini gördü, ani bir hareketle, sanki kendine hâkim olamıyormuş, gibi yanına geldi ve onu kollarına aldı. Sara da kollarını onun beline doladı, bir an birbirlerine sımsıkı sarılmış olarak kaldılar. Sara başını onun göğsüne yaslamıştı ve bugüne dek hiç tanımadığı bir heyecan dalgası tüm vücudunu sarmaktaydı. Greg, kucakladığı kadar ani bir şekilde kendinden uzaklaştırdı onu. İki eliyle başını tutup gözlerinin içine baktı. Bu kahverengi gözlerde gördüğü ıstırabın derinliği Sara'nın içine işledi. «Bak...» diye söze başladı Greg. Sonra eğilip hoyrat bir şekilde öptü onu. «Yarın gelip seni görürüm, tamam mı?»

Sara şaşkınlıktan irileşmiş gözleriyle ona baktı, ne hissettiğini bilemiyordu, kırgınlık mı, öfke mi, acıma mı? Bu adam, bugüne dek hiç kimsenin yapmadığı derecede duygularını altüst ediyordu. «Tabii,» diye fısıldadı ve içinden 'gelmeyecek,' dedi. Gelmeyecekti.

Greg onun yüz ifadesine bakıp düşüncelerini okumuş olmalıydı daha yumuşak bir sesle tekrarladı. «Yarın seni görmeye geleceğim Sara, söz veriyorum.» Sonra gitti. Bu son sözleri Sa-

ra'nın kendini daha iyi hissetmesine neden olmamıştı. Bütün geceyi yapayalnız, düşünerek geçirdi.

Başucundaki saatin tik takları sessiz gecenin içinde öylesine gürültü yapıyordu ki neredeyse fırlatıp atacaktı saati. Sabahın üçü olmuştu ve Sara hâlâ çok gergindi, tüm adaleleri ağrıyordu. Ve tabii ki bu konu üzerinde ne kadar çok düşünürse gerginliği de o kadar artıyordu. Bir sigaraya ihtiyacı vardı, sinirleri harabolmuştu. Son birkaç gün içinde olanlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu sürekli olarak. Öfkeli bir hareketle üzerindeki battaniyeyi fırlatıp attı, çok sıcak gelmişti, ayrıca da vücudunun, üzerindeki o ağırlığa tahammülü yoktu.

En büyük sorun sessizlikti. Bulunduğu yer bir mezar kadar sessizdi ve böyle bir sessizlik içinde dinlenemiyordu. Klakson sesi duymak istiyordu, Los Angeles şehrinin gürültüsünü istiyordu... hayır... istediği bu değildi, istediği... ne istediğini bilmiyordu.

Bir... iki... 'Şu ahşap döşemenin gıcırdaması bir gün delirmeme neden olacak,' diye düşündü, sonra aniden duyduğu korku ile donakaldı, midesine bir kramp saplandı. Kalbi göğsünden fırlayıp çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Duyduğu gıcırtı kendi salonundan gelmişti. Her gün bu sesi duyduğu ve alışkın olduğu için ilk anda önemsememişti.

Ama o gıcırdayan döşeme, yalnızca üzerinde yüründüğü zaman gıcırdıyordu.

Salonda birisi vardı. Düş görmüyordu, birisi dikkatli bir şekilde salonunda yürüyordu. 'Tanrım, kımıldayamıyorum,' diye inledi içinden. 'Yatağımda öldürüleceğim, çünkü bu aptal, inatçı vücudumu kımıldatamıyorum.' Üç, sonra bir duraklama, ve sonra dört. Birdenbire salo-

nun yedi adım olduğunu anımsadı. 'Yedi adım, sonra hol ve yatak odam... holün sonunda ve kapısı ardına kadar açık. Tanrım, niçin hiç şu kapımı kapatmam acaba?' Ama bu sorunun cevabı son derece açıktı. Yalnız yaşadığına göre yatak odasının kapısını kapatması için bir neden yoktu.

Tüm vücudunu ter kaplamıştı. Gece öylesine sessiz, atılan adımlar öylesine dikkatliydi ki Sara çığlık atmamak için dudaklarını kanatırcasına ısırıyordu. Duyduğu korku ve panikle yatağa çivilenip kalmıştı, uyumak, uyanmak ve düş görmüş olmak istiyordu. Battaniyeleri kafasına çekmek ve kendini emniyette hissetmek için çılgınca bir istek duyuyordu.

Beş!

Uykuda olsa asla duyamayacağı ayak sesleriydi bunlar. «Ölüm... oh, Tanrım!»

Bir süre daha kımıldayamadı genç kız. Sonra birdenbire kendisini yatağın yanında ayakta duruyor buldu, nasıl kalktığının farkında bile değildi. Orada sessiz bir hayalet gibi dururken, kalkarken yatağın gıcırdadığını hatırladı. Titreyen elleriyle uzanıp yatağı hafifçe itti, böylelikle dışarıdaki kişi, uykusunda bir yandan öbür yana döndüğünü sanabilirdi. Salondaki korkunç sessizlik, adamın durup büyük bir dikkatle içerden gelen sesleri dinlediğini gösteriyordu.

Neredeyse ışığı yakıp bilinmeyen kişiye seslenmek üzereydi. Onun kim olduğunu bilmeyi çılgınca istiyordu. Ama sonra korku içinde başını salladı. «Buradan çıkmak zorundayım! Kaçmak zorundayım. Nereye? Nereye gidebilirim?»

Greg. Bir saniye daha tereddüt etmeden yatağının ayakucunda duran sabahlığını ve yerde duran ayakkabılarını giydi. Adeta kayarak

pencereye gitti ve korku içinde mandala baktı. Ökseye tutulmuş küçük bir kuş gibi korku ve çaresizliği ta iliklerinde duyuyordu.

Altı. Bu ayak sesini duyduğunda yerinden sıçradı. Hayatı boyunca beyni hiç bu denli süratli çalışmamıştı.

Çok küçük bir şansa sahipti. Kendisi koridorun sonundaydı ve salondaki, her kimse, büyük bir olasılıkla evin planını bilmiyordu. Yatak odasının nerede olduğunu tahmin edebilirdi, ama kesin olarak bilmiyordu ve onun nasıl sessiz hareket etmesi gerekiyorsa kendisinin de aynı şekilde çok sessiz hareket etmesi gerekıyordu. Tabii eğer adam kendisinin hâlâ uyuduğunu düşünüyorsa. Ama evdeki sessizlik onun böyle düşündüğünü gösteriyordu.

Pencere çok basit bir sistemle açılıp kapanıyordu. Mandalı çevirmek yeterliydi ve kanat menteşeler üzerinde dönüyordu. Ve Tanrıya şükürler olsun ki dışarıda tel, demir ya da benzeri bir şey yoktu. Mandalı tuttu ve dikkatle, büyük bir dikkatle çevirmeye başladı. Elleri öylesine titriyordu ki mandalı kavramakta güçlük çekiyordu, ama sonunda mandal açıldı.

Yedi. Yabancı şimdi holün girişindeydi. Aradaki mesafe ya üç, ya dört metreydi. Eğer açarken pencerenin menteşeleri gıcırdarsa, bunu bır silah patlaması gibi duyardı ve koridoru geçmesi en fazla iki saniye sürerdi. Sara'nın korkudan ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı. Camı açtığında neredeyse bayılacaktı.

Ama cam son derece sessiz bir şekilde açılmıştı.

Sara saniyenin onda biri kadar süren bir zaman sonra dışardaydı. Bir an durup camı tekrar itti, sonra parmak uçlarına basarak evin köşesini döndü. Ayaklarına batan dikenlerin ve

çalıların farkında bile değildi. Kumsala giden patikaya saptı.

Karanlıkta koşarken birkaç kez düştü. Duyduğu panikten henüz kurtulamamıştı, düşüyor, kalkıyor, soluk almadan koşmaya devam ediyordu.

Kumsala giden yol hiçbir zaman bu denli uzun ve bu denli korkutucu görünmemişti gözüne. Adamın arkasından geldiğini biliyor, ellerinin her an boğazına sarılmasını bekliyordu. Koşarken kumları savuruyor, kesik kesik soluk alıyordu. Hayır, tüm bunlar olmamıştı. Olamazdı.

Tepeyi çıkarken bir an durup dinlenmek zorunda kaldı, sonra tekrar koşmaya başladı. İncecik sabahlığı ile gecenin ayazını şiddetle hissetmişti, sanki üzerinde hiçbir şey yok gibiydi.

Yamacın öte yanından aşağı indiğinde gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeye başlamıştı. O ana kadar duyduğu aşırı korku nedeniyle sakin kalabilmişti. Çok zayıf bir ay ışığı dışında her yer çok karanlıktı ve Greg'in evine giden yolun nerede olduğunu bilmiyordu. Dalgaların mırıltısı, hafif hafif esen rüzgâr, sanki bir korku filmi seyrediyormuş izlenimini veriyor, kumsalda binlerce kişinin dolaştığını, hepsinin de kendisini öldürmeyi planladıklarını sanıyordu.

Sonsuzluk kadar uzun bir süreden sonra eve giden yolu bulabildi ve sendeleyerek yürümeye başladı. Duyduğu hırıltılı seslerden bir an ürktü, ama sonra bunların kendi boğazından çıkmakta olduklarını fark etti. Karşısında karanlık bir binanın gölgesi belirmişti. Kapıyı bulmak için bir an durakladı, sonra çılgınca kapıyı yumruklamaya başladı.

Kapalı bir kapının önünde durmak ve içe-

riye alınmak için beklemek korkunç bir şeydi. Greg kapıyı açmakta gecikecekti, biliyordu bunu... Adam tam arkasındaydı ve kendisini boğmak, korkunç bir şekilde öldürmek üzereydi... Kapıya dayandı, «Oh Tanrım,» diye inledi. «Ne olur Greg olmasın o. Ne olur Greg olmasın. Lütfen.»

Kapı aniden açıldı ve Sara hıçkırıklar içinde Greg'in kollarına düştü.

Greg'in büyük bir şaşkınlık içinde, şok geçirmiş gibi konuştuğunu duyabiliyordu. «Sara! Ne oldu?.. Yaralı mısın?.. Hasta mısın? Neyin var?... Oh, Tanrım!» Bu son sözleri söylerken ayağıyla da kapıyı kapamıştı. Kendisini sımsıkı saran kolların bir an gevşediğini hisseden Sara inledi ve onun boynuna asıldı, bir yaprak gibi titriyordu. Greg onu hemen kucağına aldı ve vücudunun buz gibi olduğunu fark etti. Sara hiç itiraz etmedi, istese bile ayakta durması olanaksızdı. Başını onun göğsüne dayadı ve derin derin solumaya başladı. Konuşmaya çalışıyor, ama hıçkırıklarla sarsıldığı için ağzından anlamlı tek bir sözcük bile çıkmıyordu.

Greg onun korkudan irileşmiş gözlerine, ıslak kirpiklerine, bembeyaz yüzüne baktı. Koridoru geçtiler ve oldukça geniş, yerleri halı kaplı, kocaman bir şöminesi olan bir salona geldiler. Greg onu bir kanepeye yatırdı ve kendisi de yanına oturdu, sonra genç kızın ellerini tutup yavaşça okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. Sara'nın elleri tir tir titriyordu.

Sara gözlerine hücum eden yaşlar nedeniyle onu göremiyordu, sonunda bir elini çekip yumruğuyla gözlerini sildi ve, «Ö... özür dilerim,» diye fısıldadı. Dişleri birbirine vuruyordu. «Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Uyandırmak istemezdim... ama... ama... Tanrım!..»

Sıcak bir el yanağını okşadı. «Sus, biraz dinlen Sara, biraz sakinleş. Şimdi emniyettesin, rahatla ve sakinleş, sonra konuşuruz.» Sara'nın bakışlarına normal bir ifade geldiğini görünceye kadar, böyle yumuşak, yatıştırıcı sözler söylemeye devam etti genç adam.

Sonunda gözyaşları dinmişti. Sara, Greg'in yüzüne ancak şimdi dikkatlice bakabiliyordu. Genç adamın saçları karmakarışıktı ve gözlerinde öyle endişeli bir ifade vardı ki, Sara tekrar ağlamaya başlayabilirdi, ama bu kez kendini tuttu. «Şimdi biraz daha iyi misin?» diye sordu Greg yumuşak bir sesle. Sara başını salladı. «Öyleyse bana olanları anlatırsın artık.»

Sara karmakarışık sözcüklerle yedi adımı, gıcırdayan döşemeyi, yatak odası kapısını kapamadığını, ağaç köklerine takılıp düştüğünü, gemadığını, uyuyamadığını anlattı. Greg'in yüzünden hiçbir şey anlamadığı belli oluyordu.

«Sara, hayatım, belki uykudan yeni kalktığım içindir ama tek bir sözcük bile anlamadım...» Durakladı, yüzü bembeyaz oldu, yanağındaki eli aşağı kaydı ve omzunu öyle bir sıktı ki Sara ürktü. Konuştuğunda bu sesin aynı insandan çıktığına inanamadı. «Birisi evine mi girdi? Bu gece... az önce, öyle mi? Evinde birisi mi vardı?» Sara başını salladı. Greg bir an tereddut etti. Sonra, «Sana bir şey yaptı mı Sara?» diye sordu.

Sara başını iki yana salladı. Greg onun kirlenmiş geceliğine, çürümüş ve kan sızan çıplak bacaklarına baktı, ince parmakları soğuktan morarmışlardı. Sonra döşemeye atılmış bulunan sabahlığı ve yanındaki bir çift ayakkabıyı gördü. Yüz ifadesinden de düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Duyduğu öfkeyle gözlerinin rengi koyulaşmış, adeta siyah olmuştu.

Boynundaki eli Sara'yı neredeyse boğacaktı ve bunun farkında değildi. «Lütfen, elin,» diye inledi Sara.

Greg elini çekti ve ayağa kalktı. Sara onu şu anda olduğu kadar tehlikeli görmemişti hiç. Gözlerinde korkutucu bir bakış vardı ve çene adaleleri oynuyordu. Yumruklarını öylesine sıkmıştı ki parmaklarının boğum yerleri bembeyaz olmuştu. Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı. Sara şaşkınlıkla kalakalmıştı olduğu yerde. Ondan beklediği bu değildi.

Bir an sonra o da ayağa kalktı, yaralı ayaklarının üzerine basmak canını acıtıyordu. Ama salonda yalnız kalmaktan da korkuyordu. Koridorda bir merdiven gördü ve tereddütlü bir şekilde çıkmaya başladı. Yukarıda, aralık bir kapıdan ışık süzülüyordu. Yavaşça yaklaştı ve Greg'in blucinini giymekte olduğunu gördü. Çıplak vücudu çok güçlü görünüyordu. Yüzü granitten oyulmuş gibiydi. Blucinden sonra kalın bir kazak giydi. Sara gitgide artan bir şaşkınlık ve korkuyla onu seyrediyordu. Onu çıplak gördüğü için utanmak aklının ucundan bile geçmemişti, çok daha önemli sorunları vardı şu anda.

«Ne yapıyorsun?» Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı, ama Greg onu duydu ve döndü.

«Giyiniyorum, görmüyor musun?» Aksi ve öfkeliydi, kendisine kızıyordu galiba. Sara korunmak istercesine kollarını göğsünde çapraz yapıp elleriyle omuzlarını tuttu. Tüm bunlar bir kâbus gibiydi. Greg onun gerginliğini hissetmiş gibi yanına geldi ve yavaşça saçlarını okşadı. «Senin evine gidiyorum.»

«Hayır,» diye bağırdı Sara ve ona sarıldı. «Bunu yapamazsın. Ya... ya hâlâ oradaysa?»

Greg ona baktı. Son derece sakin görünüyor-

du. Bu nedenle söyledikleri Sara'da şok etkisi yaptı. «Oradaysa sanırım onu öldürebilirim.»

Sara, Greg yatağın kenarına oturup çoraplarını ve ayakkabılarını giydiği süre içinde hiç sesini çıkarmadı. Sonra birbirini tutmayan şeyler mırıldanmaya başladı. «Greg, bu delilik... gidemezsin. Sana zarar verebilir, öldürebilir, oh... lütfen, yarına kadar gitmeyeceğine bana söz ver, hayır... beni yalnız bırakmamalısın...» Greg ceketini almak için uzandığında bu kez çılgın gibi bağırdı. «Greg, beni burada yalnız bırakma!»

Greg onun korkudan irileşmiş gözlerine baktı, bir an tereddüt etti, sonra yanına geldi. «Burada, Beowulf'le birlikte emniyettesin. Burada kimse sana bir şey yapamaz.»

«Peki ya sen? Lütfen, eğer gidersen ben de gelmek istiyorum. Ben... Greg... Ben burada yalnız kalamam.»

«Biliyorum,» dedi Greg onu yatıştırmak istercesine. «Biliyorum, gel, sabahlığını ve ayakkabılarını giy. Çıplak ayakla gidemezsin.»

Sara karmaşık duygular içinde kalmıştı. Bir yandan yabancı bir evde tek başına kalmaktan kurtulduğu için seviniyor, bir yandan da o koyu karanlığa tekrar çıkacağı için korkuyordu. Ayakkabılarını ve sabahlığını giydikten sonra Greg ışıkları kapattı ve dışarı çıkarlarken kolunu onun omzuna doladı. Beowulf kapıya doğru atladı, Greg tasmasını takıp onu da yanına aldı. Kısa bir süre sonra Sara'nın evine giden patikadalardı ve Greg sanki neler hissettiğini anlamış gibi ona daha sıkı sarıldı ve iyice kendine çekti. Patikanın sonuna geldiklerinde, «Bir dakika burada bekle,» diye fısıldadı kulağına. Sara yalnızca başını sallayabildi ve Greg karanlığın içinde bir gölge gibi kayboldu.

Neyle karşılaşacaktı? Ya ona saldırırlarsa ne yapacaktı? Eğildi, yerde kalın bir sopa buldu ve korkusuna yenilmeden önce onun arkasından gitmeye karar verdi. Greg verandada idi, arkasından yaklaşıp yavaşça koluna dokundu. Greg inanılmaz bir süratle döndü, kolu havada ve yumruğu sıkılıydı. Onun olduğunu görünce dikkatle yüzüne ve elindeki sopaya baktı. Eğilip sopayı aldı, düşünceli bir şekilde ağırlığını tarttı, diğer eliyle de Sara'yı arkasına aldı ve bu şekilde ön kapıya yaklaştılar. Greg karanlıkta öyle yabancı görünüyordu ki, eğer yalnız olsaydı belki de tanıyamayabilirdi.

Greg ayağıyla itip kapıyı açtı. Sara ses çıkarmamak için eliyle ağzını kapamıştı. Greg onu evin dışındaki duvara itti ve eliyle bastırarak da orada kalmasını söylemeye çalıştı. Sonra eve girdi, kapının yanındaki elektrik anahtarını çevirip yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Her yer sessizdi, öylesine sessiz ki Sara dayanamadı ve içeri girdi, gözleriyle boş salonu araştırdı.

Greg ortada yoktu, Sara süratle peşinden gitti, yatak odasından ışık sızıyordu. Greg odanın ortasında durmuş, elinde sopayla düşünceli bir şekilde etrafını seyrediyordu. Oda perişan bir durumdaydı. Ayak seslerini duyunca döndü. «Işık açık bırakılmıştı Sara, çok üzgünüm...»

Bundan sonrasını duyamadı Sara, büyülenmiş gibi odaya bakıyordu, giysileri, iç çamaşırları ortalığa atılmıştı. Odadaki koku en sevdiği parfümünün kırıldığını gösteriyordu, özel yaşamına vahşice saldırmışlardı, başı dönerek kapının pervazına dayandı.

Greg hemen yanına geldi, kolunu beline doladı ve önünde durarak odayı görmesini engelledi. Böylesine korunmak öyle güzeldi ki. Bir

an sonra Sara gözlerini açtı ve ona baktı. Greg yanağını okşadı. «Şimdi iyi misin?»

«Sanırım. Aptalca davrandığım için özür dilerim.» Hattâ titriyordu, gidip yatağın kenarına oturuncaya kadar Greg kolunu belinden ayırmadı.

«Özür dilerim deyip durmaktan vazgeçmezsen kötü şeyler yapabilirim,» dedi Greg gülümseyerek.

Sara titreyerek güldü. «Özür dilerim,» dedi yine elinde olmaksızın.

Çevresine bakındı, odanın karışıklığı yeniden o korkuyu hissetmesine neden oldu, ağzı kurumuştu, en sevdiği bluzu ortadan ikiye yırtılıp bir köşeye atılmıştı. Dönüp Greg'e baktı, ne denli korktuğu ve üzüldüğü gözlerinden okunuyordu. «Niçin?» diye fısıldadı. «Niçin bana? Niçin birisi bunları yapmak istemiş?» Eğilip yerden kırılmış bir seramik vazonun parçasını aldı. Bu da kahve fincanları ile birlikte Mexico'dan satın aldığı el yapısı bir vazoydu. «En sevdiğim eşyalarımdan biriydi.»

Greg yere diz çöküp vazonun diğer parçalarını buldu, dört parçayı dikkatle birbirine oturttu, sonra gülümsedi. «Belki yapıştırıp birleştirebiliriz. Bak, eksik parça yok, ve hepsi birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor.»

Onca gerginlikten sonra, onun, ayaklarının dibinde, kendisini rahatlatmaya çalıştığını görmek, Sara'nın elinde olmadan gülümsemesine neden oldu. «Deneyelim.» Greg ayağa kalktı, kapısı açık gardıroptan bir bavul alıp geldi. Sara bitkin bir yüz ifadesi ve irileşmiş gözlerle onu seyrediyordu. Greg dolapta asılı olan giysileri bavula doldurmaya başladı. «Ne yapıyorsun?» diye sordu Sara şaşkınlıkla.

Greg güldü. «Gecenin en gözde sorusu bu galiba. Eşyalarını topluyorum sevgili Sara. Benimle geleceksin.»

Sara büyük bir rahatlama hissi duydu. «Oh,» dedi içini çekerek. «Gelebilir miyim?» Cevap olarak Greg alnına bir öpücük kondurdu. Sonra çevresine bir göz attı. «Evden nasıl çıktın? Ön ve arka kapılar evin öbür tarafında.»

Sara pencereye gidip perdeleri çekti. «Şansım varmış ki, pencerede demir yoktu. Oradan atladım dışarı.» Ürpererek kapattı camı.

Greg kaşlarını çatarak ona baktı. «Öyleyse bunun için ev sahibine teşekkür etmeliyiz,» diye mırıldandı. «Oysa normal koşullarda camlara demir koymadığı için çok kızabilirdik. Komik, değil mi?» Sara üstüne başına bir göz attı, buruşuk sabahlığının altından kirli ve ıslak geceliği görünüyordu. Greg de kendisine bakmaktaydı. «Üzerine bir blucin veya başka bir şey giysen iyi olacak,» dedi.

Sara gülümsedi. «Ne demek istediğini anlıyorum. Zaten hava öyle soğuk ki daha sıcak tutacak bir şeyi tercih ederdim.»

Greg kapıya doğru yürüdü, sonra durakladı. «Hazırlanman ne kadar sürer?»

Sara ortalığın dağınıklığına bir göz attı. «On beş dakika kadar.»

«Sen giyinip hazırlanırken ben de evin diğer yerlerine bir göz atacağım. Sen yine de kapını kapatma. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen duyarım.»

Bir şeye ihtiyacın olduğunda seslenebilmek ne güzel bir duyguydu. Sara ona bakıp tatlı tatlı gülümsedi. Greg bir an durup anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle onu seyretti, sonra çıktı. Sara titreyerek perdeleri kapattı ve o karanlık geceyi dışarda bıraktı. Çabucak bir blucin ve bir kazak giydi. Yerdeki eşyaları karıştırıp saç fır-

çasını ve tokalarını buldu. Dışarıdaki rüzgârdan saçları karmakarışık olmuştu. Bir iki iç çamaşırı ve gecelik bulup, onları da bavulun bir gözüne koydu. Diğer eşyalarını da topladıktan sonra çantasını bulmak üzere koridora yürüdü. Çantası bıraktığı yerde, koridorun başındaki keten örtülü rafın üzerindeydi. Kaşlarını çatarak içini karıştırmaya başladı. Tam o sırada arkasında bir ayak sesi duyup sıçradı, Greg garajdan dönmüştü. Sara'nın yüz ifadesine bakıp, «Bir şey mi eksik?» diye sordu.

Sara yavaşça başını salladı. «Hayır, bütün param, kimliğim olduğu gibi duruyor. Bak, rujum bile... hayır, hiçbir şeye dokunulmamış. Sence ne arıyordu o adam?»

«Araban da hâlâ garajda. Bence arabayla gitsek iyi olur.» Beowulf gelip Greg'in dizlerine sürtündü, Greg eğilip hayvanın başını okşadı. «Garajımda yer var.» Doğrulduğunda Sara'nın yüz ifadesine şöyle bir göz atıp, «Yeter Sara» dedi. «Bir şey çalmaya vakti olmamış. Çok çabuk geldik buraya. Belki de onu korkutup kaçırdık. Sara, lütfen, artık emniyettesin, sana söz veriyorum, tamam mı?» Sara yavaşça başını salladı. «Aferin,» dedi Greg. «Hazır mısın?»

«Yatak odasından bir şeyler almam gerekiyor,» dedi Sara yorgun bir şekilde. «Gidip onları el çantama koyayım.» Greg onu rahatlatmaya çalışıyordu, ama evine giren yabancı cüzdanını almış olsaydı kendisini daha iyi hissedecekti. Odasının altını üstüne getirecek zaman bulmuştu ve eğer hırsız olsaydı raflara bakacak zamanı da mutlaka bulurdu. Cüzdanını çalmamıştı. Ve bu yabancının bir hırsız olmadığını biliyordu artık genç kız. Sonra hiçbir hırsız evdekilere yakalanma tehlikesini göze almazdı, evi soymak için evdekilerin dışarda olduğu zamanı

seçerdi. Kendisini korkutan buydu ve Greg de bunu çok iyi biliyordu.

Greg'e arabanın anahtarlarını uzatıp yatak odasına geçti, diş fırçasını, temizleme kremini, kozmetiklerini alıp çantasına doldurdu. Salona döndü ve kanepeye oturup Greg'in gelmesini beklemeye başladı. Greg az sonra elinde bir deri ceketle gelmişti.

«Buna ihtiyacın olacak, hava soğuyor.» Sara kalkıp ceketi giydi, Greg bütün ışıkları söndürdü, sonra ıslıkla Beowulf'i çağırdı ve çıktılar. Arabanın farlarının ışığında Greg, Sara'ya baktı. «Arabayı benim kullanmamın bir sakıncası var mı?»

«Çok memnun olurum. Kendimi ölü gibi hissediyorum.»

Arabaya binerlerken, «Haklısın,» dedi Greg. «Böyle küçük bir kız için çok yorucu bir gündü.»

Sara güldü. Şu anda kendisini gerçekten de, ağabeyi tarafından korunmakta olan küçük bir kız çocuğu gibi hissetmekteydi. Arkasına yaslanıp yanındaki adamın profiline baktı. Çok sert ama aynı zamanda da çok yumuşak ve naziktı. Belki de onun kasıtlı olarak bir ağabey gibi davranmakta olduğunu düşündü.

Çok geçmeden Greg'in arazisine girmişlerdi. Greg arabayı durdurup indiğinde Sara hemen şoför koltuğuna kaydı. Greg garaj kapısını açmaya gitti. Beowulf arkada sabırla bekliyordu, birkaç saniye sonra garaj kapısı kayarak açıldı. Sara motoru çalıştırdı ve arabasını pahalı bir spor arabanın yanındaki boş yere park etti. Greg kapıyı açıp inmesine yardım etti, Beowulf dışarı atladıktan sonra da arkaya uzanıp bavulu aldı.

Sara güçlükle ayakta duruyordu, saat beş ci-

varında olmalıydı, sakin yaşamını altüst eden yabancıyı düşününce tüm vücudunu bir öfke dalgası kapladı. «Tanrı cezasını versin,» diye mırıldandı. «Tanrı cezasını versin onun!»

Eve girdiler, Sara, Greg'in yardımıyla merdivenleri çıktı. Girdikleri odada genç kızın ilk gözüne ilişen şey rahat, sıcak bir yataktı. Doğruca yatağa yürüdü, tek bir kelime söylemeksizin yatak örtüsünün üzerine uzandı ve başı yastığa değer değmez de uykuya daldı. Greg'in bir bebeği soyar gibi kendisini soyduğunun, bir gecelik giydirdiğinin ve bir baba şefkati ile üzerini örttüğünün farkına bile varmadı, çıkmadan önce saçlarını okşadığını da duymadı. Greg ışığı söndürüp çıktı, Beowulf de yatağın ayakucunda kestiriyordu.

Sara inleyerek bir yandan öbür yanına döndü. Sonra gözlerini açtı, uykulu gözlerle çevresindeki hiç tanımadığı eşyalara baktı. Şaşkın bir şekilde gülümsedi, acaba hâlâ rüya mı görüyordu? Sonra dün gece olanları anımsayınca ürkek bir tavşan gibi yerinden fırlayıp yatağın içinde oturdu. Beowulf siyah kafasını kaldırdı ve tek ayağını yatağın kenarına koydu. Sara kaşlarını çatarak, «Garip,» dedi kendi kendine. «Dün gece soyunduğumu hiç hatırlamıyorum.» Hafif bir rahatsızlık duyarak elini göğsüne attı, sutyeni hâlâ üzerindeydi. Yatarken hiç sutyen giymezdi halbuki. Neyse, önemli değildi, dün gece bu yatak odasına nasıl girdiğini de anımsamıyordu zaten.

Ayağa kalkıp bacaklarına baktı, yara bere ve çürük içindeydiler. Odaya çabucak bir göz attı ve sol tarafta küçük bir banyo olduğunu gördü. Büyük bir sevinçle banyoya girdi, ama Beowulf kafasıyla iterek kapıyı kapatmasını engellemişti. Kadife gibi gözleriyle kendisine ba-

kıyordu.

«Oh, pekâlâ, gel bakalım,» dedi Sara gülerek. «Biliyor musun delikanlı banyoma aldığım ilk erkeksin sen.» Beowulf seramik zemine uzandı. Bir süre sonra Sara duştan çıktığında hâlâ oradaydı. Sara pek çok yerinde daha çürük olduğunu görmüştü, dokunduğu an her yeri acıyordu.

Bir blucinle uzun kollu kırmızı bir bluz giydi. Saç kurutma makinesiyle saçlarını kuruttu. Peki ya makyaj? Hayır, makyaj filan yapamayacaktı, zaten yeterince yorulmuştu. Ayağına bir çift kalın çorap geçirdi.

Beowulf sürekli yanındaydı, saçlarını kuruturken başını dizine koyup yatmıştı. Hayran olunacak bir köpekti. Onunla yüksek sesle konuşmak çok hoşuna gidiyordu Sara'nın. İnanılmayacak bir şekilde söylenenlerden çoğunu anlıyor ve cevap veriyordu.

Sara az sonra odadan çıktı. Merdivenlerin başına geldiğinde aşağıda elinde bir kahve bardağı ve birkaç gazete ile duran Greg'i gördü. Greg ona bir göz attı, hemen elindekileri bir sehpanın üzerine bırakıp merdivenleri çıktı. Sara onun güçlü kollarıyla kendisine sarıldığını hissetti, tüm dünya çevresinde dönüyordu. Greg merdivenleri indirmek üzere onu kucağına aldı.

Sara utandığını hissediyordu. Dün gece öfkeyle giyinirken Greg'in çıplak, adaleli vücudunu gördüğünü anımsadı ve yüzü kızardı.

«Günaydın,» diye söze başladı.

«Sevgili çocuğum, şu anda öğleden sonra, hatta neredeyse akşamüzeri olmak üzere,» dedi Greg muzipçe bir ses tonuyla.

Sara daha da çok kızardı. «Özür dilerim....»

Greg arkasında Beowulf'le merdivenlerin dı-

binde durdu. Okşayan bakışlarla ona baktı. «Yine başlama Sara. Uzun süre yetecek kadar özür diledin zaten.»

«Pekâlâ,» dedi Sara.

«Aç mısın?» Sara başını salladı. «Güzel, ben mutfakta atıştıracak bir şeyler hazırlarken bana arkadaşlık etmeye ne dersin?»

Onu mutfakta bir masanın arkasındaki yüksek bir tabureye oturttu ve önüne hemen dumanları tüten bir fincan kahve koydu. Sara birkaç kez fırının üzerindeki saati görebilmek için iki yana eğildi ama Greg'in hareketleri görmesine engel oldu. Greg göz ucuyla ne yaptığını görmüştü. «Bir gün bir saat sarkacı olmak için egzersizlere mi başladın?» dedi gülerek.

Sara kıkırdadı. «Saatin kaç olduğunu görmeye çalışıyordum, ama hep önüne geçtin. Günün ne kadarını kaybettiğimi öğrenmek istiyorum.» Greg kenara çekildi, saat iki buçuktu.

«Bu akşam saat onda uykun olup olmayacağı konusunda bahse girer misin?» diye sordu Greg gülümseyerek.

«Şu anda bile yataktan zor çıktım. Sanırım akşama büyük bir sevinçle yine yatağa koşacağım.»

Greg uzanıp yanağını okşadı. «Dün gece senin için çok yorucu oldu.» Sara'nın gözleri daldı. «Hey,» dedi Greg. «Lütfen şu anda o konuyu düşünme. Duyuyor musun beni?»

«Peki.» Ama bu sözünü yerine getiremeyeceğini ikisi de biliyorlardı.

«Ne yemek istersin?» dedi Greg buzdolabını karıştırarak.

«Neyin var?»

«Soğanlı ve mantarlı bir omlete ne dersin?»

«Harika bir fikir.»

Greg gerekli malzemeleri çıkarıp masaya sı-

raladı. Mantarları ve soğanları doğrarken Sara gülümseyerek onu seyrediyordu. Eriyen tereyağının ve yumurtaların kokusunu duyunca kendisini son derece aç hissetti. Greg önüne dumanları tüten tabağı koyduğunda adeta saldırdı. Yemeklerini yedikten sonra Greg ayağa kalktı ve Beowulf'e de yiyeceğini verdi. Sonra kendilerine birer fincan kahve daha koydu ve karşılıklı kahvelerini içmeye başladılar.

Sara onu inceliyordu. Daha önceki karşılaşmalarında Greg'in araya çektiği duvar yoktu şu anda aralarında. Onun ihtiyaçları ile ilgilenen, sıcak, sevgi dolu bir erkekti Greg. Yüzü hâlâ sertti ve hiçbir şey o yüz hatlarını yumuşatamazdı, ama yüz ifadesi rahat ve huzurlu idi.

Tam bir muammaydı bu adam. Sara onu düşüncelerinden çıkaramıyordu. Bir süre onun yüzündeki çizgileri inceledikten sonra, bu çizgilerin, yılların getirdiği olgunluğun sonucu değil de, büyük ıstırap sonucunda oluştuğuna karar verdi. Çok güç günler geçirmiş olmalıydı ve hâlâ da özel bir hapishanede yaşıyordu.

Baktıkça onu daha da yakışıklı bulmaya başlamıştı, yüzündeki her değişikliği, her farklı ifadeyi dikkatle izliyordu genç kız. Az sonra Greg onu alıp alt kattaki bir banyoya götürdü ve bir taburenin üzerine oturttu. Sara'nın saçları yüzüne düşmüştü. Yüksek sesle gülerek, «Ne yapmaya çalışıyorsun?» dedi. «Beowulf de sabah duşumu alırken benimle birlikte banyoya girmekte ısrar etmişti.»

Greg gülümseyerek yere diz çöktü ve onun çoraplarını çıkardı. «Ayaklarına bakacağım. Bunu dün gece yapmam gerekiyordu ama kafanı yastığa koyar koymaz uyudun ve ben de seni rahatsız etmek istemedim.» Genç kızın bir aya-

ğını tutup çürüklere ve kesiklere baktı. Greg'in güneş yanığı, iri kemikli ellerinde Sara'nın ayağı minicik ve bembeyaz kalmıştı. Tabanı simsiyah çürükler ve ince kesiklerle doluydu.

Ama Sara'nın ayağıyla ilgilendiği yoktu. Hâlâ Greg'in sözlerini düşünüyordu. 'Demek ki beni dün gece o yatırdı,' diye düşündü ve kızardı. 'Onun için geceliğimi giydiğimi hatırlamıyorum!' Greg başını kaldırdı ve sanki aklından geçenleri biliyormuş gibi muzipçe bir bakışla ona baktı. Sara telaşla, «Duş yaparken yaralarımı temizledim,» dedi.

«Bunlar canını yakıyordur senin. O kesiklerin üzerine biraz antiseptik koysak iyi olacak. Ayrıca temiz tutmak için de gazlı bezle sarmamız gerekiyor.» Dolaptan bir ilk yardım çantası alıp geldi ve yaraları temizlemeye başladı. Greg'in son derece dikkatli davranmasına rağmen duyduğu acı Sara'nın gözlerine yaşlar dolmasına neden oldu. Genç adam bir ayağını ilaçlayıp gazlı bezle sardı ve üzerine çorabını giydirdi. İkinci ayağını da temizleyip sardığında Sara dudaklarını öylesine sıkmıştı ki ağzının kenarında bembeyaz bir çizgi oluşmuştu.

Greg yüz ifadesini görünce onu hemen kollarına aldı. Gösterdiği sevgi ve yakınlık öylesine etkileyiciydi ki, Sara kendisini son derece emniyette hissediyordu. Ona iyice sokuldu. Greg derin bir soluk alıp onun yüzüne baktı, yüzleri birbirine çok yakındı, eğildi ve ağzı Sara'nın dudakları üzerine kapandı. Büyük bir sevgiyle öpmeye başladı genç kızı. Sara farkında bile olmadan büyük bir istekle onun öpüşüne karşılık verdi.

Daha sonra onu alıp salona götürdü. Tek bir sözcük bile konuşmamışlardı, ama Sara, o duvarın aralarına yeniden örüldüğünü çok iyi biliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Greg çok düşünceliydi. Sara'yı kanepeye oturtmuş ve yanına okuması için birkaç dergi bırakmıştı. Ardından da yapması gereken işleri olduğunu söyleyerek çalışma odasına kapanmıştı. Sara yaşamı boyunca kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bir süre sonra gidip yavaşça çalışma odasının kapısını vurdu ve içerden, «Gel,» diye kısa bir cevap aldı. Kapıyı yarıya kadar aralayıp içeriye göz gezdirdi. Greg bir döner koltukta oturuyordu. «Sana gel dedim,» dedi sabırsız bir sesle. «Fare gibi kapı aralığından bakmana gerek yok.» Sara içeri girdi ve çalışma masasının önündeki koltuğa oturdu. Önce, «Ben şimdi eve dönüyorum,» diye söze başladı, ama sonra durakladı. Greg sandalyesinde öne doğru eğilmişti.

«Hiçbir yere gitmiyorsun!» diye bağırdı öfkeyle. «Olanlardan sonra orada kalmayı düşünmen bile çılgınlık. Hayır küçük hanım, burada kalacaksın!»

Sara duyduğu öfkeyi gizlemeye çalışıyordu. Sekiz yıldır kimse onunla böyle konuşmaya cesaret edememişti. Kendisine bağıran son kişi annesiydi ve o da bu ses tonuyla kendisine bir şey söylemeyeli on yıl olmuştu. Ne konuda olursa olsun Greg ya da bir başkası tarafından azarlanmaya tahammül edemezdi. «Söylediklerimi sonuna kadar dinlediğin için çok teşekkürler,» dedi son derece alaylı bir ses tonuyla.

«Eğer dinlemek zahmetine katlansaydın, 'Birkaç şey almak için,' diye tamamlayacaktım sözlerimi. Ayrıca dün geceki konukseverliğin için de teşekkür etmeliyim, ama gerçekten gitmem gerekiyor.» Greg'e arkasını döndü ve topallayarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Greg umduğundan daha çabuk gelmişti yanına. Onu süratle kendisine çevirip sırtını duvara dayayarak kolları arasına hapsetti.

«Nereye gideceksin?» diye sordu pürüzlü bir sesle. Sara onun davranışına kızdığı gibi, bu ses tonuna da kızmıştı.

«Kararımı verdiğim zaman sana bildiririm,» dedi ters bir şekilde. Onun ne kadar iri yarı olduğunu bir kez daha fark etmişti.

«Bir otele mi taşınmak istiyorsun, yoksa evine mi döneceksin?» diye ısrar etti Greg.

Sara kuşkuyla onun yüzüne baktı ve gördüğü yüz ifadesi ciddi bir şekilde cevap verme zorunluluğunu duymasına neden oldu. «Gerçekten, bilmiyorum. Henüz o konuda düşünmedim.» Bir an genç adamın yüzüne bakıp gergin bir şekilde, «Beni çok kızdırdın,» diye ekledi.

«Biliyorum.» dedi Greg. «Sara lütfen bu yüzden gitmek zorunda hissetme kendini. Tatilini yarıda kesme. Eğer istiyorsan, dilediğin sürece burada kalabilirsin. Burada emniyettesin. Benim evden çıkmam gerekse bile Beowulf burada ve o seni korur.»

Sara ona baktı, kalmayı o kadar çok istiyordu ki, ama bir türlü karar veremiyordu. «Peki, ya senin özel yaşamın? Sana yük olacağım, düzenini bozacağım, ben...»

Greg sözünü kesti. «Bana yük olmazsın Sara, kalmayı istiyor musun?» Çenesinden tutup onu kendine bakmaya zorladı, bakışları çok ciddiydi. Sara ona baktı ve bir süre gözlerini ayırmadı.

«Evet.» Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı, ama Greg duydu.

«Öyleyse kal,» dedi Greg alçak bir sesle, neredeyse yalvarır gibiydi.

Sara gözlerini yumdu ve başını salladı.

Eve giderken Greg onunla gelmedi. Yapması gereken pek çok işi vardı, ama Beowulf'i yanına alması ve eve önce onu sokması konusunda ısrar etti. Bu iyi bir öneriydi, Sara sevinerek kabul etti.

Greg evde bazı şeylerin yerinin değiştiğini görünce şaşırmamasını da söyledi. «Bu sabah sen uyurken polise haber verdim,» dedi. «Geldiler ve parmak izi aradılar, ama bulamadılar. Her kimse, elinde eldiven varmış. Eve nasıl girdiğini de saptadılar. Yanılmıyorsam kilidi maymuncukla açmış.»

Sara eve vardığında ön kapıyı sessizce açtı. Ev, görünüşe göre boştu. Ama köpek önden girdiği ve etrafı koklamakta olduğu için Sara kendisini son derece emniyette hissediyordu. Ön kapının kilidine baktı, kilidin çevresinde çizikler vardı. Bu küçük, gizli işaretler son derece ürkütücüydü.

Beowulf sakin hareketlerle salona döndü ve Sara büyük bir rahatlıkla içeri girerek kapıyı içerden kilitledi. Ama hemen ardında da bunun hiçbir işe yaramadığını düşündü. Yanında koruyucu bir köpek olmasına rağmen yine de kendisini rahatsız hissediyordu. Öyleyse vakit kaybetmemeli, işini bir an önce bitirmeliydi.

Doğru telefona gitti ve California'yı aradı. Az sonra Barry'nin sesi duyuldu, ama ses çok kötü geliyordu. «Barry, sen misin?» diye sordu.

«Sara!» diye bağırdı Barry kulaklarına inanamıyormuşçasına. «Hayatım, bu hiç beklemedi-

ğim çok güzel bir sürpriz, çok naziksin. Çok rahat geldim, hiçbir şey olmadı.»

Sara elinde olmadan güldü. «Bunun için aramadım, ahmak.»

«Peki ne oldu, paran mı bitti?»

«Keşke bu kadar basit olsaydı Barry. Dün gece birisi zorla evime girdi.»

Kısa bir sessizlik oldu. «İyi misin canım? Sana bir şey... yani demek istiyorum ki... oh, Tanrı cezasını versin!»

«Hayır, bana tecavüz etmediler, tabii eğer kastettiğin buysa. Salonda birisinin ayak seslerini duyunca yatak odası penceresinden kaçtım ve bir komşunun evine sığındım. Daha sonra birlikte döndük, yatak odamın altı üstüne getirilmiş, ama hiçbir şeyim çalınmamıştı. Açıkçası bu beni çok korkuttu Barry. Korkarım gerçek kimliğimi bilen birisiydi.»

«Hemen dönüyor musun? Şu anda neredesin? Bir motelde mi?»

«Hayır, birkaç şey almak üzere eve döndüm.»

«Seni küçük budala!» diye bağırdı Barry. Öylesine yüksek sesle bağırmıştı ki Sara alıcıyı kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. «Yapacak daha aptalca bir şey bulamadın mı?»

«Kapa çeneni Barry,» diye itiraz etti Sara gülerek. «Şu anda yanımda çok iri ve simsiyah bir Doberman var ve burada uzun süre kalmayı da düşünmüyorum. Seni aramamın nedeni burada bir süre daha bir arkadaşla birlikte kalacağımı haber vermekti. Eğer benimle temas etmek istersen bu adrese mektup yaz. Her gün gelip postaya bakacağım. Ama Barry, gerçek adımı kullan. Rastlantı olarak bir başkası da bakabilir postaya. Benim için bir şey daha yapmanı istiyorum. Altı ay önce aldığım o çılgın aşk mektuplarını hatırlıyor musun?»

«Tabii hatırlıyorum,» dedi Barry. «Evine zorla girenin onları yazan delikanlı olabileceğini mi düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum, buraya kadar gelmiş olabilir. Ama eğer beni izliyorsa sanırım başıma her türlü şeyin gelmesi mümkündür. Senden istediğim şey bu konuyu araştırman. Hemen bir özel dedektif kirala ve en kısa zamanda o çocuğu bulsun. Yanılmıyorsam Pasadena civarında bir yerlerde oturuyordu. Mektupları, hayranlarımdan gelen diğer mektuplarla birlikte dosyalanmıştır. Barry, bunu yapanın kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunun bana kaça mal olacağı hiç önemli değil. Eğer kim olduğunu bulamazsan özgürlüğümün nasıl tehlikeye gireceğini düşünebiliyor musun? Hiçbir zaman emniyette olup olmadığımı bilemeyeceğim.»

Alıcıdan bir iç çekme sesi duyuldu. «Biliyorum bebeğim biliyorum. O çocuğu araştıracağım. Bu arada sen de oradaki polise gerçek kimliğini söyleyemez misin? Sanırım korunman gerekiyor.»

Sara gülümsedi. «Şu anda korunuyorum, Barry. Beni merak etme. Çok kötü bir şey olmadıkça polise gitmeyeceğim. Ne olursa olsun şimdilik bunu istemiyorum. Nedenini açıklamamı isteme benden.» 'Kimliğimi açıklamam korkunç bir şey olur,' diye düşündü. «Arkadaşım bu sabah polise haber verdi ve çoktan eve gelip parmak izi aradılar, ama bulamamışlar, hiçbir iz yokmuş. Korkarım her şey sana kalıyor.»

«Ve ben de kilometrelerce uzaktayım,» diye inledi Barry. 'Şu anda sinirli bir şekilde saçlarını karıştırıyor olmalı,' diye düşündü Sara. «Saçlarını karıştırmaktan vazgeç ve rahatla,» dedi sakin bir sesle. Barry'nin şaşkınlıkla bağırdığını duyunca da güldü. «Özel dedektifler

buraya gelmek isterlerse bana, eve bir mesaj ulaştır. Mesajı garaj kapısının altına koymalarını söyle. Arabayı aldım, garaj boş, o nedenle kimse girmeye kalkmaz. Birlikte bir şeyler yapabiliriz. Şimdi gitmek zorundayım Barry, görüşmek üzere, çok teşekkürler.»

Telefonu kapatmak üzereyken onun bir şeyler söylediğini duyup merakla alıcıyı tekrar kulağına götürdü. «Sara, televizyoncularla neler görüştüğümü öğrenmek istemiyor musun? Sanırım senin koşullarını kabul edecekler canım. Şu anda biraz nazlanıyorlar ama er veya geç kabul ettireceğim.»

«Bu harika Barry,» dedi Sara samimi bir şekilde. «Seni arayacağım, hoşçakal.»

Buzdolabını boşaltıp temizledi, çabuk bozulabilecek yiyecekleri Greg'in evine götürmek üzere arabaya taşıdı. Her şeyini karton kutular içinde arabanın bagajına yükledikten sonra bir şey unutup unutmadığına bakmak üzere tekrar yatak odasına döndü. Gardırobun arkasında bulduğu bir pantolon ve bir elbiseyi koluna astı, Beowulf'e ıslık çaldı, ön kapıyı açtı ve karşısında birisinin durduğunu görünce korkuyla bir çığlık attı.

İki güçlü el omuzlarından yakalamıştı. Sara panik içinde geri çekilmeye ve kaçmaya çalıştı. Beowulf ise neşe içinde gelip Greg'in ayaklarına sürtündü. Greg, Sara'yı bir an kendine çekti, sonra bıraktı. «Özür dilerim,» dedi yumuşak bir sesle. Elindeki giysileri alıp kendi koluna taktı. «Seni korkutmak istememiştim. Burada çok uzun bir süre kaldın ve ben de merak ettim. Her şeyini aldın mı?»

Sara elini küt küt atan kalbinin üstüne koyarak derin bir soluk aldı. «Sanırım. Bir dakika durur musun? Eğer düşer bayılırsam anla ki

kalbim durmuş demektir, daha önemli bir şey olacağını sanmıyorum. Bir ambulans çağır, yeter.»

Greg gülümsedi. «Ben özür dilerim dedikten sonra mı bu hale geldin? Hazır mısın?»

Sara başını salladı. Çıktılar ve Greg kapıyı kilitledi. Aniden rüzgâr çıkmıştı, ceketlerine sarınmak zorunda kaldılar. Greg ona kapıyı açtı ve kendisi de şoför koltuğuna geçti. Az sonra evdeydiler. Yiyecekleri taşıdılar. Rüzgârdan Sara'nın yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Greg sık sık ona bakıyordu. Sara onun bu bakışlarından bir kaçını yakaladı. Sonunda utanarak güldü. «Ne oluyor? Kafamda kuş yuvası falan mı var?»

«Hayır. Arabayla biraz dolaşmak ister misin?»

Sara'nın gözleri parladı. «Harika bir fikir, evet, isterim, teşekkür ederim.»

«Öyleyse git saçlarını tara ve ceketini tekrar giy küçük hanım.» Sara odadan çıkarken Greg gülüyordu.

Az sonra Greg garaj kapısını açtı, ve Sara genç adamın arabasına bindi. Deri döşemeye büyük bir hayranlıkla parmağını dokundurdu. Daha sonra Greg de bindi ve motoru yavaşça çalıştırdı. Bir süre dar bir yoldan gittiler, sonra karayoluna çıktılar. Greg arabanın hızını arttırdı ve arkasına yaslandı. Sara da gevşeyip başını arkaya dayadı.

Kısa süre sonra çok tuhaf bir durumdaydı genç kız. Sanki yol sürekli üzerlerine geliyor, arabayı yutmaya çalışıyordu. Kendisini bir bakıma yalnız hissediyor, bir bakıma da hissetmiyordu. Yalnız olsaydı çok özel ve çok gizli düşüncelere dalabilirdi. Zaman zaman başını kaldırıp yola ve yanında oturan bu yabancı,

ama aynı zamanda da çok tanıdık olan adama bakıyordu. Genç adam, tüm dikkatini yola vermişti, ve rahat görünüyordu. Sara bunu hissediyordu, şu anda onun huzur içinde olduğunu biliyordu. Sanki telepatiyle onun düşüncelerini, tüm duygularını okuyor gibiydi.

Sanki ikisi aynı insanın farklı görüntüleriymişler gibi geliyordu Sara'ya. Sanki bir aradayken tamamlanmış bir varlık oluyorlardı. Ve kendisi Greg'in varlığını nasıl hissediyorsa onun da kendi varlığını öyle hissettiğini çok iyi biliyordu genç kız. Greg'in her bakışını somut bir dokunuş gibi üzerinde hissediyordu.

Birdenbire uykuya daldı.

Birisi onu kucağına almış, dikkatle taşıyordu. Gözlerini açmaksızın, kollarını, kendine o denli yakın hissettiği adamın boynuna doladı.

Greg onu salondaki kanepeye yatırdı ve yavaşça kollarını boynundan çözdü. «Aç mısın?»

«Hayır,» diye mırıldandı Sara uyku sersemi. «Uykum var. Saat kaç? Biliyor musun, sana hep bu soruyu soruyorum.»

«Epey geç oldu. Hafif bir akşam yemeği hazırlayacağım ve sonra sanırım yatman iyi olacak.»

Sara'nın gözlerinin çevresinde siyah halkalar oluşmuştu. «Uyuyakaldığım için özür dilerim,» diye mırıldandı. «Öyle gevşemiştim ki nasıl uykuya daldığımın farkına bile varamadım.»

Greg yanına oturdu ve onun ellerinden birini avuçlarının arasına aldı. Yavaşça parmaklarını okşamaya başladı. «Bir araba yolculuğunun seni gevşeteceğini düşünmüştüm ve öyle de oldu. Beni sorarsan uyuduğun sırada sıkılmadım. Görev tamamlandı. Yemek için ne istersin?»

«Yatmayı tercih ederdim.» Gözkapakları öylesine ağırlaşmıştı ki açık tutmakta güçlük çe-

kiyordu genç kız. Greg onu kanepede uzanmış bir halde bırakıp çorba ve salatadan oluşan hafif bir yemek hazırlamak üzere mutfağa geçti.

Sara gevşek bir şekilde uyuklamaktayken hafif bir ses duydu ve bilinçaltına yerleşmiş olan o sesi duyar duymaz da kalbi küt küt atmaya, midesine ağrılar saplanmaya başladi. Aynı dün gece hissettiklerini hissediyordu, korku dolu bir çığlıkla kanepeden fırladı. Hole koştu, destek almak için duvara tutunmak zorunda kaldı. Greg mutfaktan fırlayıp ona baktı.

«Ne oldu?» diye sordu çevresine bakınarak. Bir an Greg de, Sara'nın gözüne korkunç ve tehlikeli görünmüştü. Ama yine de ağlayarak ona koştu.

«Bilmiyorum, uykuya dalmak üzereydim ve bir ses duydum, aynı dün geceki gibiydi. Çok... çok özür dilerim. Elimde değildi,» diye hıçkırdı umutsuzca. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Greg'in bakışları şefkat doluydu. «Sara, sakinleş. Belki de rüya görüyordun canım. Çevrene bak. Burada hiç kimse yok. Bak, Beowulf son derece sakin, herhangi bir gürültü olsa ilk duyan o olurdu. Sara, her şey yolunda. Emniyettesin. Beni duyuyor musun? Emniyettesin!»

Sara ona baktı, bunları duymak istiyordu. Greg birkaç dakika daha onu yatıştıracak şeyler söyledi. Sara birdenbire gülmeye başladı ve onun yüz ifadesinin değiştiğini gördü. «Çok aptalım!»

«Hayır, belki biraz kafan karışık, ama asla aptal değilsin. Haydi gel, mutfakta bana arkadaşlık et. Sıcak çorbamız var.» Onu yine yüksek tabureye oturttu ve doğraması için bir kıvırcık salata verdi eline. Sara çok geçmeden işini bitirmişti. Greg onun, elinde olmaksızın dışarıdaki karanlık geceye bakmakta olduğunu

fark etti, her gün yaptığı bir işi yapıyormuş gibi gidip yavaşça perdeleri kapattı. Artık hiçbir şey görünmüyordu. Çok geçmeden karşılıklı oturmuşlar, havadan sudan konuşmaya başlamışlardı. Sara oldukça rahat görünüyordu. Öğleden sonra yaptıkları gibi yemeklerini yine mutfakta yediler. Sara, Greg'in, bardağına koyduğu şarabı büyük bir zevkle içti.

«Hımm, benim şarabımın tadına benziyor.»

«Öyle zaten,» dedi Greg. «Yarın da benimkini içeceğiz.» Uzanıp kendi bardağını yeniden şarapla doldurdu.

«Buna mecburuz zaten. Çünkü benim yalnızca bir şişe şarabım vardı. Biliyor musun, uykum açılmaya başlıyor. Greg, bana biraz kendinden söz eder misin? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.»

Onun yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. Gözlerindeki içten bakış kaybolmuş, yine o duvar yükselivermişti aralarında. «Beni yanlış anlama, benimle paylaşmak istemediğin bir şeyi öğrenmek istemiyorum, gerçekten! Yalnızca nelerden hoşlandığını, ne iş yaptığını, geçimini nasıl sağladığını, omlet, çorba ve salata dışında hangi yemekleri sevdiğini, hükümete vergi ödeyip ödemediğini merak ediyorum, o kadar.» Sara bu sözlerden sonra genç adamın rahatlamaya başladığını hissetti ve ona bakıp gülümsedi. «Senin hakkında tek bir şey biliyorum.»

«Nedir o?» Bakışları hâlâ dalgındı.

«Çok güzel omlet yapıyorsun ve soğanları inanılmaz incelikte doğruyorsun. Çok ustaca!»

Greg elinde olmadan gülümsedi. «Yemek pişirmeyi severim. Müzik dinlemeyi severim, özellikle de klasik ve pop müzik. Cazı daha yeni yeni tanıyorum ve dinledikçe daha çok seviyorum. Folk şarkılarına âşığım.»

«Buna çok sevindim,» dedi Sara. Kadeh kaldırdılar. «Neler okursun?»

Greg arkasındaki tezgâha yaslandı. Sara büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. «Doğu şiirlerini.»

Sara kaşlarını kaldırdı. «Oh, gerçekten mi?»

«Öyle cahil bir çocuk gibi bakma yüzüme. Doğu şiirleri çok güzeldir, son derece felsefidir. Tabii, zaman zaman güzel bir roman ya da oyun okumak da hoşuma gider.»

Greg'in gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve güneş yanığı göğsü görünüyordu. Sara ona baktı. Tüm vücuduna bir mutluluk dalgasının yayıldığını hissediyordu. «Ne kadar da bilgilisin! Bahse girerim ki William Goldman de okumuşsundur.»

«Evet. Ian Fleming'in James Bond serisi. Eğer ilgileniyorsan kitaplıkta var.»

«Hayır, teşekkür ederim. Bana birkaç hafta yetecek kadar heyecan yaşadım zaten. Bana başka şeyler anlat.»

«Ama bu haksızlık,» dedi Greg yumuşak bir sesle. «Sen de bana kendin hakkında bir şeyler söyle, yoksa bir daha hiç konuşmam.»

Sara elleriyle gözlerini ovuşturdu. «Hımm, dur bakayım. Lacivert, boyuna çizgili, yelekli takım elbise giyen erkeklere bayılırım.»

«Bu olmadı, yeterli değil. Tekrar dene.»

Sara güldü ve kadehini doldurmak üzere şarap şişesine uzandı. «Bana biraz zaman tanımalısın. Öğrenmek istediğin nedir? Çok önemli ve heyecanlı bir itiraf mı? Yanılmıyorsam öyle. Bakalım bu anlatacağımı nasıl bulacaksın. Dokuz yaşındayken bir gün annemin arabasının anahtarlarını çaldım ve arabanın parçalanmasına neden oldum.»

Greg'in gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. «Şa-

ka ediyor olmalısın. Peki sana bir şey olmadı mı?»

«Dirseğimde bir yara izi kaldı.» Sol kolunu sıvayıp gösterdi. «Ağaca çarptığımda kolumu camdan dışarı çıkarmıştım. Annemin evden çıkıp deliler gibi bana doğru koştuğunu görmüştüm, geri geri gidiyordum, zavallı kadıncağızın ağzı bir karış açıktı ve bir lokomotif gibi soluyordu, bu beni öyle etkilemişti ki aynadan arkayı kontrol etmeyi unuttum. Sonra da bir meşe ağacına çarptım. Bahse girerim ağaç hâlâ eğridir.» Güldü. «Ağaca çarpmamam mümkün değildi, çünkü arabayı yalnızca geri geri kullanmayı biliyordum. O zamanlar vites kolu diye bir şeyin olduğunu öğrenmemiştim henüz. Evet, şimdi sıra sende.»

Greg şişenin dibinde kalan şarabı bardaklarına paylaştırdı. «Bilemiyorum, düşünüyorum. Tamam, buldum. İlkokuldayken bütün komşularımızın ön kapılarının anahtar deliklerini macunla kapatmıştım. Evet, ciddi söylüyorum! Cezamı da tam bir ay boyunca çekmiş, herkese teker teker mektup yazıp özür dilemek zorunda kalmıştım. Babam bir örnek mektup yazıp ondan fotokopi çektirmeme izin vermemişti. Herkese ayrı ayrı mektup yazmam haftalarımı almıştı.» Sara şarabı genzine kaçırmış, öksürmekten ve gülmekten yüzü kıpkırmızı kesilmişti. «Ve herhalde mahallede en iyi koşan sendin, öyle değil mi?»

«Şey, evet, oldukça hızlı koşardım.» Şarabını bitirdi ve ayağa kalktı. «Sen şarabını daha bitirmedin mi? Biraz peynir ve krakerle birlikte kahveye ne dersin?» Sara'nın olumlu anlamda başını sallaması üzerine dolaptan peynir ve raftan kraker aldı. Peyniri dilimlerken Sara sessizce ona bakıyordu.

«Merak ediyorum Greg, o işi senin yaptığını nereden anladılar? Kilitleri tıkamayı demek istiyorum yani. Suçüstü mü yakalandın?» Genç adam kahve aletine kahve koyup prize taktı, taze kahve ve peynir kokusunu içine çekerek ağzında bir krakerle tekrar sandalyesine oturdu.

«Hayır yakalanmadım, yakalanmayacak kadar dikkatliydim. Ama kocaman ağzımı açtım ve itiraf ettim. Bunu büyük bir cesaretle yaptım. Bir hafta süreyle kendimi hasta gibi hissettim, sonunda dayanamadım ve her şeyi anlattım, işlediği suçun etkisinden kurtulamayan bir cani gibiydim.»

Sara gülümseyen gözlerle ona baktı. «Bahse girerim ki anlattıktan sonra kendini daha iyi hissetmişsindir.»

«Hayır, çok daha kötü hissettim. Özellikle de annem ve babam, bozulan kilitlerin bedelini ödemek için küçük kumbaramdaki tüm paramı aldıklarında. Ama ondan sonra geceleri rahat uyuyabildim en azından.»

Kahve hazırdı. Fincanlarına doldurup, çocukluk anılarını anlatarak ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak içtiler kahvelerini. Ama gerçek şuydu ki, Sara ne içtiğinin, ne yediğinin farkında bile değildi. Tüm ilgisi karşısındaki adam üzerinde toplanmıştı, onun her hareketini büyük bir dikkatle izliyordu. Yalnız geçen çocukluğunu, annesi öldüğünde kendisini nasıl da yapayalnız hissettiğini anlatırken, onun gözlerinde gördüğü anlayışlı ifade bambaşka duygular duymasına neden olmuştu.

Sonunda gerektiğinden fazla konuştuğunu, artık bu sohbete bir son vermeleri gerektiğini düşündü, geç olmuştu, gözleri kapanıyordu. Öylesine yorgundu ki, Greg'in kolunu beline dolayıp

onu üst kata çıkarmasından en küçük bir rahatsızlık bile duymadı, belki de istediği buydu. Başını onun omzuna dayadı. Konuşurlarken kendisini öylesine kasmıştı ki tüm adaleleri ağrıyordu. «Yanılmıyorsam dün akşam düştüğümde bir yerlerimi kırdım,» dedi bitkin bir sesle.

Greg çenesini okşadı. «Sanırım çok, çok yorgunsun. Dün akşam düştüğünü de bilmiyordum gerçi, seni yatırırken o çürükleri gördüğümde tahmin etmeliydim ama... Sara?» Sara başını kaldırıp ona baktı. Yatak odasının kapısındaydılar. Greg uzanıp ışığı açtı. «Beowulf yatağının yanında, halının üzerinde uyuyacak ve ben de hemen bitişikteki odadayım. Eğer istersen oda kapını açık bırak, ben de benimkini açık bırakacağım. Eğer korkarsan bana seslen, olur mu?»

Sara içini çekip başını salladı. Greg dudaklarına dostça bir öpücük kondurduktan sonra gitmişti. Sara kayıtsız bir şekilde dişlerini fırçaladı, geceliğini giydi ve yatağa girdi. Oda kapısını açık bırakmıştı, elini Beowulf'in ipek gibi kafasına koyup uyudu. Evde yalnız değildi. Soluk alan, uyuyan, kendisi ile ilgilenen bir başkasının olduğunu bilmek yeterliydi. Kendisini emniyette hissediyordu.

Ertesi sabah duyduğu bir erkek sesiyle gözlerini açtı. Nefis bir kahve kokusu duydu ve kalkıp yatağın içinde oturdu.

Greg elinde bir fincan kahve ile yatağa yaklaştı. İnce çizgili, lacivert elbisesi ve ütülü beyaz gömleği ile son derece şık ve yakışıklıydı. Henüz duş yapmış olmalıydı, hâlâ ıslak olan saçları düzgün bir şekilde taranmıştı. Kahveyi başucu komodininin üzerine koydu ve kendisi de yatağın kenarına oturdu. Sara'nın incecik vücuduna bakıp, «Güçlü bir rüzgârda yolunu

kaybetmiş küçük bir kuş gibisin,» dedi. «Sabahları hep böyle neşeli mi uyanırsın?»

Sara gülmemek için kendini güç tuttu. «Sen çizgili, lacivert elbise giydiğin için bu kadar neşeliyim.»

Greg üzerine baktı. «Tanrım, gerçekten de öyle giyinmişim,» diye gülmeye başladı. «Bugün kasabaya gitmek zorundayım, kendi kendine kalabilir misin? Yoksa benimle gelmek mi istersin? Eğer gelmek istiyorsan korkarım biraz acele etmek zorundasın.»

Sara arkasına yaslandı. «O elbiseyi espri olsun diye giydiğini sanmıştım,» dedi gülerek. «Dün akşam söylediğimden sonra.»

«Öyle yaptım,» dedi Greg. «Tüm elbiselerim içinde bunu seçmemin yalnızca rastlantı olduğunu düşünmüyorsun ya?»

Sara kıkırdadı. «Emin değilim.»

Greg saatine baktı. «Kısa bir süre sonra çıkacağım. Gelmek istiyor musun?»

«Nereye gidiyorsun? Three Oaks'a mı?»

«Hayır, daha güneye, Niles'a gideceğim.»

Sara bir an düşündü. «Ben burada Beowulf'la kalayım.» Elini uzatıp sevgiyle köpeğin başını okşadı. Greg düşünceli bir şekilde ikisine baktı.

«Sanki köpeğimi ömür boyu kaybetmişim gibi bir izlenime kapılıyorum. Niçin acaba?» Nazik bir şekilde Sara'nın yanağını okşadı. «Öyleyse ben gidiyorum. Rahatına bak. Üç saate kadar dönerim.»

Gitmiş ve gidişiyle birlikte evi büyük bir sessizlik kaplamıştı. Sara'nın tüm duyduğu, kendi soluğu, başucundaki saatin tik takları ve köpeğin arasıra çıkardığı seslerdi. Kalkıp duşa girdi. Duşunu yaparken son günlerde Greg'in hep sevgi dolu yanını görmekte olduğunu düşünü-

yordu. Bu bir çelişkiydi ve bu adam şaşırtıyordu kendisini. Tüm yabancılara karşı büyük bir tepki gösterirken, kendisini davet etmiş, dilediği zaman arazisine gelebileceğini söylemiş ve sonra da evine almıştı. İnsanlara düşmanca davranan bir adamdan beklenmeyen bir konukseverlik. Tüm insanları kendinden uzaklaştırırken niçin kendisini kabul etmişti. Bunun nedenini bilmek istiyordu genç kız.

Ama aynı zamanda da bu nedeni öğrenmekten korkuyordu.

Koyu kırmızı bir etek ve beyaz bir bluz giydi. Dikkatle makyaj yaptı. Sonra odayı topladı, yatağı düzeltti, ortalıktaki giysilerini kaldırdı ve toz aldı.

Canı kahvaltı etmek istemiyordu, bir süre yapacak bir şeyler bulabilmek için evin içinde dolaştı. Odaları ve merdivenleri temizledi, salonu düzeltti, lavabonun içindeki bulaşıkları yıkadı ve sonunda kendisini Greg'in çalışma odasının kapısında buldu.

Sanki Greg oradaymış gibi büyük bir tereddütle içeri girdi, her an dışarı fırlamaya hazırdı. Böyle gizlice odasına girmekle saygısızlık ettiğini biliyordu ama başka türlüsü de elinde değildi. Burası rahat bir odaydı, büyük, antika bir ahşap yazı masası vardı, eşyalara ve halıya hâkim olan renk koyu kahverengiydi. İki duvar tavandan yere kadar kitaplarla doluydu. Bir raftaki Ian Fleming koleksiyonuna bakıp gülümsedi, dalgın bir şekilde kitapların alfabetik sıraya göre dizili olmadıklarını fark etti. Rastgele birini çekti ve olması gereken yere koydu. Bütün kitapları çekip yerlerine yerleştirmeye başladı, raf böyle daha güzel görünüyordu.

Sara çok düzenli bir insandı, ayakkabılarını

dolabına çift çift dizer ve odasını hiçbir zaman dağınık bırakmazdı. Bir başkasının evinde bile olsa, çarpık asılmış bir tablo görünce uzanıp düzeltmeden edemeyen insanlardandı. Bazıları bunun bir ruhsal bozukluk olduğunu öne sürüyorlardı, ama Sara bu yaklaşımı anlayamıyordu. O, yalnızca düzenli olmayı seviyor ve her şeyi ait olduğu yere koyuyordu.

Bir süre sonra, ayaklarını altına alıp yere oturmuş bir durumda alt raflardan birini düzeltirken duyduğu bir ses dönüp kapıya bakmasına neden oldu. Greg, beyaz gömleğinin birkaç düğmesini açmış ve ceketi omzuna asılı olarak kapıya dayanmış, kendisine bakıyordu.

«Sanırım ne yapmaya çalıştığını sormak zaman kaybı olacak,» dedi kuru bir sesle.

Sara iri iri açılmış gözlerle ona baktı, suç üstü yakalanmış ve azar işitmiş bir çocuğa benziyordu o anda. «Ben... ben yalnızca düzeltiyordum,» dedi ve ellerine baktı. En alt raftaki kitaplar yerdeydiler ve Sara bunları daha yukarıdaki bir rafa yerleştiriyordu. Greg hiçbir şey söylemeksizin odada dolaşıp rafların yeni düzenine baktı. Sara bakışlarını ondan kaçırmış, gözlerini yere indirmişti.

«Artık burada hiçbir şey bulamayacağım,» dedi Greg içini çekerek ve elindeki ceketi sandalyelerden birinin arkasına attı.

Sara çok üzülmüştü. Her şeyin düzenli olmasının onun da hoşuna gideceğini sanmıştı halbuki. «Üzgünüm,» dedi alçak bir sesle. «Hoşlanacağını sanmıştım.»

Greg gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Karşı duvardaki raflara giderek, «Daha ne kadar işin var?» diye sordu.

Sara büyük bir şaşkınlıkla döndü ve irileşmiş gözleriyle ona baktı. Sanki kendisine yardım

etmeyi düşünüyor gibiydi. «Ben... şey... bunu bitirmek üzereydim.»

Greg bir sandalye çekip üzerine çıktı. «Öyleyse ben de üst raftaki kitapları indireyim, yoksa başıma gelecekleri biliyorum, bacağını kıracaksın ve seni hastaneye götürmek zorunda kalacağım.» Sara bu kez onun ses tonunda muzipçe bir ifade olduğunu sezdi.

«Yardım edersen çok sevinirim,» diye mırıldandı.

Öğlene kadar kitapları düzeltmekle uğraştılar. Sara büyük bir heyecanla rafların tozunu alıyor, kitapları yerleştiriyor ve bu işleri yaparken kendisini çok mutlu hissediyordu. Sonunda Greg masaya dayanıp, «Böyle daha mı iyi oldu?» diye sordu.

Sara oturduğu yerden, pırıl pırıl parlayan gözlerle ona bakıp cevap verdi. «Tabii, çok daha iyi oldu. Şimdi bir başka işe başlıyoruz.»

«Seni bilemem küçük hanım, ama ben öylesine açım ki birazdan rafları yemeye başlayabilirim. Sen canın ne istiyorsa onu yap, ama ben öğle yemeği yiyeceğim.»

Sara kendisinin de çok aç olduğunu fark etmişti. «Biliyor musun, ben de açlıktan ölmek üzereyim, yiyecek ne var?»

«Gidip bakalım, olmaz mı?» Buzdolabını gözden geçirdiler, sandviç yapılacak bir sürü malzeme, bir gün önceden kalan salata ve çeşitli hazır çorbalar vardı. «Korkarım ki pek zengin bir mutfak değil burası.»

Sara kaşlarını kaldırıp onun elinden bir tavuk çorbası kutusunu aldı ve konserve açacağına uzandı. «Niye öyle olsun? Ben şehriyeli tavuk çorbasına bayılırım. Pek iyi terbiye görmemişim galiba, sosis ve hamburgere de bayılırım.»

«...ve kumdan kaleler yapmaya, ekim ayında kumsalda çıplak ayakla dolaşmaya, uyurken kucağına bir yastık almaya...» diye mırıldandı Greg gülerek.

Sara kıpkırmızı oldu ve kekeledi. «Bunu nereden biliyorsun?» Greg ağır hareketlerle kapağı açılmış kutuyu onun elinden aldı ve küçük bir tencereye döktü.

«Bu sabah seni ben uyandırdım, unuttun mu? Ve uyandırmadan önce de bir süre sana baktım, iyi olup olmadığını anlamak için tabii.»

Sara'nın yüz ifadesi değişti ve, «Tabii!» dedi alaylı bir sesle. «Nasıl da unuttum, ben...»

«Ve,» diye devam etti Greg, ondan yana hiç bakmıyor, çorbayla ilgileniyor gibi görünüyordu. «Çok güzel bir görüntüydü. Saçların yastığa dağılmış, yanakların kızarmış, dudaklarında hafif bir gülümseme...»

Sara telaşla sözünü kesti. «Evet, tamam, bu kadarı yeter. Öğleden sonra ne yapmayı düşünüyorsun?»

Greg'in yüzü hemen ciddi bir ifade aldı, ama Sara, onun gözlerinin derinliklerinde şeytanca bir pırıltı görür gibi oldu. Greg'in her an bir başka yönünü tanıyor ve nasıl davranacağını bilemiyordu.

«Aşağıda yapılacak işlerim var,» dedi genç adam. «Dün bir miktar odun taşıdım, onları parçalayıp istiflemek sanırım bütün öğleden sonramı alır, kestiğim iki ağacın köklerini de çıkarmam gerekiyor. Sen ne yapmayı düşünüyorsun?»

Sara masayı hazırlıyordu. Greg onun her şeyi nasıl titiz ve düzenli bir şekilde yerleştirdiğine dikkat etti. «Bilmiyorum,» diye cevap verdi Sara kararsız bir şekilde. «Hiç böyle bol vaktim olmadı bugüne kadar.» Çevresine bakındı.

«Yapılması gereken ev işi var mı?»

«Dur bakayım,» dedi Greg son derece ciddi bir yüz ifadesiyle. «Yıkanması gereken bazı çamaşırlarım var, eğer senin de varsa, istersen yıkayabilirsin. Ya da mutfak dolaplarımı yerleştirebilirsin.»

Sara düşünceli gözlerle dolaplara baktı. «Bu iyi bir fikir, belki bunu yaparım.»

«Niye olmasın?» Sesi biraz boğuk çıkmıştı. Sara süratle dönüp ona baktı. Öksürüyordu da. «İyi misin?» diye sordu Sara. Genç adam evet anlamında başını salladı. Çorba hazırdı, tabaklara koyarken Sara, Greg'in ellerinin titrediğini fark etti. «Belki de üşüttün,» dedi.

«Sanırım öyle.»

Yemekten sonra Greg üst kata üzerini değişmeye çıkmıştı. Sara bir önlük bulabilmek için mutfağın altını üstüne getirdi ama bulamadı. Bir havlunun uçlarını kemerinin arasına sokup mutfak dolaplarını teker teker açmaya ve içlerine bakmaya başladı. Büyük tencereler ve tavalar alt dolaplara gelişigüzel yığılmışlardı. Greg geldiğinde Sara yarı beline kadar alt dolaba girmiş, bir şeyler yapıyordu. Greg tezgâhın altında incecik bir bel ve yuvarlak bir kalça gördü ve bu kalçaya küçük bir şaplak atmaktan kendini alamadı.

Sara öyle ani bir şekilde kalkmaya çalıştı ki kafasını rafa vurdu. Greg'e döndü, yanakları al al olmuştu. «Niçin yaptın bunu?»

Greg onu iki elinden tutup ayağa kaldırdı. «Kalçalarınız çok güzel, dayanamadım madam. Hangi erkek böyle bir davete karşı koyabilirdi ki?»

«Bu bir davet değildi ve sen de bunu çok iyi biliyorsun,» dedi Sara ters bir sesle. Ama onun koyu kahverengi gözlerine bakınca bir an aklı

karıştı. Greg'in yüzü gitgide kendine yaklaşıyordu. Sara farkına bile varmadan gözlerini kapayıp dudaklarını uzattı. Greg onu defalarca öptü. Yumuşak, sevgi doluydu bu öpücükler, ama doyurucu değildi. Greg'in kollarını gevşetip kendisini serbest bıraktığını hissettiğinde gözlerini açtı ve kalçasına bir tokat daha yedi.

«Hadi bakalım, çalış!» dedi Greg gülerek. Güldüğünde inanılmayacak derecede değişiyordu.

Genç kızın bir tepki göstermesine fırsat bırakmadan kapıya varmıştı bile. «Tanrım, kendimi evli bir kadın gibi hissetmeye başlıyorum,» diye mırıldandı Sara. Ona bakıyordu ama çok alçak sesle, kendi kendine konuşur gibi söylemişti bu sözleri.

Greg yavaşça dönüp tek kaşı havada ona baktı. Gözlerinde bambaşka, sıcacık bir bakış vardı.

«Hayır, değilsin,» dedi yumuşak bir sesle. «Kesinlikle evli bir kadın gibi değilsin.»

Gitmişti, Sara şaşkınlıkla onun çıktığı kapıya bakakaldı.

ALTINCI BÖLÜM

Mutfağı düzene koymakla öylesine meşguldü ki öğleden sonra Sara için çok çabuk geçti. Sonunda işini bitirdi ve beğeni dolu bakışlarla dolapları son bir kez daha gözden geçirdi. Greg dağınık ama son derece de temiz bir insandı. Sara baharatları üst rafa dizmiş, bardakları kolaylıkla alınabilecek bir yere koymuştu.

Fırının saatine bir göz attı ve kahve yapmaya başladı. Greg uzun süredir dışarıdaydı ve ağaç kökleriyle uğraşıyordu, tam bir şey sormak üzere camdan kafasını dışarı uzatmıştı ki havanın ne kadar serinlemiş olduğunu fark edip bir fincan sıcak kahvenin Greg'e iyi geleceğini düşündü. Kahve hazırdı, bir fincana doldurup aşağı indi.

«Ah,» dedi Greg onu görünce. Bir yudum aldı kahvesinden. «Şu anda en çok ihtiyacım olan şey buydu canım. Mutfağın düzenlenmesi işi nasıl gidiyor?»

«Çok iyi,» dedi Sara. «Bitti. Baharatların durduğu rafı görmelisin! Her şey...»

«Bırak ben söyleyeyim. Alfabetik sıraya göre dizili, değil mi?» dedi Greg gülerek. Saçları alnına dökülmüştü, göğsü inip kalkıyordu ve üstü başı toz toprak içindeydi. Boynunda bir iki ağaç kabuğu vardı. Sara hemen belindeki havluyu çıkarıp ucuyla onun boynunu sildi.

«Bu buz gibi rüzgârda biraz daha kalırsan donacaksın,» dedi. «Daha ne kadar işin var?»

Greg düşünceli bir şekilde, kesilmiş ağaç kökünü baktı. «Bunu yerinden sökmem bir yarım saatimi daha alır. Sonra çukuru toprakla doldurmam ve ormandan biraz çimen getirmem gerek. Böyle yapınca ilkbaharda çimenlerin arasında çirkin boşluklar görünmez, her yer yemyeşil çimenle kaplanır.»

«Oh, anlıyorum,» dedi Sara heyecanla. «Biliyor musun, tüm yaşamımı kentte geçirdim, bunlar bana çok yabancı.»

Greg kahvesini bitirdi ve fincanı Sara'ya uzattı. «Teşekkür ederim. Daha fazla üşümeden bir an önce içeri girsen iyi olur.»

«Akşam yemeği için ne istersin? Ben hazırlayacağım.»

Greg duyduklarına inanamıyormuşcasına baktı ona. «Sen yemek pişirebilir misin?» Sanki onun bir tencereyi bile tutamayacağını düşünüyor gibiydi.

«Madem öyle, git kendin pişir yemeğini,» dedi Sara. «Beni çok kızdırdın. Eğer yemekte haşlanmış yumurta bulursan kendini şanslı say. Görürsün sen!»

«Ama yalnızca şaka yapıyordum. Lütfen bana haşlanmış yumurta verme Sara. Hiç sevmem.»

«Bakalım. Henüz sana kızgınlığım geçmiş değil. Bu konuda daha sonra karar vereceğim.»

Greg aniden eğilip onu kollarına aldı ve döndürmeye başladı. «Şimdi karar vereceksiniz madam. Yoksa benim denetimim olmadan bir daha o mutfağa adımınızı bile atamazsınız!»

«Oh, tamam,» diye bağırdı Sara. Bir çocuk gibi kollarıyla onun boynuna asılmıştı. «Sana yemekte haşlanmış yumurta çıkarmayacağım Greg. Lütfen beni döndürmekten vazgeç. Midem bulanıyor.»

Greg aniden durdu ve bir iki dakika sonra

Sara'nın baş dönmesi geçti. Yere inmek için çırpınmaya başladı ama Greg onu bırakmaya niyetli görünmüyordu. Gözlerinin ta içine baktı. Birbirlerine öyle yakındılar ki neredeyse yanakları birbirine değecekti. «Gerçekten de bana artık kızgın değil misin?» diye sordu Greg. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Sara başını kaldırdı ve şaşkın gözlerle ona. «Sana samimi olarak kızmamıştım ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ne demek istiyorsun?»

Greg kollarının çemberini biraz daha daralttı. «Eğer bana gerçekten kızgınsan belki de öpüşüp barışabilirdik, diye düşünmüştüm,» dedi fısıldayarak. Sara gözlerini kapattı ve dudakları birleşti.

Greg dizlerinin altındaki kolunu yavaşça gevşetti ve Sara da yavaşça yere kaydı. Genç adam onu daha çok göğsüne bastırdı ve diğer eliyle de saçlarından tutup başını geriye çekti. Sara hiç itiraz etmedi, kollarını onun boynuna dolamıştı. Vücudunun her adalesini tüm benliğiyle hissediyordu genç kız.

Her ikisi de gitgide büyüyen bir heyecan dalgası içinde çılgınca öpüşüyorlardı.

Sara yaşamı boyunca ilk kez, bir başkasının cinsel varlığını böylesine tüm benliğiyle hissediyordu. Kendi kendine açıklayamadığı bir fiziksel istek ve heyecan fırtınası duyuyordu. Tüm bildiği bu adama yakın olmak istediğiydi. Elini uzattığında ona dokunmak, onun yanında olduğunu hissetmek istiyordu. Onunla sevişmek, ona kendini vermek istiyordu. Greg'in kendisini hiçbir zaman incitmeyeceğini biliyordu ve yine biliyordu ki kendisine bu denli yakınken Greg de büyük bir heyecan duymaktaydı. Bunu hissediyordu, sanki bir elektrik akımı vardı aralarında. Sara başını onun omzuna dayayıp yü-

zünü boynuna gömdü. Greg iç çekerek yavaşça onu kendinden uzaklaştırdı. Onun kendisini saran kollarından ve göğsünün sıcaklığından ayrılınca Sara birdenbire çok üşüdüğünü hissetti, hafifçe ürperdi.

«Burada soğuktan donmadan önce içeri girseniz iyi olur madam,» dedi Greg. «Ve izin verirseniz ben de çalışmak istiyorum.»

Sara saçlarını geriye attı, şu anda gözleri yeşile dönmüştü ve Greg onun yüzünde bir an, gazetelerde çıkan fotoğraflarındaki o baştan çıkarıcı ifadeyi yakaladı. Şaşırmış gibi, gözlerini ayıramadan ona bakıyordu. Sara farkında olmadan birkaç adım uzaklaştı.

«Demek senin için ifade ettiğim tek şey bu, öyle mi?» diye mırıldandı. «İşine bir engel.» Onun yüz ifadesini görünce içinden gülmek geldi. Greg büyülenmiş gibi bakıyordu ve Sara onun için pek çok şey ifade ettiğini biliyordu. Yine de takılmaktan kendini alamadı.. «Hayatım, eğer bunun işini engellemek olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Asıl engellemenin nasıl olacağını görmedin daha!»

Dönüp arkasına bakmaksızın yürüdü ve eve girdi. Eve girene kadar onun arkasından baktığını biliyordu.

Eve girer girmez hiç vakit kaybetmeksizin mutfağa geçti ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Güveçte patates ve hamburger yapmayı planlamıştı. Yemeği hazırlayıp sıcak fırına koyduktan sonra çabucak bir bisküvi yapıp onu da fırının alt rafına sürdü. Soğanlı, domatesli bir yeşil salata yapıp onu da buzdolabına koydu. Daha sonra yemek masasına bir göz attı, bugüne kadar hep mutfakta, gündelik tabaklarla yemişlerdi ama bu akşam her şeyin değişik olmasını istiyordu. Yemek odasındaki bir

dolabı karıştırdı ve Çin porseleni nefis bir yemek takımı buldu. Kısa bir süre sonra masa hazırdı. Altın gibi kızarmış bisküvileri fırından çıkardı. Üzerlerini örtüp, saate bir göz attı. Greg geldiğinde mutfakta olmak istemiyordu. Ona bir sürpriz yapmak istiyordu. Fazla vakti de kalmamıştı. Alelacele meyveleri soydu ve dolapları düzeltirken bulduğu bir paket fıstığı meyvelerin üzerine döktü. Güveçe bir göz attı, pişiyordu, çok geçmeden hazır olurdu.

Greg'in işinin ne durumda olduğunu görmek için camdan dışarı baktı. Aletlerini topluyordu genç adam. Camdan başını dışarı uzatıp, «Yemek bir saate kadar hazır olacak. Senin için uygun mu?» diye seslendi.

Greg başını kaldırdı. «İyi,» diye seslendi. «İşim şimdi bitiyor ama duştan önce Beowulf'e kısa bir gezinti yaptırmak istiyorum.»

Sara başını salladı ve içeri girdi. Meyve salatasını buzdolabına koydu, tezgâhları silerek temizledi, sonra yukarı çıktı. Odasına girip kapıyı kapadığında, yüzünde gizli bir gülümseme ile dolabının kapağını açtı. Her zaman olduğu gibi ne giyeceğine çabucak karar verip onları dolaptan çıkardı ve yatağının üzerine koydu. Sonra bir çift ipek çorap, bir çift siyah ayakkabı ve temiz iç çamaşırları çıkardı. Daha sonra banyoya gidip çabucak bir duş aldı.

Az sonra tuvalet masasının büyük aynası karşısında oturmuş, yüzünü inceliyordu. Greg onu hiç makyajlı görmemişti. Hatta giyinik bile görmemişti. Fakat fazla makyaj yapmak da istemiyordu. Biraz fondöten ve elmacık kemiklerinin üzerine biraz allık sürdü.

Gözlerine daha derin ve daha yumuşak bir anlam veren kahverengi bir far sürdü. Biraz rimel kirpiklerini öyle uzun göstermişti ki göz-

lerini kapadığında neredeyse yanaklarına değecekti. Hafif bir rujla makyajını tamamladı ve aynada dikkatle kendini inceledi. Evet, güzel olmuştu. Saçlarını fırçaladı.

Belinin inceliğini iyice ortaya çıkaran, son derece sade, siyah, kloş bir etek, siyah, uzun kollu, şeffaf bir bluz giymişti. En son olarak, alçak topuklu, lame tokalı siyah deri ayakkabılarını giydi, ayakkabının aksesuarına uyan lame bir kemer ve gümüş küpeler taktı.

Tam o sırada kapısının vurulduğunu duydu.

«Evet?»

«Burada olup olmadığını merak ettim. Yemek nefis kokuyor!»

«Teşekkür ederim. Umarım tadı da nefistir. Gidip bakayım pişmiş mi?»

Bir iki adım geriledi, aynada kendisine son bir kez baktı. Greg nasıl bulacaktı acaba?

«Ben duş yapıp üzerimi değiştireceğim, sonra aşağı inerim,» dedi Greg. Sara onun yatak odasının kapısının kapandığını duydu ve hemen odasından çıkıp aşağı indi.

Bir buz kovasının içine soğutulmuş şarap koydu. Bisküvileri çıkardı, salatayı iki kâseye böldü. Dumanları tüten güveci getirip masanın üzerine koyduğunda bir ses duydu ve kapıya döndü, hareket ettikçe eteği hafifçe dalgalanıyordu.

Greg sanki uzun süredir oradaymış gibi kapıda hareketsiz duruyordu. Vücuduna çok iyi oturan koyu renk pantolon, beyaz bir gömlek ve krem rengi bir süveter giymişti. Saçları hâlâ ıslaktı. Sara bir an büyülendiğini hissetti.

Greg düşünceli gözlerle ona bakıyordu. Sara hiçbir şey söylemeksizin onun tepkisini bekledi. Greg, gözlerini hiç yüzünden ayırmaksızın yavaşça yanına geldi ve çok yakınında durdu.

Sara bir adım öne atsa onun göğsüne yaslanabilirdi, ama bunu yapmadı ve hiç kımıldamaksızın bekledi.

«Çok güzelsin,» dedi Greg boğuk bir sesle. Sara o güne kadar çok iltifat duymuş ama hiçbirine önem vermemişti. Ama Greg'in ta yürekten gelen bu kısacık cümlesi onu çok etkilemişti. Önleyemediği bir içgüdüyle elini uzatıp onun yanağına dokundu. Greg elini tuttu. Gözlerinden bir gülümseme geçti. «İyi ki üzerimi değişmeye çıkmadan önce buraya gelip bir göz atmışım,» dedi gülümseyerek. «Masayı görünce ciddi bir şeyler giymem gerektiğine karar verdim. Yoksa sen bana tek bir kelime bile söylemeyecektin herhalde.»

Sara ona bakıp güldü ve başını salladı. «Bir 'engel' olduğumu söylemiştin ya. Bunun intikamını almak ve öyle olmadığımı sana kanıtlamak istedim. Bunun tek yolu da bir sürpriz yapmaktı.»

«Başardın,» dedi Greg gülümseyerek. «Beni yendin.»

«Saçmalama, benim açımdan konu kapanmıştır.» Greg'in çektiği sandalyeye oturdu. Konunun kapanmadığını, hiçbir şeyin bitmediğini ta derinden hissediyordu. Her şey yeni başlıyordu aslında.

Greg yemeği çok beğenmişti ve büyük bir iştahla yiyordu. Sara ise gülümseyerek onu seyrediyordu. Kendi iştahı kaçmış, yalnızca biraz salata yiyebilmişti. Şarabı da yalnızca ona arkadaşlık etmek için içiyordu.

Değişik konularda konuştular ve pek çok ortak yönleri olduğunu keşfettiler. İkisi de açık hava sporlarını seviyorlardı. Aynı tür filmlerden hoşlanıyorlardı. Sara, Greg'le çok rahat bir diyalog kurabildiğini görüp hiç tereddütsüz ona

tüm duygu ve düşüncelerini büyük bir samimiyetle anlattı. Greg son derece kültürlü ve her konuda bilgi sahibi bir insandı. Net ve kesin bir düşünce sistemine sahipti. Her şeyi mantık süzgecinden geçirerek değerlendiriyordu. Sara'nın söylediklerine sanki onun düşünce sistemini biliyormuş gibi cevap veriyordu. Sanki onun beyninin içini okuyor gibiydi. Sara sonunda daha fazla dayanamayarak itiraz etti.

Greg neşeli bir şekilde cevap verdi. «Hayır, telepati yapma yeteneğim yok. Duygusal olmaksızın mantığımla düşündüğümde, düşüncelerinin yönünü hissedebiliyorum. Karşısındaki kişinin nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını, ilgilerini, önyargılarını biraz bilen herkes yapabilir bunu. Ben de seni tanımaya başlıyorum ve bazı konulardaki tepkilerini tahmin edebiliyorum. Ama birisi duygularıyla hareket ettiğinde, tepkileri ve cevapları değişir ve tahmin etmek çok güçtür. O durumda bir yabancıdan farkı kalmaz. Ama tepkilerin değişmeyeceği bazı konular vardır. Onları kastetmiyorum tabii. Örneğin, bir hayvana kötülük edildiğini görsen kıyameti koparacağından eminim, bunu bilmemin nedeni ise Beowulf'e nasıl iyi davrandığını görmem. Bu nedenle de hayvanları ve özellikle köpekleri sevdiğini biliyorum. Tahmin edilemeyecek tepkiler bir kişinin geçmişinden, başkaları ile olan ilişkilerinden ve benzeri şeylerden kaynaklanan duygusal olaylardır. Hiç kimse bir başkasına tüm duygularını, tüm düşüncelerini açamaz, bu mümkün değildir. Öyle olunca da bir bakıma hepimiz birbirimize yabancı sayılırız.»

Sara elini çenesine dayayıp 'duvar' diye düşündü. O Tanrının cezası duvar dikiliyordu hep önüne. Şu anda bile, Greg son derece açık ve

dürüst olmasına rağmen yine o duvar vardı aralarında. 'Benden sıkıldığı veya incindiği zaman o duvarın ardına gizleniyor,' diye düşündü Sara.

'Ama ben de bir duvarın arkasına gizlenmiş değil miyim?' diye sordu kendi kendine. 'Birkaç arkadaşın dışında tam altı yıldır ben de gizlenmiyor muyum herkesten? Şu anda bile rol yapmıyor muyum? Kim olduğumu Greg'den saklıyor ve öğrenirse bunu kabul edemeyeceğinden korkuyorum. Evet nedeni bu. Sara Bertelli'nin, Greg'le bir ilişki kurma şansını yok edeceğinden korkuyorum. Sara Bertelli, Sara Carmichael'ı yok etmek üzereydi. Ama onların ikisi de benim bir parçam. Biri yaşarken diğeri ölemez. Ve Greg benim yalnızca bir parçamı görüyor, ama hiç değilse gerçek Sara'yı görüyor.'

«Sana katılmıyorum,» dedi sakin bir sesle. Greg onun yüz ifadesindeki değişiklikleri büyük bir ilgiyle izliyor, ama yorumlayamıyordu. «Hepimizin birbirimize yabancı olduğumuza inanmıyorum. Bu söylediğin genelde doğru ama ben de şunu söylemek istiyorum; ben kişiliğimi tüm dünyadan gizledim, onlar yalnızca dışımı, onlara göstermek istediğimi görebildiler, ama içimi, gerçek kişiliğimi değil. Yanılmıyorsam sen de aynı şeyi yapmışsın. Ama aynı zamanda şuna inanıyorum ki insanın, 'Evet, ben bu kişiye dürüst davranmak, hiçbir şey gizlemeksizin olduğum gibi açılmak istiyorum. Çünkü bu insanın beni olduğum gibi, tüm kusurlarımla tüm iyi ve kötü yanlarımla kabul etmesini istiyorum,' diyebileceği bir an gelir. Bu zordur ve bazı insanlar bunu hiçbir zaman yapamazlar. Tümüyle açılmamalarının nedeni, kendilerini bir dostluğa tümüyle vermemeleridir. Bunu an-

layabiliyorum. Bir insan tamamiyle dürüst olur her şeyini açarsa her türlü acıyla da karşılaşabilir. Bunun hiçbir garantisi yoktur. Diğer kişi herhangi bir nedenle ondan uzaklaşabilir ve bu bazen öylesine derin bir yara bırakır ki etkisi ömür boyu sürebilir. Çok ürkütücü, değil mi? Ama görüyorsun, sözünü ettiğin önceden tahmin edilemeyen tepkiler, hatalar ve tutarsızlıklar, karşısındaki kişiyi gerçekten tanıyorsan ve seviyorsan eğer, uzun süreli bir ilişkide hiç önemli değildir.»

Sara, Greg'in oldukça sarsıldığını fark etmişti. Söylediklerini büyük bir dikkatle dinlemiş ama tek bir kelime bile söylememişti. Sara da bir şey sormadı. Sözlerini bitirince ayağa kalkıp tatlıyı getirmek üzere masayı toplamaya başladı. Greg'in, söylediklerini nasıl yorumlayacağı, onu ilgilendirirdi. Kendisi son derece dürüst davranmış, düşündüklerini olduğu gibi açıklamıştı.

Mutfağa geçtiğinde tabakları lavabonun içine bırakıp kahve hazırlamaya başladı. Salondaki sessizlikten rahatsız olmaya başlamıştı. Greg'in artık bir şeyler söylemesini istiyordu. Ne olursa olsun. Açılmasını, kendisi hakkında konuşmasını, niçin dünyaya küs yaşadığını anlatmasını istiyordu. İstiyordu ki... hayır, hayır, ne istediğini bilmek istemiyordu.

Kahvenin dumanları tütmeye başlamıştı. Meyve salatasını tabaklara koydu. Kapıda bir ses duyup yavaşça döndü. Greg kapıda hareketsiz duruyordu, elinde bir ceket vardı.

Onun, «Benim biraz yürüyüş yapmaya ihtiyacım var. Kahvemi sakla,» dediğini duymak, Sara'nın tam anlamıyla şok geçirmesine neden oldu.

Cevap vermesine fırsat kalmadan Greg arka

kapıdan çıkıp gitmiş, karanlığın içinde yok olmuştu. Sara yavaşça tezgâhın arkasındaki taburelerden birine oturdu. Galiba bu uzun bir gece olacaktı.

Beowulf gelip dizlerine sürtündü, hayvanın gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Sara ona gülümsedi. Başını okşayıp, kulaklarının arkasını kaşıyarak onu rahatlatmaya çalıştı. Hayvan içini çekti ve ayaklarının dibine kıvrılıp uyuklamaya başladı. Sara uzun bir süre onu seyretti. Onun için hayat ne kadar da basitti.

Ne olursa olsun kendisi o denli basit bir hayat yaşamak zorunda olmadığı için mutluydu. Yaşamın verebileceği tüm zevkleri ve tüm acıları tatmak istiyordu.

Bir fincan kahve alıp salona gitti ve bir klâsik müzik plağı seçip pikaba koydu. O sırada aklına Greg'in diğer plaklarını karıştırmak gelmişti. Kendi plağı olup olmadığını merak ediyordu. Evet vardı, hem de öyle çok vardı ki neredeyse tüm plaklarını toplamıştı. Sara etkilendiğini hissetti. Demek ki, diğer yönünü seviyordu Greg. Ayaklarını altına alıp kanepeye oturdu. Beowulf de peşinden gelmiş ve yere kıvrılmıştı.

Bir süre sonra şömineye odun koydu ve kıvrılarak yükselen alevleri seyretmeye başladı. Sarımsı kırmızı alevlerin hareketi büyüleyiciydi. Yavaş yavaş kafasından tüm düşünceler silindi ve gevşedi.

Greg salona gelip yanına oturduğunda sanki az önceki sohbetlerine hiç ara vermemişler gibi, «Neyle geçiniyorsun Greg?» diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sara onun da rahatlamış olduğunu hissediyordu. Kendisini rahatsız eden şey her ne ise, onu kafasından biraz uzaklaştırabilmişti galiba.

Uzanıp Sara'nın elini tuttu.

«Yıllarca ceza avukatlığı yaptım,» dedi sakin bir sesle, arkasına yaslanmış, gözlerini kapatmıştı. «Bir miktar para da miras kaldı, artık bilfiil avukatlık yapmıyorum. İki kitap yazdım, biri Amerikan ceza yasaları sistemi hakkında, diğeri de politik yapının adalet sistemi üzerindeki etkisi hakkında.»

«Çok etkileyici, biraz da korkutucu,» dedi Sara, bakışlarını ona çevirerek. Greg'in düşünme tarzı son derece net, kesin ve süratliydi. Bir an bu müthiş zekânın bir silâh olarak kullanıldığını düşününce ürperdi. «Genellikle savunur muydun yoksa suçlar mıydın?»

«Her ikisi de. Son davamda savunma avukatlığı yapmıştım.» Her zamanki gibi kısa cümlelerle cevap veriyordu.

«Hiçbir zaman mesleğine dönmeyi düşünmüyor musun?»

«Hayır.» Greg başını çevirip ona baktı. «Sara, ben...»

Sara da aynı anda konuşmaya başlamıştı. «Greg, bilmen gereken bir şey var...»

Her ikisi de sözlerini yarıda kesip birbirlerine baktılar. Sara'nın kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Greg bileğini tutuyordu, kalp atışlarının nasıl hızlandığını duyabilirdi.

Genç adam konuştuğunda sesi çok boğuk çıktı. «Hayır. Hayır, sonra konuşuruz. Şimdi Sara, şimdi seni öpmek istiyorum... bunu yapmak zorundayım... ben...» Sabırsız bir hareketle başını salladı, onu kollarına aldı ve dudakları Sara'nın dudakları üzerine kapandı.

Sara öylesine güçlü bir heyecan dalgasına kapılmıştı ki karşı koymak için en küçük bir hareket bile yapmamıştı. 'Bunu istiyor, bunu bekliyordum,' diye düşündü. Sonra aklına bir

şey geldi ve ondan hemen kurtulmaya çabaladı. «Greg, sana bir şey söylemek zorundayım,» diye söze başladı, ama bir başka öpücükle sözleri yarım kaldı.

«Şimdi değil Sara,» diye fısıldadı Greg. Ondan bir şey istiyor, adeta yalvarıyordu, ama Sara bunun ne olduğunu bilmiyordu. Her öpücüğü, her okşaması ona çok önemli bir mesaj iletiyordu. Greg'in kendisine ihtiyacı vardı. Hem de bu gece, fiziksel olarak istiyordu onu, Sara bunu hissedebiliyordu.

Her şey kontrolleri dışındaydı. Greg gittiğinde Sara oturup onun gelmesini beklemiş ve o da gelmişti. Şu anda o duvar yoktu aralarında. Sara kanepeye uzanmıştı, Greg tüm ağırlığıyla üzerindeydi şimdi. Bluzunun düğmelerini açmış, okşuyor, öpüyordu. Bir an başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

Sara âşık olmuştu ona, seviyordu onu.

Greg onu kucaklayıp merdivenlerden yukarı çıkardı. Emin adımlarla yürüyordu, sormak gereğini duymamıştı. Bakışlarıyla sormuş ve Sara da bakışlarıyla sessizce ona cevap vermişti. Yatak odasının kapısına geldiklerinde bir an durakladı, sonra uzanıp kapıyı açtı ve Sara'yı çok nazik bir şekilde geniş yatağının üzerine bıraktı. Sara onun odasına daha önce hiç girmemişti ve şimdi karanlık içinde titreyerek onu bekliyordu.

Ona gerçeği söyleyememişti. Söylemek üzere ağzını açmış ama söyleyememişti. Greg onu öperek, okşayarak soydu, daha sonra kendisi de soyundu.

Greg hem çok yumuşak, hem çok ateşliydi. Sıcacık bir sevgiyi ve duygusal bir fırtınayı paylaşıyorlardı.

Greg onun bakire olduğunu fark ettiğinde bir

an durdu ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Sonra çok alçak bir sesle, «Oh, Tanrım, oh, hayatım, sevgilim, Tanrım, Sara!» diye mırıldanmaya başladı. Sonra onu sevmeye devam etti. Sara eridiğini, onunla bütünleştiğini hissediyordu.

Daha sonra uykuya daldılar.

Gece yarısı Greg uyandırdı onu. Sara saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Gözlerini açtı, ona bu kadar yakın olmak o kadar güzeldi ki. Başını onun omzuna dayamış, Greg de kollarıyla sımsıkı sarmıştı onu.

«Sara,» diye fısıldadı Greg güçlükle duyulabilecek bir sesle. Sara gözlerini açtı, elini uzatıp karanlıkta onun yanağına dokundu. Greg elini eline alıp her parmağını ayrı ayrı öptü.

«Keşke bu benim de ilk tecrübem olsaydı. Keşke bakire olduğunu önceden bilseydim. Canını yaktım mı?» Bu soruyu öylesine endişeli bir sesle sormuştu ki Sara gülümsemek zorunda kaldı.

«Fiziksel olarak biraz, ama duygusal olarak değil,» dedi Sara yumuşak bir sesle. «Ve bir bakıma bu senin de ilk tecrüben sayılabilir. Çünkü benimle ilk kez sevişiyorsun.»

Greg inledi ve onun boynunu öpmeye başladı. Sara hemen karşılık verdi, kollarını onun boynuna dolayıp elleriyle sırtını okşadı. «Tanrım, bu vücutla yirmi sekiz yaşına kadar nasıl bakire olarak kalabildin. Ben...»

«Bir cinsel ilişkiye girmeyi bugüne dek gerçekten istemedim,» dedi Sara ve Greg başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadı.

Sabah ilk uyanan Sara oldu. Kalın perdeler kapalı olmasına rağmen hafif bir ışık süzülüyordu odaya. Sara yatağın içinde döndü ve kendisi gibi, çıplak, iri ve sıcak bir vücutla karşılaşınca tam anlamıyla uyandı. Gözlerini açtı

ve bir önceki geceyi düşünerek büyük bir sevgiyle Greg'e baktı bir süre. Kayarak yataktan çıktı, yine bir süre onu seyretti. Sırtüstü yatmış, başını bir yana çevirmişti. Bronz tenli vücudu öylesine güzeldi ki Sara bakmaya doyamıyordu.

Kendi odasına geçip çabucak duş aldı. Parmaklarını şaklatarak Beowulf'i yanına çağırdı. Greg'e bir not bırakıp evden çıktı. Kafasını toparlaması gerekiyordu.

Kendi evine geldiğinde piyanonun başına oturup en sevdiği şarkılarından birkaçını çaldı. Nedenini bilmiyordu ama çok üzgündü.

Evlilikten önce cinsel ilişkide bulunmamanın yalnızca ahlaki açıdan değil duygusal açıdan da niçin gerekli olduğunu şimdi anlamaya başlıyordu. Sevdiği erkekle sevişmişti, onu her şeyden çok seviyordu. Ama o, kendisini sevdiği konusunda tek bir şey bile söylememişti. Sevişirken sevgi dolu pek çok sözcük mırıldanmıştı ve bunları anımsamak çok güzeldi, ama gerçek sevgiden hiç söz etmemişti. 'Her sabah uyandığında, yatakta, yanıbaşında sevdiği erkeği görmek çok güzel olmalı,' diye düşündü. Böyle bir güvencenin özlemini şiddetle duydu. Yalnızca dün geceki beraberlikten biliyordu ki sevgi tüm bir yaşam boyu sürebilir, hepsi de fiziksel olmayan çeşitli şekillerde anlatılabilir, yaşanabilirdi. Şu anda, sevdiği erkekle seviştiği gecenin sabahında ise hissettiği tek şey yalnızlıktı. Kendini bugüne dek hiç bu denli üzgün hissetmemişti.

Düşündü, kararını verdi ve birkaç telefon konuşması yaptı. Önce Barry'yi aradı. Onun anlattıklarını sabırla dinledi ve büyük bir rahatlama duydu. Kısa süre önce kendisine delice aşk mektupları yazan adam yakalanmış, evine

zorla girdiğini itiraf etmiş ve hakkında gereken işlem yapılmıştı. Televizyon şirketi ile anlaşma hazırdı, eksik olan tek şey kendi imzasıydı. Sara, «Bu akşam orada olurum Barry,» diyerek söz verdi. Daha sonra uçakta kendine yer ayırttırdı.

Kumsalda uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra Greg'in evine dönüp arka kapıdan içeri girdi. Greg mutfakta tezgâhın kenarına oturmuş, kahve içiyordu, gülümseyerek karşıladı onu. Sara da gülümsemeyi çok isterdi ama başaramadı. Kahve isteyip istemediği sorusuna başını sallamakla yetindi.

Greg bir fincan kahve uzattı. Sara kalbi küt küt atarak konuşmaya başladı. «İşimle ilgili küçük bir problem çıkmış Greg ve eve dönüp çözümlemek zorundayım. Beni acaba öğleden sonra havaalanına kadar götürebilir miydin?»

Gözlerini kahve fincanından ayırmak istemediği halde karşı koyamadığı bir içgüdüyle, genç adamdaki değişikliği görebilmek için ona baktı. Greg birdenbire gerildi, çene adaleleri kasıldı ve yüzü taş gibi oldu. Vücudu da kasılmıştı. Hiçbir şey söylemeksizin kısaca başını salladı, kahvesini içti ve koridora açılan kapıya doğru yürüdü. Hiçbir tepki göstermemesi Sara'yı öylesine üzmüştü ki...

Aralarındaki o duvar, tekrar yükselmişti işte.

YEDİNCİ BÖLÜM

Greg itiraz etmedi. Oysa Sara, kendisine böyle duygusuz bir şekilde bakması yerine itiraz etmesini öyle çok isterdi ki. Greg gitme konusunda tek bir kelime bile söylemedi ve Sara sonunda kalkıp çantasını hazırlamak üzere odasına gitti. Onun neler hissettiğini bilemiyordu, ama şu anda tüm eşyasını toplayıp gitmeye kalksa parmağını bile oynatmayacağından emindi. Bu çok yaralayıcıydı.

İhtiyacı olabilecek şeyleri omuzda taşınan küçük bir çantaya çabucak yerleştirdi ve aşağı indirip hole koydu. Son derece mutsuzdu ama bunu belli etmemeye çalıştı ve başardı da.

Öğle yemeğini hiç konuşmadan yediler. Sara'nın ağzında lokmalar büyüyor, güçlükle yutkunuyordu. Bir ara uçağın saatini söyledi. Greg'in tüm yaptığı dalgın bir şekilde başını sallamaktı, sanki çok uzaklarda gibiydi.

Greg, Sara'nın eşyalarını arabaya götürmek üzere hole gittiğinde birdenbire durdu, hemen arkasından gelmekte olan genç kız ona çarpmak zorunda kaldı. Greg döndü, onun kolunu tutup özür diledi, ama hâlâ çantaya bakıyordu. «Yanına alacağın tüm eşya bu kadar mı?»

Sara kaşlarını çattı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. «Tabii, daha fazlasını almak aptallık olur, bir gece kalacağım ve gittiğim yer de kendi evim.»

Greg gözlerini kapadı, son derece rahatladığı yüzünden belli oluyordu. Sonra yavaşça başını iki yana salladı. «Ne kadar aptalım, ne büyük bir budalayım ben!» Ve sonra Sara'ya sarılıp onu çılgınlar gibi öptü. Genç kız sabahtan beri bunu bekliyordu aslında. «Sara, bu sabah bir budala gibi davrandığım için beni affetmelisin.»

«Tamam,» dedi Sara ve ona gülümsedi. Mutluluktan ve sevinçten dans edip şarkılar söylemek istiyordu.

«Senin gideceğini ve bir daha hiç dönmeyeceğini sandım,» dedi Greg yumuşak bir sesle. Sara gülmeye başladı.

«Ama beni havaalanına sen götürüyorsun, arabamı da bırakıyorum burada.»

«Biliyorum, biliyorum. Ama o anda bu aklıma gelmedi. Çantanı görünce anladım ne kadar aptalca düşünmüş olduğumu.» Eğildi ve dudaklarını genç kızın boynunda dolaştırmaya başladı, Sara gözlerini yumdu.

«Haklısın, koca bir budalasın,» dedi içini çekerek. «Hımm, eğer gideceksem çıkmak zorundayız.»

«Evet, öyle,» diye mırıldandı Greg. «Gitmek zorunda olduğundan emin misin? Bir öğle uykusuna ne dersin.»

Sara tüm vücuduyla ona yaslandı. «Çok isterdim ama yapamam. Onlara söz verdim, akşam orada olacağımı söyledim,» diye fısıldadı. Aslında gitmesi gerekmiyordu, Barry'ye sözleşmeyi postayla taahhütlü olarak göndermesini söyleyebilirdi. Ama bir süre Greg'den uzaklaşmak ihtiyacında olduğunu hissediyordu. Yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı. Ve bir süre yalnız kalmanın Greg için de çok iyi olacağına inanıyordu. Ama yine de o anda, uçak bileti ayırttığına pişman olmuştu. Şu anda tüm düşünebildiği üst kattaki loş oda ve bir önceki gece

Greg'den öğrendikleriydi.

Ama Greg onu son bir kez öpüp, kendisinden uzaklaştırdı. «Gitmek zorundaysan gitmek zorundasın ve sanırım ben bunu güçleştiriyorum,» dedi. 'Hayır,' diye düşündü Sara. 'Seni ilk tanıdığım andan itibaren yaşamım altüst oldu Greg Pierson. Tüm düzenimi, tüm huzurumu bozdun. Yalnız dünyama girdin. Niçin şimdi kendimi bu kadar kötü hissediyorum? Dün gecenin büyüsüne ne oldu?'

Havaalanında Greg'e hoşçakal demek üzere ağzını açtı. Ama Greg onu omuzlarından tutup öptü ve hemen ayrılıp uzaklaştı. Sara'nın tüm vücudu ürperdi, nedenini bilmiyordu ama korkuyordu, kendisini öylesine yalnız hissediyordu ki.

Arkasını döndü ve uçağa bindi.

Güney California'da uçaktan indiğinde bir taksiye bindi ve evinin adresini verdi, taksinin arka koltuğunda oturmuş, solgun güneş ışığına ve müthiş trafik keşmekeşine bakıyordu. Michigan'daki ilk birkaç gece özlediği bu muydu? İnanılmaz bir şeydi. Los Angeles'ta trafik korkunçtu. Evine geldiğinde kendini savaştan çıkmış gibi hissetti.

Evi bomboştu. Işığı yakıp çevresine bakındı. Ev daha önce gözüne hiç bu denli boş görünmemişti. Orası hep yorucu günlerden sonra sığındığı bir yer olmuştu. Gelir, kapısını kapatır ve yalnız kalırdı. Ama şu anda bu yalnızlık onu ürkütüyordu. Greg iki bin mil uzaktaydı.

Akşamüzeriydi. Öylesine yorgundu ki hemen yatağa uzandı ve uykuya daldı.

Telefon sesiyle uyandı. Barry olmalıydı, başka hiç kimse döndüğünü bilmiyordu çünkü «Merhaba Barry,» dedi içini çekerek.

«Hey, iyi misin?» diye sordu Barry. «Sesin sanki üşütmüşsün gibi çıkıyor.»

«Hayır üşütmedim, uyuyordum. Uçak yolculuğu yordu beni.» Saatine bir göz attı. «Uçak yolculukları beni hep yorar, biliyorsun. Daha önce arayıp da geldiğimi bildirmediğim için kusura bakma, aklıma gelmedi.» Ateşi varmış gibi geliyordu, ağzının içi zehir gibiydi. Keşke uyumasaydı, derin uyuduğu zamanlar hep böyle uyanıyordu.

«Güzel kafanı bunlarla yorma canım,» dedi Barry. «Henüz yemek yememişsindir herhalde. Elise harika yemekler hazırlıyor, bize gelirsin diye düşündük, hem de oturur konuşuruz.»

«Olur,» dedi Sara kayıtsızca. Başı ağrıyordu.

«İyi olduğuna emin misin?»

«Üzerime bu kadar düşme Barry, bundan nefret ettiğimi biliyorsun.»

«Pekâlâ, yedi buçuk civarında görüşürüz. Hoşça kal.»

Sara banyoya gidip aynaya baktı, yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri parlıyordu. Elini alnına koydu, galiba gerçekten ateşi vardı. Derece koydu. Ama sonuç korktuğu kadar kötü değildi. Otuz yedi buçuktu ateşi. İki aspirin yuttu.

Ayaklarının üzerinde duramayacak hale gelmeden kolay kolay yatmazdı. Bu ateşle günde on, on iki saat çalıştığı olmuştu.

Nasıl göründüğüne hiç aldırmaksızın rastgele bir şey giydi üzerine, saçlarını topuz yaptı. Gözlerinin altındaki siyah gölgeleri kapamak için makyaj yapmaya kalktı ama bir yararı olmadığını görünce sildi. Yüzü bembeyazdı.

Elise kapıyı açtığında düşünceli bir yüzle ona baktı. İnce, ufak tefek, kızılımsı saçları, çıkık elmacık kemikleri olan kahverengi gözlü bir kadındı. Her zaman çok makyaj yapardı.

«Çok kötü görünüyorsun,» dedi Sara'ya.

Sara kendini kanepelerden birinin üzerine attı, şakakları zonkluyordu. «Göründüğümden daha da kötü hissediyorum kendimi,» dedi kuru bir sesle. Sonra Barry'nin uzattığı bir bardak şarabı aldı.

Elise yemeğe bakması gerektiğini söyleyerek özür diledi ve mutfağa geçti. Barry, Sara'ya dikkatle baktı. «Televizyoncular iyi ki seni bu halde görmediler, öyle bir kaçarlardı ki bir daha yüzlerini göremezdik.»

«Bu nazik sözlerin için teşekkür ederim sevgili menajerim,» diye mırıldandı Sara. Sonra güldü. «İmzalamamı istediğin şu sözleşme nerede?»

Barry'nin gözleri parladı ve gidip sözleşmeyi getirdi. Yemeğe kadar olan zamanı sözleşmedeki şartları tartışmakla geçirdiler ve Sara şartların son derece uygun olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. İstediği her şeyi kabul etmişlerdi ve ödeyecekleri para da çok iyiydi. Barry'nin memnuniyeti yüzünden okunuyordu.

Sara, Barry'nin çok iyi bir iş başarmış olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Yine de sözleşmeyi imzalamak konusunda isteksizdi. Barry, Elise'ye yardım etmek üzere mutfağa geçmişti ve Sara kanepede tek başına oturuyor, elindeki kâğıda bakıyordu. Bunu imzaladığı anda büyük bir yükümlülük altına girmiş olacaktı. Bunu gerçekten istiyor muydu acaba?

Greg'i aklından çıkardığını sanıyordu ama demek ki başaramamıştı bunu. Kendini anlayamıyordu. İki bin mil ötedeki o sakin ve ıssız kumsalda, o yalnız adamla el ele dolaşmayı özlüyordu. Tüm istediği onun yanındayken duyduğu o güven duygusuydu, şu anda ve yaşa-

mının geri kalan bölümünde...

Ama bunu da istiyordu. Yaşamının bu bölümünden de vazgeçemezdi. Sahneye çıkmayı, milyonlarca kişinin önünde şarkı söylemeyi ve insanların şarkılarını dinlemelerini istiyordu. Onlarla bu yolla iletişim kurduğunu hissetmek istiyordu. Müzik yapmak ve beğenilmek istiyordu.

Yavaşça Barry'nin bıraktığı dolmakalemi aldı, boş yere adını yazdı ve imzaladı. Bağlanmıştı artık.

Yemek boyunca çok durgun olduğunu fark ettilerse bile ne Barry ne de Elise bir şey söyledi. Bir ara Elise'nin, tabağındaki dokunulmamış yemeğe baktığını gördü Sara. Belki de Elise hasta olduğu için yiyemediğini düşünmüştü. Keşke buna kendisi de inanabilseydi. Yemekten sonra Barry onu eve götürdü. Hareketlerinin normal olmadığını Barry'nin fark ettiğini biliyordu, peki ama normal hareket etmek nasıl olurdu acaba? Son günlerde duygu ve düşüncelerinde öylesine büyük değişiklikler olmuştu ki bu kişi kendisi miydi yoksa bir yabancı mıydı bundan bile emin değildi.

Evine girdiğinde büyük piyanosuna okşarcasına dokundu. Greg'i seviyordu, bundan hiç kuşkusu yoktu. Ama müzik sevgisini de ta benliğinde duyuyordu, Greg'in bunu anlayabilmesini diledi. Belki de her şey kolayca çözümlenebilirdi ama yine de bir korku duyuyordu. Pencereden Los Angeles'ın parlak ışıklarına bakarken, ıssız bir kumsaldaki solgun güneşi görür gibi oluyordu.

Kendini ikiye bölünmüş gibi hissediyordu.

Tüm vücudu ürperdi ve kaybolmuş bir çocuk mahzunluğuyla yatağa girdi.

Sabah çok geç saatlere kadar uyudu. Uyanıp

da başucundaki saate baktığında büyük bir şaşkınlıkla yerinden fırladı. Uçağının kalkmasına yalnızca bir buçuk saat kalmıştı. Birdenbire kendisini son derece güçsüz hissetti. Oda etrafında dönüyordu adeta. Daha önce kendisini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Biraz çaba harcayıp banyoya kadar gitmeyi ve yüzünü yıkamayı başardı, ama halsizliği ve titremesi geçmemişti. Sanki bir maratonu henüz tamamlamış gibiydi. Bir sürü şeyi yere düşürdükten sonra dereceyi bulabildi.

Dereceyi çıkarıp okuduğunda alçak sesle inledi. Ateşi korkunç yükselmişti, halsizliği de o yüzden olsa gerekti, tüm vücudu alev alev yanıyordu.

Greg'i düşündü, gideceğini ve geri dönmeyeceğini sandığında ne hale gelmişti. Şu anda tek istediği ona dönmek, onun güçlü, sevgi dolu kolları arasında olmaktı.

O güven demekti, o bir sığınaktı. Hiçbir şey düşünemiyor, yalnızca onu istiyordu. Gelecek umurunda bile değildi, dün gece kafasını kurcalayan çelişkili düşünceler gecenin karanlığıyla birlikte yok olup gitmişlerdi. Dün gece onu üzen nedenleri anımsayabilmek için kaşlarını çatıp düşündü.

Önemli değildi; şu anda hiç zamanı yoktu. Kutudan dört tane aspirin çıkarıp bir an bile düşünmeden yuttu. Bunlar birkaç saati iyi geçirmesine yardımcı olurlardı, aspirin dün gece de düşürmüştü ateşini. Blucin pantolon ve sade bir bluz giydi, saçlarını atkuyruğu yaptı. Aynaya bir göz attı, daha iyi görünüyordu. Yalnızca gözlerinin altındaki halkalar biraz daha koyulaşmıştı ve rengi de bir hayli sarıydı.

Çantasına bir iki şey doldurdu ve telefon edip bir taksi çağırdı. Taksi şoförü çok neşeli ve çok

konuşkandı. Sara yol boyunca 'kapa çeneni,' diye bağırmamak için kendini güç tuttu. Yaklaşık yarım saat kadar sonra havaalanındaydılar.

Taksiden inerken terden gömleği sırtına yapışmıştı, mevsime göre hava çok sıcaktı ve yüksek ateşten nabız atışları hızlanmıştı. Kalabalığa karışıp hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir yolu geçtikten sonra nihayet uçaktaki koltuğuna gömüldü.

İkram edilen her şeyi geri çevirerek bütün yolculuğu dalgın bir şekilde, yarı uyur, yarı uyanık geçirdi. Bir ara camdan dışarı bakarken son yirmi dört saattir hiçbir şey yemediğini hatırladı. Son yemeğini dün öğleyin Greg'le birlikte yemişti ve öyle gerilim içindeydi ki karnını doğru dürüst doyuramamıştı. Dün gece hiçbir şey yememişti. Garipti ama aradan o kadar zaman geçtiği halde açlık bile hissetmiyordu. Gözlerini kapatıp tekrar daldı.

Nazik bir el omzuna dokundu ve Sara gözlerini açtığında koltuğunun yanında genç bir hostesin durduğunu gördü. «İnmek üzereyiz efendim. Kemerinizi bağlamanız gerekiyor.»

Sara titreyen elleriyle kemerini bağlamaya çalıştı. Genç kadın yanındaki boş koltuğa oturdu. «Hiç iyi görünmüyorsunuz,» dedi eliyle alnına dokunarak. «Oh, yanıyorsunuz.»

Sara gülümsedi. «Kısa zamanda iyileşirim. Eve dönmek zorundaydım ve uçağı kaçırmak istemedim, ama havaalanında birisi karşılayacak.»

Genç kadın duraksadı. «Karşılayacak olmaları iyi, ama yine de yanınızda olacağım. İnanır mısınız, tek başınıza ayakta bile duramayacak gibi görünüyorsunuz. Arkadaşınız gelene kadar yanınızda olurum.»

«Lütfen buna zorunlu hissetmeyin kendinizi.» dedi Sara, ama içten içe bir rahatlama da duymuştu.

Uçağın merdivenleri hiç bitmeyecek gibi görünüyor ve başı dönüyordu. Genç hostes pek çok işiyle ilgilenmişti ve sürekli yanındaydı. 'Gerçekten de çok iyi,' diye düşündü Sara. Genç kadın onu endişeli gözlerle izliyordu. Koluna birisi dokununca istemeden durup sorduğuna cevap vermek zorunda kaldı.

Yerdeki gri seramikler garip bir şekilde oynuyorlardı. Sara bunu hayalinin yarattığını, seramiklerin gerçekten oynamadığını biliyor ve normal yürümeye çalışıyordu. Burası Los Angeles'taki uluslararası havaalanından çok daha küçük ve daha tenhaydı, ama Sara çok daha halsizdi ve son gücünü kullanıyordu.

Seyahate hiçbir zaman dayanamaz, her uçuş sonrasında kendini kötü hissederdi, ama yüksek ateşle iki gün içinde iki uçuş tüm enerjisini tüketmişti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, kulakları çınlıyordu. 'Bayılacağım,' diye düşündü, 'hayatımda ilk kez bayılacağım.' Duvarlar kayıyorlardı. Bilincini yitirmemek için tüm gücünü harcadı. Koşuşturan kalabalığın arasında hareketsiz kaldığının ve yerinden kıpırdayamadığının farkında değildi. Tüm düşünebildiği, burada, bu kadar insanın içinde döşemeye yığılmasının ne kadar kötü olacağıydı.

Bir ses adını çağırıyordu. «Sara! Sara, ne oldu?» Ve Greg'in ona doğru geldiğini gördü. Yaşlarla dolu gözleriyle ona baktı genç kız. Greg öfkeli görünüyordu, ama ne yapabilirdi ki? Hasta olmamak elinde değildi.

Greg'in ve hostesin sesleri birbirine karışıyordu, kendisiyle konuştuklarını biliyordu ama ne dediklerini duyamıyordu. Kulakları çınlıyor,

duvarlar yine üzerine doğru kayıyorlardı. Derin bir soluk aldı ve Greg'e, 'Çok hastayım,' demeye çalıştı, ama çıkan ses yalnızca bir iniltiydi ve ardından her yer karardı.

Kapalı göz kapaklarından iri yaşlar süzülüyordu, kendisini öylesine yalnız ve öylesine hasta hissediyordu ki. Birisi bir şeyler söyledi ve onu kucağına aldı. Duyuları çok keskindi. Greg onu eve taşırken her ayrıntıyı, her mobilyayı fark ediyordu. Çevresini sisler arasında görüyordu. Havaalanında olanları hatırladı ve birden tüm dünyaya öfkelendiğini hissetti. Her sağlıklı insan gibi hasta olmaktan nefret ediyordu ve şu anda da çok hastaydı!

«Tanrı cezasını versin, beni yere bırak, yürüyebilirim,» diye mırıldandı.

«Ah, öyle mi?» dedi Greg. «Oysa bana kalırsa uzun bir süre eve kapalı kalıp sana bakmak zorunda kalacağım.» Sara birden öfkelendiğini hissetti. Uzun bir süre eve kapalı kalacakmış! Oysa hasta olan kendisiydi.

Greg onu dikkatle yatağa yatırdı. Sara sanki birisi eline bir çekiç alıp vücudunun her noktasına ayrı ayrı vurmuş, daha sonra da üzerinden bir kamyon geçmiş gibi hissediyordu kendini. Çevresine bir göz atınca Greg'in odasında ve onun yatağında olduğunu fark etti. Greg yavaş ve özenli hareketlerle bluzunu çıkardı ve bir gecelik giydirdi. Tüm vücudu alev alev yanıyordu, yine de titremeye başladı. Öylesine titriyordu ki dişleri birbirine vuruyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. Ona çok susadığını söylemeye çalıştı ama sözcükler ağzından anlaşılmaz bir şekilde döküldü. Ama Greg anlamıştı, hemen ona buharları tüten bir fincan çay getirdi. Onu içip yine de ısınamadığını görünce birkaç sıcak su torbası getirip ayaklarına

koydu. Sara kıvrılmış yatıyor, tir tir titriyordu. Eklem yerleri öylesine ağrıyordu ki kımıldanamıyordu. Greg düşünceli gözlerle ona baktı, sonra yatağın örtülerini açtı. Sara tam itiraz etmek üzereyken onun da yanına uzandığını gördü. Greg ona sarıldı ve buz gibi ellerini ellerine aldı. Sara mutlulukla içini çekti. Onun vücudunun sıcaklığı ve sıcak su torbaları kısa süre sonra titremesinin geçmesine ve biraz rahatlamasına neden olmuştu. Ona sokulup uykuya daldı.

Uyandığında yalnızdı. Bütün vücudu ağrıyordu ve alev alev yanıyordu. Örtüleri atıp doğrulmaya çalıştı. Yavaşça kalktı, pencereye gitti, camı açıp biraz serin havayı hissetmek istiyordu.

Arkasında bir gürültü duydu. «Tanrım, seni yalnızca on dakika yalnız bıraktım ve sen kendini öldürmeye kalkıyorsun. Zatürree mi olmak istiyorsun Sara? Gel, yatağa gir ve üzerini ört. Lütfen!»

Sara döndü ve Greg'e baktı, ateşten yanakları kızarmıştı ve gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Bana öyle bağırma,» diye fısıldadı, şakakları ağrıyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. «Ve yatmayacağım. Giyineceğim.»

«Sara ateşin kırk civarında. Hiçbir yere gidemezsin. Yatmak zorundasın, mecbur kalırsam seni yatağa bağlarım.»

Oda çarpık görünüyordu gözüne, hatırladığından çok daha büyüktü, yatağa kadar öyle uzun bir yol vardı ki, bir an bulunduğu yere çökeceğini hissetti genç kadın. Greg de çarpık görünüyordu gözüne. O da hatırladığından çok daha iriydi ve korkutucuydu. Gitgide daha da irileşerek kendisine doğru geliyordu. Ellerini uzatıp onu itmeye çalıştı. «Gelme... üzerime gelme... yaklaşma... Lütfen, yanımda hiç para

yok... oh, Tanrım, lütfen...»

Düşmek üzereyken güçlü kolların kendisini tuttuğunu hissetti, korkuyordu. Greg neredeydi? Emniyette olacağına söz vermemiş miydi? İşte yine birisi girmişti evine. Onu öldürecekti!

Yanaklarından aşağı yaşlar yuvarlanmaya başladı. Niye bu adam iyi davranıyordu kendisine? Yoksa öldürmeden önce bir başka yere mi götürecekti? Anlayamıyordu.

Daha sonra, çok gariptir ama, babası çıkageldi. Hiç de hatırladığı gibi değildi, ama onun babası olduğunu biliyordu. Çünkü çocukluğunda hastayken nasıl davranıyorsa öyle davranıyordu, onu kollarına almış azar azar çorba içiriyordu. Ama çorba içmek istemiyordu ki o... Ona umutsuzca kendisi henüz beş yaşındayken niçin evi terk ettiğini sordu. Ona ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydu? Bu soru üzerine babası sanki hiç bırakmayacakmış gibi ona sarıldı. Ama bir süre sonra bıraktı ve ayağa kalktı. Sara acı acı bağırdı, yanaklarından yaşlar yuvarlanıyordu. Gidiyordu... geri dönmeyecekti... Sara biliyordu geri dönmeyeceğini. Korkuyordu, daha önce yaptığı gibi annesinin arabasını almak ve babasını aramaya gitmek istiyordu. Onun dışarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Ama başını kaldıramayacağını hissetti, daha sonra gideceğine dair kendi kendine söz vererek gözlerini kapattı.

Aniden bir başkası gelmişti ve buz gibi elleriyle alnına dokunuyordu. Esmer bir adam kapıda duruyor ve kendisine bakıyordu. Kendisine dokunan adam ise yatağın örtülerini açmıştı. Sara üşüdüğünü hissetti bir an. Neyse ki adam az sonra kapatmıştı örtüleri.

İki erkek anormal derecede yüksek sesle konu-

şuyorlardı. Keşke buradan gitselerdi. Öyle çok bağırıyorlardı ki kulakları uğulduyordu.

«Ne düşünüyorsunuz doktor? Bilincini kaybedip sayıklamaya başlayınca endişelendim ve bir de sizin görmenizi istedim.»

Yabancı bir ses cevap verdi. «Kuşkusuz çok hasta. Ama şimdilik hastaneye yatmasının gerekli olduğunu sanmıyorum. Bugünlerde ortalıkta dolaşan o virüsten almış. Oldukça tipik bir vaka; yüksek ateş, eklem ağrıları, sayıklama ve su kaybı. Bu ilaçları almasını sağlayın ve verebildiğiniz kadar fazla sulu şeyler verin. Ateş düşmezse tabii ki tehlikeli olur, o durumda beni ne zaman isterseniz arayabilirsiniz. Aynı zamanda, dediğim gibi su kaybı çok önemli. Şu anda vücudundaki tüm sıvıyı yakmakta. Hastanede gördüğüm vakaların hepsinde vücut aşırı su kaybetmişti. Yine de durumunun o kadar kötüleşeceğini sanmıyorum.»

«Geldiğiniz için teşekkür ederim doktor,» dedi Greg. «Genellikle evlere gitmediğinizi biliyorum.»

«Eh, bir tarihlerde siz de bana hukuki bir konuda yardımcı olmuştunuz, ödeştik diyelim. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da durumu kötüye giderse lütfen telefon edin.»

«Kulaklarımın dibinde bağırıp durmasanız keşke,» dedi Sara huysuz bir şekilde. «Çok hasta olduğumu bilmiyor musunuz?» Kafasını yastığın altına soktu.

Barry nazik bir şekilde onu uyandırdı ve Sara dönüp ona baktı. «Barry, burada ne arıyorsun? Nerede olduğumu nasıl öğrendin?»

«Önemli değil,» dedi genç adam sabırla, ama sesi Barry'ye hiç benzemiyordu. «Al, şu ilacı içmeni istiyorum. Kendini daha iyi hissedeceksin, sana içecek bir şey de getirdim.»

Sara gözlerini ovuşturdu. Öyle garip şeyler hissediyordu ki. «İstemiyorum Barry, ilaç almak istemiyorum, Tanrı cezasını versin. Hap almadan da başarabilirim. Greg öyle söyledi. Git buradan.»

Greg içini çekti. «Sevgilim, bu o ilaçlardan değil. Tedavi edici bir ilaç bu. İyileşmeni sağlayacak. Lütfen Sara, hatırım için iç.»

Sara boş gözlerle ona baktı ve başını iki yana salladı. Greg yalvardı, rica etti, kızdı ama bir yararı olmadı. Sara ilaç almayı kesinlikle reddediyordu. Sonunda öfkeyle bağırdı. «Eğer yatak odamdan hemen çıkmazsan Barry, seni attıracağım ve çok ciddiyim.» Ardından birdenbire yine küçük bir kız çocuğu gibi büzüldü. «Niçin beni yalnız bırakmıyorsun? Uykum var baba ve o ilacı istemiyorum.»

«Bebeğim, ilaçtan hoşlanmadığını biliyorum ama baba işe gitmek zorunda ve bütün gün burada oturup seninle tartışamaz.»

«Ben bebek değilim,» diye itiraz etti Sara her zaman yaptığı gibi ve genç adam da her zamanki gibi cevap verdi.

«Hayır değilsin, sen bir prensessin, öyle değil mi? Gizlenmiş bir prenses, ve bir gün bütün dünya senin ne denli önemli biri olduğunu öğrenecek. Ama şu anda yalnızca hasta bir küçük kızsın ve ilacını içmek zorundasın.»

«Onu içersem kalır mısın baba? Gitmeyeceksin, değil mi? Sara gözlerini kısıp ona baktı. Onun yüzünü sisler arasından görüyor gibiydi ve gördüğü başkasının yüzüydü.

«Kalacağım canım, kalacağım.» Ve kaldı da, Sara ilacını ve suyunu içtikten sonra yatağa onun yanına uzandı ve onu kollarına aldı. Sara ona sokulabildiği kadar sokuldu.

«Annem öldü,» diye fısıldadı. «Seni hep öz-

ledi baba.»

«Biliyorum canım. Ama şimdi mutlu. Unutalım bunları. Hadi uyu Sara.» Sara mutlu bir şekilde uykuya daldı. Artık yalnız değildi. 'O' yanındaydı. Ama 'O'nun kim olduğunu karıştırıyor, bir türlü çıkaramıyordu.

Huzursuz bir şekilde uyuyordu, arada bir uyanıyor, çevresine bakınıyor, sonra tekrar dalıyordu. Birisi hep yanındaydı, ona ilaçlar veriyor, su veriyordu, ama bu her seferinde başka bir kişiydi. Ateşini ölçüyor, alnına soğuk bezler koyuyor, kol ve bacaklarının ağrısından inlediği zaman elini tutuyor, tekrar uyuyana kadar da bırakmıyordu. Galiba ebediyete kadar bu böyle devam edecekti.

Daha sonra odanın içinde yağmur yağmaya başladı, bu çok garipti, çünkü Sara o güne dek hiç evin içine yağmur yağdığını görmemişti. Yanan vücuduna yağmur damlaları sakin sakin düşüyor ve kendisini serinletiyordu. Derin bir uykuya daldı ve sanki binlerce yıl uyudu.

Greg geldiğinde onu sırılsıklam terlemiş olarak buldu. Saçları ve geceliği ıslanmış, çarşaflar da nemlenmişti. Greg süratli hareketlerle hem yatağı hem de onun üstünü değiştirdi. Geceliğini giydirirken Sara bir an uyanıp itiraz etti ama hemen sonra temiz çarşaflar arasına kıvrılıp tekrar derin bir uykuya daldı. Greg onun ateşinin düşmekte olduğunu görünce derin bir soluk aldı, yorgun bir şekilde üzerindekileri çıkarıp bir sandalyenin üstüne bıraktı ve yatağa girerek ona sarıldı.

Sara bir şeyler mırıldandı, ona sokuldu ve elini tuttu. Birbirlerinin kolları arasında uyudular.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sara uyandı ve yavaşça gerindi. Eklemleri ağrımadan gerinebilmek inanılmaz derecede güzel göründü gözüne. Tembelce başını çevirdi ve ilgiyle Greg'in odasına bakmaya başladı. Çok güzel döşenmişti. Greg'in evindeki her şey çok güzeldi zaten. Zevkleri uyuyordu.

O sırada kapıda Greg göründü, onun gözlerindeki net bakışı görünce gülümsedi. «Merhaba madam, bugün kendinizi daha iyi hissediyor musunuz acaba?»

«Çok daha iyiyim,» dedi Sara ona bakıp gülümseyerek. «Ama yine de ayağa kalktığımda bir kedi yavrusu gibi yürüyemeyip düşmekten korkuyorum.»

«Sen çok hasta, küçük bir kızsın,» dedi Greg yatağın kenarına oturarak, elindeki meyve suyunu uzattı ona. Sara onun portakal suyu olduğunu görünce alıp başucu komodininin üzerine koydu, hiç sevmezdi portakal suyunu.

«Çok garip rüyalar gördüğümü hatırlıyorum.» dedi yumruklarıyla gözlerini ovuşturarak. «Bir doktorun geldiğini hatırlıyorum, doğru mu, hayal mi gördüm?»

«Doğru,» dedi Greg, meyve suyunu alıp tekrar ona uzattı, Sara da alıp yine komodinin üzerine koydu. «Ama bize çok sert davrandın, çenemizi kapamamızı söyledin.»

Sara güldü. «Şimdi hatırladım. Ama tam kulağımın dibinde bağırıyor gibiydin, sesin beynimin içinde ötüyordu sanki. Ateş yüzünden

bana mı öyle geldi yoksa gerçekten bağırıyor muydun?»

«Ateş yüzünden. Işığa karşı da hassastın. Perdeleri hep kapalı tuttum. Sara bu meyve suyunu içer misin lütfen?» Bu son cümleyi bardağı tekrar uzatarak sabırsız bir ses tonuyla söylemişti, Sara şımarık bir çocuk gibi omuz silkti.

«Hiçbir kuvvet bana o meyve suyunu içiremez. Onun için tekrar aşağı götür istersen. Portakal suyunu hiç sevmem. Başka bir şeyin var mı? Çölde kalmış gibi susadım, açlıktan da ölüyorum. Et var mı?»

Greg omuz silkip portakal suyunu kendisi içti. «Şimdilik sana yalnızca çorba ve kızarmış ekmek verebilirim, midenin tekrar normal yiyeceklere alışması gerekiyor. En az üç gün boyunca hiçbir şey yemedin.»

Sara inanamıyormuşcasına ona baktı. «Üç gün mü? Şaka ediyor olmalısın. Olamaz. Üç gün boyunca hasta mı yattım? Yalnızca yirmi dört saat geçti sanıyordum. Kendimi bilmeden üç gün yattım ha!»

«Bana üç yıl gibi göründü. Daha önce hiç senin kadar korkunç bir hastayla karşılaşma şanssızlığına uğramamıştım.»

Sara kendini biraz bitkin hissediyordu. Yastıklara dayandı. «Çok özür dilerim. Hasta olduğum zaman gerçekten de çok huysuz olurum. Babamı çok iyi hatırlıyorum; küçükken ilacımı içirebilen tek kişi oydu. Annem saatlerce uğraşıp ilacı içirmeye ikna edemez, sonra babamın bir iki tatlı sözüyle kuzu kuzu içtiğimi görünce çok kızardı.»

Greg garip bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu, sanki kendisi de çocukluğundaki bazı anları yeniden yaşıyor gibiydi. «Baban ne zaman öldü Sara?»

Sara omuz silkti. «Oh, yanılmıyorsam altı yaşındaydım. Babam işi nedeniyle sık sık seyahate çıkardı. Bir gün anneme uluslararası bir telefon geldi. Babam Avrupa'ya gitmişti. Havayolu şirketinden arıyorlar ve uçağın Atlantik'te kaybolduğunu bildiriyorlardı. Hiçbir zaman da bulunamadı, bunu çok iyi hatırlıyorum. Çok uzun bir süre aradılar, annem doğu sahillerine gitti. Ben büyükbabam ve büyükannemle kalmıştım ve onların köpekleriyle oynuyordum.»

Başını sallayarak üzücü anıları kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, Greg'e baktı. «Yarım kilo ağırlıkta, orta pişmiş bir biftek, fırında kızarmış beş tane kocaman patates ve koca bir kâse kıvırcık salata istiyorum. Ondan sonra beş galon şarap, süt, su ve portakal suyu dışında içecek neyin varsa istiyorum. Daha sonra tatlı olarak yirmi beş tane, üzeri çikolatalı ve kremalı çörek...» Greg parmağının ucuyla burnuna dokununca güldü.

«Çorba, kızarmış ekmek ve sıcak çay hemen geliyor,» diyen genç adam hemen kayboldu. Sara gözlerini tavana dikmiş yatıyordu. Beowulf odaya girdi ve tereddütle yaklaşmaya başladı, sanki yatağın yanına gelirse suç işleyecekmiş gibiydi. Sara parmaklarını şaklatıp onu yanına çağırdı, hayvan koşarak geldi ve ellerini yalamaya başladı.

«Ne oldu oğlum?» dedi sevgiyle kulağını kaşıyarak. «Çok kötü bir azar işitmiş gibisin.»

«Öyle oldu,» dedi Greg elinde bir tepsiyle odaya girerek. Sara hevesle yatağın içinde doğruldu. «Sen hastayken odaya girmemesini söyledim ona,» diye devam etti Greg. «Çünkü bilincin yerinde değildi ve seni çok korkutabilirdi. Ama şimdi az çok aklın başına geldi sayılır.»

Sara itiraz etti. «Bu söylediğinize çok kızdım

sayın avukat. O cümlenin altında pek çok anlam yatıyor. Aleyhinize hakaret davası açabilirim.»

«Bu durumda madam, mahkeme tarihinden önce özel bir görüşme yapmamıza gerek yok. Avukatıma başvurmam gerekiyor, siz de aynı şeyi yapmalısınız...»

«Oh, şiştim,» dedi Sara şaşkınlıkla tepsiye bakıp. Tostunu bitirmek üzereydi ama çorbasını henüz bitirememişti ve çaya elini bile sürmemişti. «Ne kadar çabuk doydum Greg, oysa hiç doymayacağımı sanıyordum, affedersin.»

Greg uzanıp yanağını okşadı. «Üzülme canım, böyle olması normaldir. Miden küçüldü. Daha fazla yiyebilseydin şaşardım zaten. Ben tepsiyi götüreyim, sen de güzel bir uyku çek kendine.»

Genç adam tepsiyle uzaklaşırken Sara itiraz etti. «Greg, uykum yok ki. Kalkıp bir şeyler yapmak istiyorum, saçlarım çok kirli, her yerim yapış yapış ve...»

«Hayır,» dedi Greg kesin bir ses tonuyla. «Çok halsizsin ve o yüksek ateşten bu kadar kısa süre sonra yıkanman hiç doğru değil. Ateşin düşeli henüz birkaç saat oldu. Dinlenmeye çalış, olur mu? Ben aşağıda, çalışma odamda olacağım, bir şeye ihtiyacın olursa seslen, duyarım.» Onun somurtmasına aldırmadan eğilip alnından öptü ve çıktı.

O gittikten sonra Sara bir süre düşündü. Onun ses tonundaki emredici ifadeye kızmıştı. Kimse ona emredemezdi. Hayatta öyle bir yere gelmişti ki artık emirleri kendisi veriyordu ve eğer duş yapmak isterse yapardı. Bu düşünceyle örtüleri itti, dikkatle ayaklarını yataktan sarkıttı. Kapı tarafına bakmaktan da kendini alamadı, sonra buna da öfkelendi. Greg'in ne di-

yeceği konusunda niçin endişeleniyordu sanki? Greg kendisinin sahibi değildi ki. Sabahlığı bir sandalyenin üzerindeydi, yavaş yavaş banyoya doğru yürürken onu aldı. İnanılmaz derecede güçsüzdü ve banyoya kadar olan mesafe birden gözüne çok uzun göründü. Banyoya girdiğinde harcadığı çabadan ter içinde kalmıştı ve dizleri titriyordu, ama yine de kendini yapış yapış ve çok pis hissediyor, ne olursa olsun bir duş yapmak istiyordu. Düşünceli gözlerle küvete baktı, belki de doldurup içine girse çok daha iyi olacaktı. Ve Greg'in çok öfkelenip gelmesi ihtimaline karşı da kapıyı kilitlemeliydi.

Eğilip her iki musluğu da sonuna kadar açtı. Su gümbür gümbür akmaya ve küveti doldurmaya başlamıştı. Boş evin içinde bu ses kolaylıkla duyulabilirdi. Küvetin yanına yere oturup heyecanla beklemeye başladı.

Greg inanılmayacak kadar kısa bir süre içinde geldi ve kapının kilitli olduğunu görünce öfkeyle yumruklamaya başladı. «Sara! Tanrı cezasını versin, Sara, aç şu kapıyı!» Buraya bu kadar çabuk gelebilmek için merdivenleri ikişer ikişer çıkmış olmalıydı. «Sara, eğer şu kapıyı açmaz ve şimdi dışarı çıkmazsan yemin ediyorum ki kırarım.» Sara bir an düşündü ve yapılacak en akıllıca şeyin kapıyı açmak olduğuna karar verdi. Kapıya doğru yürürken Greg tekrar seslendi, bu kez ses tonu değişmiş, son derece endişeli bir ifade almıştı. «Sara beni duyuyor musun? İyi misin?» Sara kilidi çevirdi. «Oh, Tanrıya şükürler olsun,» dedi Greg.

Ama yüzündeki rahatlama ifadesi bir anda öfkeye dönüştü. Onu omuzlarından tutup sarstı. «Seni aptal, kendini beğenmiş, budala. Banyo yapacak kadar güçlü olmadığını bildiğin halde niçin kendi başına yıkanmaya kalkıyor-

sun? Başın dönüp düşseydin ne olacaktı? Başını duşa çarpsaydın ya da ben yetişemeden boğulsaydın? Her şey olabilirdi. Bu yaptığın gerçekten...»

Sara'nın gözlerinden yaşlar boşandı, hâlâ adaleleri ağrıyordu, öylesine zayıftı ki Greg omuzlarını bıraktığı anda dizleri büküldü ve olduğu yere oturuverdi. Greg hemen diz çöküp onu kucağına almak istedi.

Sara büyük bir öfkeyle ona döndü. «Ne cesaretle bana böyle davranıyorsun? Ne cesaretle bana akıl öğretmeye kalkıyorsun? Sana bu hakkı kim veriyor? Her şeyin hâkimi sen misin? Benim kendi başıma mantıklı bir karar veremeyeceğimi mi düşünüyorsun? Yirmi sekiz yaşıma kadar sen olmaksızın yaşayabildim ve ölmedim. Lütfen bana biraz güven. Bak, aptal gibi ayakta duş yapmayacaktım, küvete girecektim ve senin yardımın olmaksızın pekâlâ başarabilirim.»

Sara öfkeden titriyordu ama bir yandan da Greg'in gitgide gerilen yüz ifadesine baktıkça kontrolünü kaybettiği için üzüntü duyuyordu. Greg'in yüzü bir kaya parçası gibiydi ama gözlerinden öfke kıvılcımları saçılıyordu. Kenetlenmiş dişlerinin arasından ürkütücü bir sakinlikle konuştu. «Bir yardımı reddetmeden önce madam, teklif edilmesini beklemenizi öneririm. Size yardım etmeye hiç niyetim yok çünkü.» Bu sözleri söyleyip geldiği gibi süratle çıktı odadan.

Sara titreyerek, perişan bir durumda, bir süre daha döşemenin üzerinde kaldı.

Banyo yapmak adeta bir işkenceydi, ama çok yavaş hareket ederek ve sık sık dinlenerek başarabildi. Hatta saçlarını da yıkadı, sonra banyo taburesine oturup dikkatle kurulandı. Zayıf olmak istemiyordu, zayıf olmaya tahammül edemezdi. Her zaman olduğu gibi yine kendi başınaydı ve her işini kendi başına yapmak zorundaydı.

Aynaya bir göz attı, sabahlığını giymiş ve başına bir havlu sarmıştı. Aynada gördüğü siluet irkilmesine neden oldu. Elmacık kemikleri fırlamış, çenesi sipsivri ortaya çıkmıştı. Banyodayken de kilo verdiğini fark etmişti, ama yüzünün bu kadar değişmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti. İlk şaşkınlıktan sonra üzerinde durmadı. Nasıl göründüğü hiç önemli değildi. Şu anda hiçbir şey önemli değildi. Uyumak istiyordu.

Ama ıslak saçlarını kurutması gerekiyordu. Titreyen elleriyle saç kurutma makinesini prize taktı ve yere oturdu. Kollarını havaya kaldıracak gücü nasıl bulacağını merak ediyordu. Kapıya bir göz atıp kaskatı kesildi. Greg, orada, anlaşılmaz, ciddi bir yüz ifadesi ile durmuş, kendisini seyrediyordu.

Sara saçlarını kurutmaya başladı. Greg bir süre daha seyretti. Sonra gelip makineyi elinden aldı ve yatağın yanındaki sandalyeyi çekti. Sara ona bir göz atıp, «Kendim yapabilirim, teşekkür ederim,» dedi soğuk bir sesle.

Greg yorgun bir şekilde cevap verdi: «Saçmalama Sara, bana fırçayı verir misin?» Sara dalgın bir şekilde fırçayı uzattı. Greg düzenli hareketlerle saçlarını fırçalamaya ve kurutmaya başladı. Sara gitgide gevşiyor ve rahatlıyordu. Öylesine yorgundu ki sonunda yanağını onun dizine dayadı.

Az sonra bir damla gözyaşı Greg'in pantolonunun üzerine düştü ve bunu diğerleri izledi. Greg fark ettiyse bile hiçbir şey söylemedi ve Sara da bir süre sonra sustu. Çok kötü bir alışkanlık edinmekte olduğunu düşündü. Son bir iki hafta içinde yıllardır ağlamadığı kadar çok

ağlamıştı.

Kontrolünü niçin kaybettiğini de çok iyi biliyordu. Greg tam bir yabancı gibi davrandığı, her ne nedenle olursa olsun aralarına bir set çektiği, o görünmez duvarın arkasına çekildiği zamanlar Sara bu hale geliyordu.

Şu anda da Greg yine binlerce mil ötede gibiydi. Kendisine yardım ediyor, son derece nazik davranıyordu ama Sara'nın, aynadan gördüğü bakışları son derece dalgındı. Sara onun bu halinden nefret ediyordu. Burada değil, bir başka yerdeydi ama nerede oluğunu bilemiyordu ve ona ulaşacak gücü yoktu. Tüm yapabildiği başını dizine dayamaktı. Yeryüzündeki en yalnız insandı şu anda.

Birden Greg'in saç kurutma makinesini kapatmış olduğunu ama saçlarını fırçalamaya devam ettiğini fark etti. Saçları tamamiyle kurumuştu ama Greg taramaya devam ediyordu. Saçlarının kurumuş olduğunu bile fark etmeyecek kadar mı uzaklardaydı acaba?

Onun uzaklarda olduğu düşüncesine öylesine kendisini kaptırmıştı ki Sara, genç adam eğilip onu kucağına alınca son derece şaşırdı. Hemen kollarını boynuna doladı ve yanağını onun yanağına dayadı. Uzun bir süre bu şekilde konuşmaksızın oturdular.

Sonunda Greg onu yatağa götürdü ve yatırdı. «Temiz bir gecelik istiyorsun, değil mi?» diye sordu yumuşak bir sesle, Sara başını salladı. Greg kayboldu ve az sonra elinde şeffaf bir gecelikle döndü. Giyinmesine yardım etti. Sara bunu kendi başına başarabilir miydi bilmiyordu. Daha sonra yatağın kenarına oturup yanağını okşadı ve düşünceli gözlerle ona baktı. «Konuşmak zorundayız.»

«Biliyorum.»

«Biraz daha güçleninceye kadar beklemek ister miydin? Şu anda yorgun musun yoksa seni aşağı indirmemi ister miydin?»

«Eğer kızmazsan şu anda uyumak istiyorum. çok yorgunum,» diye fısıldadı Sara.

«Uyandığında bana seslen, gelirken akşam yemeğini de getiririm.» Döndü ve çıktı. Sara da arkasını dönüp uyuyana kadar boş gözlerle duvara baktı.

Greg elinde bir tepsiyle geldiğinde Sara hâlâ uyuyordu. Genç adam yavaşça omzuna dokunup onu uyandırdı. Sara gözlerini ovuşturarak tepsiye baktı, acıkmıştı. Yemeğini yediği sürece Greg de yanında oturdu, fazla bir şey konuşmadılar, her şey daha sonra söylenecekti. Greg az sonra aşağı indi.

Geç vakit yine geldi ve siyah ropdöşambrını alıp kapıya doğru yürümeye başladı. Sara endişeli bir şekilde ona baktı ve arkasından seslendi. Greg döndü.

«Yat... yatmaya geliyor musun?» diye sordu Sara.

«Bu gece öbür odada yatmayı düşündüm.»

«Greg, hastayken benimle beraber yattın, değil mi? Yanımda olduğunu hatırlıyorum.»

Greg yüzüne bakmaksızın cevap verdi. «Evet.»

Sara titreyen bir sesle konuştu. «Öyleyse niçin bu gece burada yatmak istemediğini söyler misin lütfen?»

«Her şeyi konuşuncaya kadar ayrı kalmamızın daha iyi olacağını düşündüm.»

'Bu korkunç bir şey olur,' diye düşündü Sara. Greg yine duvarın arkasına saklanmaya çalışıyordu. Eğer bu gece ayrı yatarsa her şey mahvolabilirdi. Şiddetli bir umutsuzluk duydu ve bunun verdiği cesaretle söze başladı. «Lütfen... kalmanı istiyorum.» Başka bir şey söylemedi,

yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

Greg gözlerini kapattı ve güçlükle yutkundu. Sonra ropdöşambrını bir sandalyenin üzerine atan genç adam, soyunup yatağa girdi, uzandı ve başucu lambasını kapattı. Sara'yı kolları arasına aldı. Sara tüm vücuduna bir sıcaklığın ve rahatlama duygusunun yayıldığını hissetti.

«Greg,» diye fısıldadı.

«Evet?»

«Bugün öğleden sonra sana bağırdığım için özür dilerim, çok kötü bir huyum var, aniden öfkeleniyorum, söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim.»

«Sus Sara, ben de özür dilerim, rahatlamaya ve uyumaya çalış canım, sonra konuşuruz.»

Ona sımsıkı sarıldı, aralarındaki gerginlik yok olmuştu, ikisi de uykuya daldılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sanki hiçbir şey söylemeksizin bir anlaşmaya varmışlar gibi ertesi gün ikisi de sadece havadan sudan şeylerden söz ettiler. Sara ne yaptıklarının farkındaydı. İkisi de birbirlerine soluk alacak zaman tanıyorlardı. Greg son derece sakin görünmesine karşın Sara onun davranışlarında, bakışlarında bir umutsuzluk okuyor ve bundan korkuyordu.

Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyor, dehşet içinde çığlık çığlığa bağırma ihtiyacı duyuyordu.

O akşam ikisi de şöminenin karşısında oturdular ve sessizce kahvelerini içtiler. Akşam yemeğini de hemen hemen hiç konuşmadan yemişlerdi ve Sara kendini son derece huzursuz hissediyordu. Konuşacak bir şeyler bulmaya çalışıyor ama bulamıyordu. Aralarındaki sessizlik son derece gergin bir sessizlikti, fırtınadan önceki durgunluğa benziyordu.

Greg'in yüz ifadesinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. 'Granit gibi bir yüzün ardında tüm duygu ve düşüncelerini saklayabilmek ceza avukatlığının getirdiği bir özellik olsa gerek,' diye düşündü Sara.

Onu tokatlamak, bağırmak, yalvarmak, sonra yaralı bir hayvan gibi bir köşeye kıvrılmak isteği duyuyordu. Arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitmek istiyordu. Ama tek yaptığı şey kahvesini içmekti.

Sessizlik içinde kendi sesini duyduğunda Greg

gibi o da şaşırdı. «Lütfen,» demişti sakin bir şekilde. «Seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum. Şimdi konuşabilir miyiz?»

Greg düşünceli bir şekilde ona baktı, sonra başını salladı. Yine de bir süre daha konuşmadı. Daha sonra, «Ben evliydim,» diye söze başladı. Sara öylesine şaşırdı ki elinden fincanı düşürdü, eğilip aldı ve bir peçete ile yere dökülen kahveyi sildi.

«Ne zaman?» diye sordu. Niçin bunu kendisine daha önce söylememişti? Evlenmek için niye kendisini beklememişti? Sonra bu düşünceyi çok anlamsız bulup kendi kendine gülümsedi.

«Sekiz yıl önce,» dedi Greg kuru bir sesle. «Çok gençtim, yirmi dört yaşındaydım, o da benden bir yaş küçüktü, henüz yirmi üç yaşındaydı.»

«Anlatmak çok güç geliyor, değil mi?» dedi Sara, Greg başını salladı. «Sonra ne oldu?»

«Çok güzel bir kızdı, ama şımarık ve ahlâksızdı, tabii bunu başlangıçta fark edemedim. Tüm gördüğüm o iri kahverengi gözler, gür saçlardı. Cehennem hayatı gibi bir üç yıl yaşadık. Babası çok zengindi ve istediği her şeyi veriyordu ona. Benim karşılayamadığım her isteği için babasına koşardı. Ve başka erkeklerle de ilişkisi vardı, bunu iki yıl sonra fark ettim. Ona duyduğum sevgi ise çoktan ölmüştü zaten.»

Şöminede bir kütük devrildi. Beowulf ayaklarının dibine uzanmıştı. Sara eğilip onu okşadı. Greg biraz daha kahve koydu. 'Ne mutlu bir tablo oluşturuyoruz,' diye düşündü Sara acı acı.

«O zamanlar hukuk fakültesinde öğrenci miydin?» diye sordu onun devam etmesini kolaylaştırmak için.

«Okulu henüz bitirmiş ve büyük bir hevesle işime sarılmıştım. Andrea, çalışmalarım ve mesleğim yüzünden onu ihmal ettiğimi söyleyerek yakınmaya bayılırdı. Evlilik dışı ilişkilerini bildiğimi söylediğimde sanki çok korkunç bir şey söylemişim, duyduklarına inanamıyormuş gibi yüzüme baktı. O iri gözleri öylesine saf, masum bakıyorlardı ki güldüm ve onunla alay ettim. Şok geçirdi, yanılmıyorsam kimse o güne kadar onunla alay etmemişti.»

Sara elini uzattı, Greg hemen tuttu ve sıktı. Sonra devam etti. «Andrea'nın öldüğü gece ona bir ültimatom vermiştim. Hafta sonunu geçirmek üzere konuklarımız gelmişlerdi. Bütün akşam boyunca bekâr konuklardan birine kur yaptı. Benim önümde, çok sevdiğim ve saydığım birisiyle ilişki kurmaya kalkmakla çok ileri gitmişti. Kendi ahlaksızlığı yüzünden o çocuğu da mahvetmesine izin veremezdim. Konuklarımız yattıktan sonra salonda bir süre tartıştık. Ya evlilik dışı ilişkilerinden vazgeçip benimle kalmasını ya da eşyalarını toplayıp gitmesini, ama her iki durumda da benim için hiç önemli olmadığını söyledim ona. Çok öfkelendi. Bir saatten fazla konuştu durdu, daha sonra eşyaların toplamak üzere üst kata çıktı, O sırada mali durumumuz da epey düzelmişti, gerçi onun alışkın olduğu seviyeye gelememiştik henüz ama yine de bir hizmetçi tutabilmiştik. Daha sonra beni kurtaran tek şey bu oldu... mutfakta akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkamakta olan hizmetçimiz.»

Sara sırtından soğuk bir ürpertinin geçtiğini hissetti, kurumuş dudaklarıyla fısıldadı. «Kur... kurtaran demekle ne demek istiyorsun? Tehlikede miydin Greg?»

«Pek sayılmaz. Andrea yukarı çıktıktan son-

ra salonda oturmuş, içki içiyordum ve Andrea çığlık atıp merdivenlerden düştüğünde hizmetçimiz Mrs. Owens ve ben aynı anda koştuk merdivenlerin dibine. Evin planı nedeniyle onu merdivenlerden itip birkaç saniye içinde tekrar salona dönmem mümkün değildi. Andrea'nın ilgi çekmek için kendini kasten mi attığını yoksa gerçekten mi düştüğünü bilemiyorum. Öleceğini anladığını da sanmıyorum. Herkes başına toplanmıştı, o iri gözlerini açıp bana baktı, «Bunu niçin yaptın Greg? Niçin?» dedi ve sonra da öldü... Yanılmıyorsam bir içkiye ihtiyacın var.»

«Galiba öyle,» diye fısıldadı Sara. Greg kalkıp ona hafif bir içki hazırladı, kendisine de sek konyak koydu ve sonra gelip oturdu.

«Andrea'nın babası bütün dünyayı ayağa kaldırdı. Gazeteciler aç kurtlar gibi saldırdılar olaya, Andrea'nın babası da onların bu çabalarını karşılıksız bırakmıyordu. O günlerdeki en sansasyonel haber buydu. Sanırım okumamışsın.»

Sara başını salladı. «Ben California'daydım. Gördüysem bile dikkat etmemişimdir ama ta oraya kadar yayılmış olacağını sanmıyorum.»

«Andrea'nın babasının ve basının yaptığı baskı sonucunda çalıştığım avukatlık firması işime son verdi. Pek çok arkadaşımı kaybettim ve en önemlisi özel yaşamım yok oldu. Sonunda dava görüldü. Hayatımda ilk kez hem savunan ve hem de savunulan kişiydim ve bu bana pek çok şey öğretti. Bir daha asla iddia makamında olmamaya karar verdim. Sonunda delil yetersizliğinden beraat ettim.» Sara elindeki bardağı öylesine sıktı ki kırılabilirdi. «Tek savunmam Mrs. Owens'ın tanıklığı ve konuklardan birkaçının benim merdivenlerin dibine salon tarafından geldiğimi görmüş olmalarıydı. Ve tabii dava görüldüğü sürece onun evlilik dışı ilişkileri tüm detaylarıyla ortaya serildi ve sansasyona meraklı okurlar için gazetelerde sütun sütun anlatıldı.» Sara onun ne denli acı çekmiş olabileceğini anlıyordu, bir kâbus gibiydi anlattıkları ve yaraları hâlâ kanıyordu. Greg ona baktı. «Bir katil zanlısı olduğumu bilmek seni rahatsız ediyor mu Sara?»

Bu sözcük Sara'nın ürpermesine neden oldu. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeksizin ona baktı. Sonra ne düşündüğünün Greg için gerçekten önemli olduğunu anladı. İçkisinden bir yudum aldı. «Hiç ilgisiz bir şey sorsam cevap verir miydin Greg?»

«Eğer verebilirsem.»

«Birkaç gece önce, komşuların kilitlerini tutkalla tıkadığın konusunda bana anlattığın hikâye doğru muydu?» Sara sakin bir şekilde alevleri seyrediyor, Greg'in şaşkınlıkla kendisine baktığını hissediyordu.

«Evet,» dedi genç adam.

Sara başını çevirdi ve ona gülümsedi. «Kesinlikle karını öldürmedin Greg. Çünkü daha o yaştayken o küçücük suçtan rahatsız olup itiraf etme olgunluğunda olan hiç kimse böyle bir şey yapamaz. Senden kuşkulanacağımı düşünmüş müydün gerçekten? Eğer öyleyse ayıp etmişsin.»

Onun gerginliğinin azaldığını hissetti, ama tamamiyle yok olmamıştı ve henüz her şeyin bitmediğini fark etti. «Kuşkulanabileceğini düşündüm,» dedi Greg. «Ama endişe ettiğim tek şey bu değildi.» Durakladı, Sara açıklayamadığı bir korku duyuyordu. «Hayatım boyunca tek bir gazeteciyle daha karşılaşmamayı diliyorum,» diye bitirdi Greg sözünü.

Bu cümle Sara için tam bir darbe oldu.

«Greg,» diye fısıldadı gergin bir şekilde. Kim olduğunu ona söylemenin zamanıydı şimdi. Bunu bilmek hakkıydı Greg'in. «Greg, benim de sana itiraf etmek istediğim bir şey var ve... ve nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.» Durdu, ona baktı, ağzı kurumuştu ve dudakları titriyordu. Devam edemedi. Daha önce söylemediği için kendisinden nefret edecekti... Gerçek kimliğini öğrenince kendisinden nefret edecekti...

«En kolay yol en basit olanıdır Sara.»

«Oh, Greg,» diye inledi Sara. «Benim mesleğimde kullandığım isim Sara Bertelli. Ve beni herkes tanıyor, gazetelerde resimlerim röportajlarım çıkıyor. İmzalı fotoğraf dağıtıyorum, Tanrı cezasını versin ve...»

«Biliyorum,» dedi Greg sakin bir şekilde.

O gece yapılan tüm açıklamalar içinde en şaşırtıcı olanı buydu. Sara gözlerini sımsıkı yumdu. «Ne?.. Oh Tanrım! Ne zaman anladın?»

Greg düşünceli gözlerle konyak kadehine baktı. «Başlangıçta seni nereden tanıdığımı çıkaramadım. Sonra evindeki piyanoyu gördüğümde ve sen de gerçeği fark etmemem için o kadar telaşlı ve acemice davranınca her şey yerli yerine oturdu. Plaklarının çoğu var bende ve hepsinin üzerinde de resmin var.»

Demek ki o akşam onun için o denli tuhaf davranmıştı, her şeyi biliyordu demek ki. Sara bacaklarını toplayıp alnını dizlerine dayadı. Böylelikle Greg yanaklarından aşağı yuvarlanan yaşları göremezdi. «Pek çok kez söylemeye çalıştım, ama zaman geçtikçe daha da güçleşti bu açıklamayı yapmam. Bilmemeni istedim Greg, bağışla. Tanımadığını sanıyordum.»

«Oh, Sara, seni küçük aptal,» dedi Greg içini çekerek, sonra uzanıp onun saçlarını okşadı. «Bu yüz ve bu vücudu tanımamam mümkün

müydü? Kendine haksızlık ediyorsun sevgilim. Er veya geç tanırdım. Hatta seni tekrar görmemeye karar vermiştim ama dayanamayıp o akşam geldim. Bunun için de asıl kendime kızıyordum, ama sonra öfkemi senden çıkardım. Eve dönerken kendime sövüp sayıyor, seni bir dahaki görüşümde veda edeceğimi söylüyordum. Ama sonra sen hıçkırıklar içinde kapıma geldin, küçücük, ürkmüş ve yardıma muhtaçtın. Seni o durumda bırakamazdım.»

«Seni seviyorum!» dedi Sara boğulurcasına. «Seni seviyorum.»

«Ben de seni seviyorum,» dedi Greg elini onun omzuna koyarak. «Tek bir gecede bana Andrea'nın upuzun üç yıl boyunca veremediklerini verdin. Sara, özel yaşamımın tekrar altüst edilmesini istemiyorum. Hele beş yıl önce yaşadıklarımdan sonra.»

Sara bütün akşam boyunca Greg'in bunu söylemeye çalışmış olduğunu şimdi anlıyordu. Söylediklerini duymamak için çılgınca elleriyle kulaklarını kapattı. Greg yanına gelip diz çöktü ve onun ellerini kulaklarından çekti.

«Seni seviyorum Sara ve tüm yaşamım boyunca duyduğum ilk gerçek aşk bu. Benim için anlamın öyle büyük ki. Pek çok güzel şeyi kişiliğinde toplamışsın. Çok güzelsin, duygulusun, düşüncelisin, naziksin, sevgi dolusun ve hastayken korkunç bir insan olmana rağmen seni çok seviyorum, seninle evlenmek istiyorum. Müziğine akıttığın o vahşi canlılığı istiyorum, her gece yatağımda olmanı istiyorum, ama senin yaşadığın hayatı yaşayamam Sara!»

Sara başını iki yana sallıyordu. «Hayır,» dedi. «Karşılıklı özverilerde bulunabiliriz Greg ve her şey çözümlenebilir...»

Greg sanki onun söylediklerinin tek bir söz-

cüğünü bile duymamış gibi konuşmaya devam etti. «Seçimini yapmak zorundasın Sara! Ya ben, ya mesleğin.»

«Sus Greg,» dedi Sara hıçkırıklar içinde. Onun ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. «Tanrı aşkına, benden bunu isteme! Buna dayanamam, lânet olsun...»

Greg onu daha da sıkı tutup sarstı. «Dinlemek zorundasın Sara! Seçimini yapacaksın. Ya biri, ya öteki. Başka hiçbir çözüm yolu yok bunun, üzgünüm.»

Sonra onu bıraktı. Sara sendeleyerek ayağa kalktı.

«Bu gece daha fazlasına dayanamam... dayanamam,» dedi kesik kesik, Greg'in kendisine yaklaştığını görünce hızla geri çekildi. «Bana dokunma, yaklaşma bana, duyuyor musun? Oh Tanrım, buradan çıkıp gitmek zorundayım!» Birden kanepenin üzerindeki battaniyeyi kapıp arka kapıya doğru koştu.

Greg peşinden geldi. «Lütfen dışarı çıkma, hava soğuk ve sen de hastasın. Bir dakika beni dinler misin Sara? Lütfen...»

Sara kapıyı çarpıp çıktı, buz gibi bir rüzgâr çarptı yüzüne, titredi ve battaniyeye sarındı. Sonra kumsala giden yolda yürümeye başladı, kendini son derece mutsuz hissediyordu ve kafası karmakarışıktı.

Yine ikiye bölünmüş olduğu duygusunu duyuyordu, üstelik bu kez çok daha güçlü olarak. O gece California'da iken, bu tür şeyler olacağını hissetmişti galiba.

Tam bir şok içindeydi, kendisini son derece güçsüz hissediyordu. Greg ona dünyada her şeyden çok istediği bir şey önermişti, ama bunun bedeli öylesine yüksekti ki.

Solgun bir ay ışığı geceyi aydınlatıyordu, göl-

geler daha büyük ve daha koyu, renkler gerçeküstü gibiydi. Kumsala indi. Su sakindi, huzur vericiydi. Sara sükûnet ve huzur istiyordu. Buna öylesine ihtiyacı vardı ki.

Battaniyeye daha sıkı sarılıp kumlara oturdu, boş gözlerle çevresine bakıyordu. O geceki tüm konuşmalar, bozuk bir plak gibi, beyninde tekrarlanıp duruyordu.

Şimdi her şeye anlam verebiliyor, Greg'in tüm şaşırtıcı hareketlerini ve sözlerini açıklayabiliyordu. Tabii ki yabancılardan hoşlanmıyordu! Onca olayı yaşadıktan sonra kim hoşlanırdı ki? Garip olan kendisinin yaklaşmasına izin vermiş olmasıydı.

Greg'le önemli bir ortak noktaları vardı; yalnızlık. Onları birbirlerine iten neden bu olmuştu. Kendisini küçücük bir dünyanın içine kapatmış bir insan için bu, doğal olması gereken bir tepkiydi.

Sara'nın içinde fırtınalar kopuyordu, birbirine tamamiyle zıt iki şeyi birden istiyordu. Bir yandan Greg'in sunduğu şeye dört elle sarılmak istiyor bir yandan da eski yaşamını özlüyordu. Artık mesleğinde önceki kadar hırslı olması mümkün değildi ama yine de bu denli derinden bağlı olduğu bir şeyden, müzikten nasıl vazgeçebilirdi?

Dakikalar, saatler geçti, Sara yerinden kımıldamadı. Bir gölgenin belirli aralıklarda kumsalın kenarına gelip sessizce durduğunun ve kendisine baktığının farkında bile değildi. Greg'in varlığını neredeyse unutmuş gibiydi.

Yaşamındaki en zor ve en uzun geceydi bu. Annesinin öldüğü akşam bile bu denli kötü olmamıştı. Zamanın hiçbir anlamı yoktu şu anda. Yine de sakin suya bakıp ufkun göründüğünü fark edince çok şaşırdı. Bitkin bir şekilde dön-

dü, uykulu gözlerle doğuya baktı ve şafaktan önceki aydınlığı gördü. Birden paniğe kapıldı.

Bütün geceyi kumsalda geçirmişti.

Geri dönme ve karar verme zamanı gelmişti. Daha fazla kaçamazdı. Greg seçim yapmasını söylediği anda yapmıştı seçimini, vereceği cevabı biliyordu ve bu seçimin vereceği ıstıraptan kaçmak istemiş, tüm geceyi dışarıda geçirmişti. Onu daha fazla bekletemez, ona daha fazla acı çektiremezdi.

Kendini yüz yaşına gelmiş gibi hissediyordu. Yavaşça kalktı, battaniyenin kumlarını silkeledi ve yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladı. Duygularıyla savaşmaktan öylesine yorulmuştu ki tüm gücünün tükendiğini hissediyordu. Yapmak istediği tek şey gidip Greg'in güçlü, geniş omuzlarına dayanmak ve ağlamaktı.

Kapıya geldi, titreyen ellerle tokmağı çevirip içeri girdi.

ONUNCU BÖLÜM

Greg tezgâhın başına oturmuş, elindeki kahve fincanına bakıyordu, saçları karmakarışık, yüzü bitkindi. Onun da geceyi duygu fırtınaları içinde geçirdiği ve hiç uyumadığı belliydi.

Sara battaniyeyi yerine bıraktı ve kendisine kahve koydu. Kahve çok acı ve çok sıcaktı. Onu büyük bir zevkle içti ve sıcaklığının tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

Döndü ve Greg'in sessizce kendisine bakmakta olduğunu gördü. Elinde olmadan gülümsedi. «Ne berbat bir durum, değil mi?» diye mırıldandı, yorgun gözlerini kahve fincanına dikti. «Greg, dün gece yaptığım gibi çıkıp gitmemeli ve seni bu ıstırap verici bekleyiş içinde bırakmamalıydım. Özür dilerim. O kapıdan çıkarken kararımın ne olduğunu biliyordum ama bunu kabullenme cesaretine sahip değildim.»

Greg fincanını tezgâhın üzerine bıraktı, ona bakıyordu. Sara genç adamın bakışlarını üzerinde hissediyor ve onunla göz göze gelmekten korkuyordu.

«California'ya niçin gittiğimi biliyor musun?» dedi acı acı gülerek. Greg başını salladı. «Özel bir televizyon programı yapmak üzere anlaşma imzalamaya gittim. Muhteşem değil mi? Büyük bir reklam. Bu anlaşmayı bozabilirim de. Mali açıdan biraz kaybım olur ama zaten yığınla param var, ayrıca bir ay içinde yayınlanacak olan yeni albüm de para getirecek. Ama anlaşmayı bozarsam bu bir dava konusu olur ve profesyo-

nel bir şarkıcı olarak yaptığım anlaşmayı bozmakla ünümü zedelerim. Bunu yaparsam hiç kimse bir iş sözleşmesi yapmak için bana gelmez artık. Senin de istediğinin bu olduğuna eminim.» Sonunda başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı.

«Biliyorsun, değil mi?» diye devam etti son derece sakin bir sesle. «Bunu yapamayacağımı baştan beri biliyordun, o koşulları öne sürdüğünde cevabımı biliyordun. Onun için mi benden öyle bir istekte bulundun Greg? Onun için mi bana o denli acı çektirdin? Benden öylesine imkânsız bir şey istedin ki eğer kabul edersem bunun tüm sorumluluğu bana ait olacak, öyle değil mi?»

«Hayır!» diye bağırdı Greg boğuk bir sesle. «Ben neysem oyum Sara! İstesen de beni değiştiremezsin. Bu, yapmak zorunda olduğun bir seçimdi, ben ve mesleğin arasında!»

«Doğru değil söylediklerin. Lütfen kendini inceler misin biraz? Sen böyle değildin, ama yaşadığın acı tecrübeler dünyaya küsmene neden oldu ve çevrene o kalın duvarı ördün. Bu duvar öylesine kalın ve yüksek ki istesen de artık kimseye yaklaşamazsın! Bu nedenle beraberliğimizi de imkânsız hale getirdin Greg, güzel bir şeye sahiptik, paylaştığımız beraberlik senin... senin de hoşuna gitmiyor muydu?» Gözlerine yaşlar doldu ve Greg'in görmemesi için arkasını döndü, ama o görmüştü bile, inlercesine bir ses çıkarıp onu kolları arasına aldı. Sara döndü, çılgınca, umutsuzca öpüştüler.

«Sara, tekrar düşünür müsün...» diye söze başladı Greg.

Sara büyük bir öfkeyle ondan uzaklaştı. «Tanrım,» diye bağırdı. «Ne cesaretle tekrar soruyorsun Greg Pierson? Bana neler yaptığın ko-

nusunda hâlâ en küçük bir fikrin yok, değil mi? Gerçekten bilmiyorsun! Beni ne denli yaraladığını söylememi ister misin? Tüm dünyadan ayrı yaşamanın sonucunda insanlara öylesine yabancı, acımasız olmuşsun ki, inanılmayacak derecede küstah ve kaba...»

«Yeter!» diye bağırdı Greg.

«Bu söylediklerimin hiç birinin doğru olmadığını düşünüyorsun, öyle değil mi? Bak bana, Tanrı aşkına, bana bak! Benim ne olduğumu sanıyorsun sen? Ben bir şarkıcıyım! Ben bir sanatçıyım! Ben insanlara müzik yapmak için yaşıyorum, Tanrı cezasını versin... Bundan tamamiyle vazgeçmemi ve bir daha geri dönüp bakmamamı istiyorsun. Greg, bu benim için yalnızca bir iş değil, bu benim tüm yaşamım! Kendi benliğimi bir yana bırakıp senin yasaklarına uymamı istiyorsun, ama yapamam... oh hayır... yapamam. Bunu nasıl da istediğimi söylememe gerek yok. Seni öyle çok istiyorum ki içimde bir şeyler parça parça olmuş durumda. Uzanıp bana verdiğini almak istiyorum, ama bu, kendimizi kandırmaktan başka bir şey olmayacak. Ne kadar süre dayanabiliriz sanıyorsun? Ben pişmanlık duymadan ne kadar süre devam edebilirim? Ne kadar süre sonra kavgalarımız başlar acaba? Ne kadar zamanda benim aşkım nefrete dönüşür?» Güçlükle yutkundu. «Yanılmıyorsam senden nefret etmeye başladım bile, yalnızca bana böyle bir soru sorduğun için!»

Greg arkasını dönmüştü, bu görüntü onun tüm yaşamını sembolize ediyordu. Sara önünde o koca duvarı görüyordu, onları ayıran duvarı... Greg kaskatıydı ve hiçbir şeyden fedakârlık edecek gibi görünmüyordu. Sara büyük bir umutsuzluk içindeydi. Yüreğinde yenilginin acısını duyuyordu. Greg o duvarın ardından as-

la çıkmayacaktı.

«Sana hep evet dedim,» diye devam etti sakin bir sesle. «Ama sonra düşündüm ki Greg, bana öyle bir soru sorduğuna göre beni sevmiş bile olamazsın.» Onun omuz adelelerinin kasıldığını gördü. «Bir gün, bir gün aklın başına gelecek ve kendine nasıl bir kötülük yapmakta olduğunu anlayacaksın ve o zaman ne olacak biliyor musun? O duvar öylesine korkunç bir şekilde yükselmiş olacak ki ne denli çabalasan da dışına çıkamayacaksın. Açlıktan öleceksin, dostluğa, insanlığa, anlayışa, sevgiye duyduğun açlıktan ve bunu kimse bilmeyecek.» Durakladı ve bir cevap bekledi ama Greg dikildiği yerde bir ölü kadar sessizdi. Sara arkasını döndü. Koridora çıkmak üzereyken, «Hoşçakal Greg,» dedi.

Sara genç adamın yüzünü görmemişti. Bu yüzden onun o granit sertliğindeki yanaklarından sessizce yaşlar döküldüğünü ve acı içinde dudaklarını ısırdığını bilmiyordu. Onun sıkılmış yumruklarını, parmaklarının boğum yerlerinden tüm kanın çekildiğini de görmemişti. Onun umutsuzca, «Gitme Sara, gitme, Sara!» diye fısıldadığını da bilmiyordu. Ama Greg onu çağırmadı ve o da yukarı çıktı.

Sara eşyalarını toplamaya başladı. Her an, açık bıraktığı oda kapısında bir ses duymayı ve dönüp Greg'i orada görmeyi umuyor, kendisini olduğu gibi kabul ettiğini söylemesini istiyordu. Ev dayanılmayacak derecede sessizdi. Greg'in gelmeyeceğini biliyordu. Her şey öylesine umutsuzdu ki.

Onun için hayatını feda edebilirdi. Zor durumda veya tehlikede olsaydı severek hayatını verebilirdi. Ama ne onun için ne de bir başkası için tüm benliğinden, tüm kişiliğinden vazgeçebilirdi.

Tüm eşyasını topladı ve bavullarıyla aşağı indi. Kendisini ihanet etmiş gibi hissediyordu, kalsaydı kişiliğine ihanet etmiş olacaktı, gitmekle aşkına ihanet ediyordu.

Ev bir mezar kadar sessizdi. Greg çıkmış olmalıydı ve bunun için de ona minnettardı. Eğer onunla tekrar karşılaşacak olsaydı ne yapacağını bilemiyordu. Hiç vakit kaybetmeden bavullarını arabasına yerleştirdi, buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Az sonra kendi evine giden yoldaydı. Eve ön kapıdan girdi. Burada uzun süre kalamayacağını biliyordu. Havaalanını arayıp uçak biletini ayırttırdı. Bir iki yere daha telefon edip arabasının gönderilmesi işini organize etti. Fiyata aldırmıyordu, tek isteği Michigan'dan ve Greg'den mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşmaktı.

Uçak rezervasyonunu Sara Bertelli adıyla yaptırması şu anda içinde bulunduğu durumu çok güzel açıklıyordu.

Birkaç saati daha vardı. Banyoya geçip aynada kendine bir göz attı. Çok ızdırap verici bir tatil olmuştu bu. Kendini bulabilmek için bir süre işinden uzaklaşmak istemiş ve âşık olmuştu. Kendini bulmuştu ama bunun için çok ağır bir bedel ödemişti.

Çabucak arabaya gitti, bavulunu ve el çantasını alıp döndü ve banyoya kapandı.

Bir süre sonra banyodan incecik ve son derece güzel bir kadın çıktı. Çok şık ve çok güzel giyinmişti, saçlarını ensesinde gevşek bir topuz yapmıştı ve makyajı da çok ustacaydı.

Tam çıkmak üzereyken telefon çalmaya başladı. Sara hayalet görmüş gibi telefona bakıyordu. Dudaklarından Greg'in adı döküldü. O tarafa doğru yürüdü, tam telefonu açmak üzereyken vazgeçti. Söyleyeceği bir şey olsaydı telefon

etmek yerine buraya gelirdi. Ve şu anda başka hiç kimseyle konuşmak istemiyordu.

Ön kapıyı kilitledi ve arkasına bile bakmadan arabasına binip uzaklaştı. Arabayı bırakacağı tren istasyonunda bir taksi çağırıp gerekli belgeleri doldurdu. Şoför eşyalarını arabadan taksiye taşırken ilgiyle ona bakıyordu. Sara 'ben sizi tanıyorum,' diyen bu bakışları çok iyi biliyordu. Ona bakıp gülümsedi.

Tabii ki yolda adam heyecanla aklına gelen her şeyi sordu ve Sara ona adamın hayatı boyunca unutamayacağı bir nezaket ve sabırla cevap verdi, hatta on altı yaşındaki kızı için bir de fotoğraf imzaladı. Adam nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

Sara arabanın penceresinden dışarıyı seyretmeye başladı. Taksinin kaydettiği her kilometre onu Greg'den biraz daha uzaklaştırıyordu. Onu bir daha hiç göremeyecekti. Bunu düşününce neredeyse taksi şoförünün önünde ağlamaya başlayacaktı. Kendisi için her şeyden önemli olan o erkeğin gözlerine bir daha hiç bakamayacaktı. Onun kollarında uyumanın, sabah uyanınca onun gülümseyen yüzünü görmenin mutluluğunu bir daha hiç tadamayacaktı.

Kumsalı şimdiden özlemişti ve Beowulf'i de özlemişti. Acaba köpek de onu özleyecek miydi? Peki ya Greg?

Belki de gittiği için rahatlamıştı.

Havaalanına geldiklerinde taksi şoförü hemen inip büyük bir saygıyla arabanın kapısını açtı, sonra bavullarını binaya kadar taşıdı. Sara ona yüklüce bir bahşiş vererek teşekkür etti.

Havaalanı lokantasında yemek yiyecek kadar zamanı vardı, o tarafa yöneldi. Kendine çevrilen başların ve heyecanlı fısıltıların farkındaydı. Acaba gerçekten o mu? Cesaret edip bir im-

za istesek mi? Sara bu ilgiye alışkındı, ama öyle bir hava içindeydi ki kimse gelip imza istemeye cesaret edemedi.

Lokantada açlıktan ölmeyecek kadar salata yedi ve biraz kahve içti ve bir süre sonra uçağa binmek üzere kalktı. Havaalanında o gün anormal bir kalabalık vardı. İkinci kata çıkan yürüyen merdivenlere gidebilmek için insanları iterek kendisine yol açmaya çalışıyordu.

Şömine için odun getirdiği gün Greg'in kapıdan seslenişini tekrar duyar gibi oldu. Ne kadar nazik bir jest yapmıştı, ama ne yazık ki odunları kullanamamıştı bile. Gözleri nemlendi. Duyduğu endişeden sesi boğuklaşmıştı. «...Sara! Sara, beni dinle! Beni duyabiliyor musun Sara?»

Birdenbire gerçekten kendisine seslenilmekte olduğunu fark etti, midesine kramp girdi. Hızla yükselmekte olan yürüyen merdivenin üzerinde yavaşça geriye dönüp aşağıda kalabalığa baktı. Greg'in sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Bakışları aşağıdaki insanlar üzerinde dolaştı ve, «Greg! Greg, sen misin?» diye bağırdı, sonra onu gördü. Kalabalığın arasında kendine yol açmaya çalışıyordu. Genç adam Sara'nın sesini duyup, başını kaldırınca bir an göz göze geldiler. Sara herkesi itip aşağı koşmayı ve kendini onun kolları arasına atmayı öyle istiyordu ki, ama yapamadı, ilk hareket ondan gelmeliydi. Kendisini istediğini söylemeliydi.

O denli uzaktayken bile Greg onun aklından geçeni okudu. Başını kaldırdı ve yüksek sesle bağırdı. «Sara... Sara Bertelli, lütfen gitme!» Sara şaşkınlıktan serseme dönmüş bir vaziyette ona baktı. Bu ünlü adı duyunca bütün başlar kendisine çevrilmiş, kalabalıktan mırıltılar

yükselmeye başlamıştı. «Sara,» diye gürledi Greg. «Tanrı aşkına, seni seviyorum!»

Gerçekten de dış dünyaya bundan daha fazla açılamazdı.

Sara merdivenlerin en tepesinde, donmuş gibi, hareketsiz duruyor, aşağıda merdivenlere doğru kendine yol açmaya çalışan Greg'i seyrediyordu. Birisi koluna dokundu. «Ah, Miss Bertelli, imzalı bir resminizi...» Sara birdenbire aşağı inen merdivenlere doğru koşmaya başladı, bu arada genç adama da özür dileyen bir şeyler mırıldanmıştı galiba. İki yaşlı kadını itti, bir adama çarptı, şakakları zonkluyor, kalbi yerinden fırlayacakmışcasına atıyordu. Greg onun koştuğunu görüp merdivenlerin altına yöneldi.

Sara daha sonra olan her şeyi, sanki yavaş çekimde seyrediyormuş gibi ömrü boyunca unutamayacaktı.

Merdivenlerin sonuna gelmesi sonsuzluk kadar uzun sürdü. Greg'in yüzü bitkindi, ağzının kenarındaki ve alnındaki çizgiler derinleşmişti, ama yine de yumuşak ve anlamlı bir ifade vardı yüzünde.

Sara başını onun göğsüne bastırdı ve Greg onu olanca gücüyle sıktı. Sara başını kaldırıp genç adama baktığında gözlerinin derinliklerinde mutlu pırıltılar gördü.

Çevrelerindeki insanlar bir şeyler mırıldanıyor ve birbirlerine onları gösteriyorlardı. Sara onlara aldırmıyordu ve Greg de aldırmıyor olmalıydı ki, eliyle çenesini yukarı kaldırıp büyük bir sevgiyle öpmeye başladı onu.

Duvar en sonunda yıkılmış, yerle bir olmuştu. Sanatçılara özgü bir içgüdüyle artık her şeyin yolunda gideceğini biliyordu genç kadın. Bundan sonra hiçbir şey mutluluğunu bozama-

yacaktı. Mutluluktan başı dönüyordu. Uzun süre bakıştılar. Sara kendini canlı bir konserde gibi hissediyordu, daha önce olduğu gibi binlerce kişinin önünde değil, bu kez milyonlarca kişinin önünde müzik yapacaktı. Birkaç dakika sonra perde açılacak, sahneye çıkacaktı, karanlıkta, sahne arkasında o genç adamı aradı ve bakışlarıyla sahneye çıkıp çıkamayacağını sordu ona. O ise yalnızca başını sallamakla yetindi. Kendisini anlamıştı, sonunda gerçekten anlamıştı.

Perde açıldı, Sara mikrofonu aldı ve yeryüzünü sarsacak güzellikte bir müzik duyuldu. Sara tüm mutluluğunu, tüm sevgisini akıtıyordu müziğine, ruhunun müziğini yapıyordu...